

WET OP DE DIVIDEND- EN TANTIÈME-BELASTING 1917

Wet van den 11den Januari 1918, S. 4,
zooals deze wet is gewijzigd en aangevuld,
tot heffing eener dividend- en tantième-
belasting

met

aanteekeningen, aan de gewisselde stukken en
beraadslagingen ontleend, benevens de gewij-
zigde wet van 26 Juli 1918, S. 502, tot vast-
stelling van regelen voor de heffing van OP-
CENTEN ten behoeve van de GEMEENTEN
op de dividend- en tantième-belasting als bijlage
en alphabetisch register

ZESDE DRUK

door

P. A. DE KLERCK

Ontvanger der directe belastingen, b. g.
te 's-Gravenhage

S

32

86

1933

6e dr

0.50

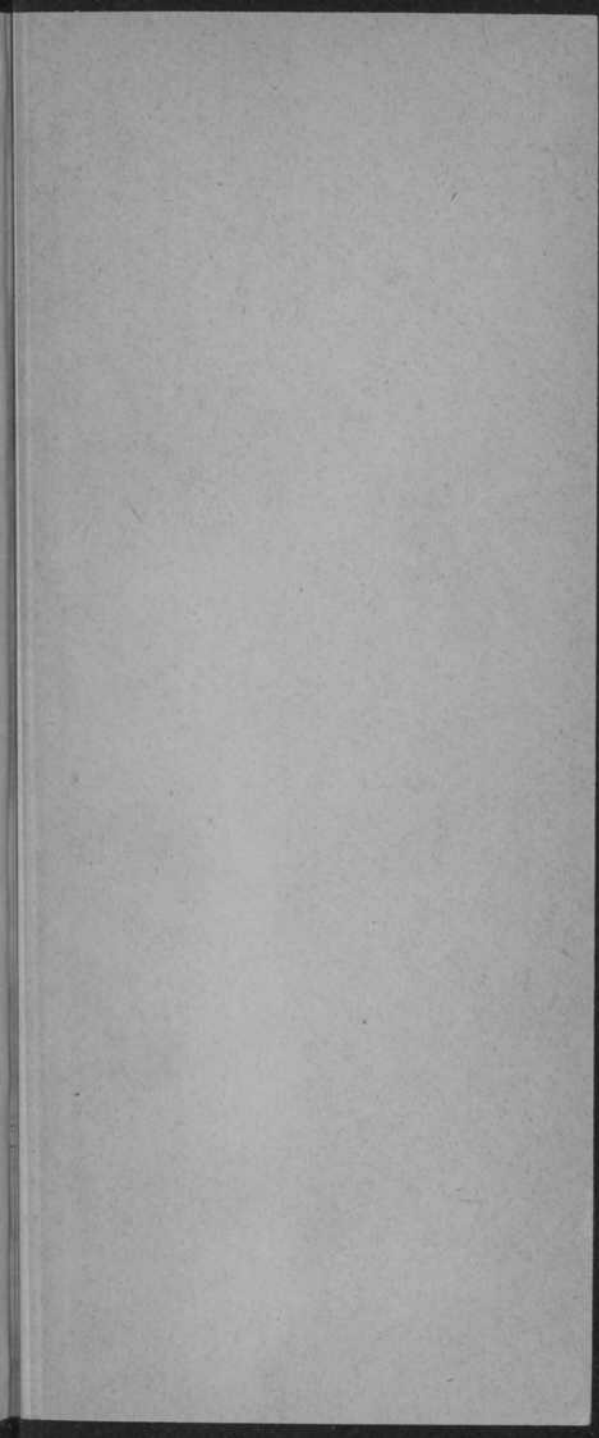
N.V. UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ
W. E. J. TJEENK WILLINK, ZWOLLE, 1933

Voor mogelijke aanvullingen en wijzigingen
zie men achter het register

KONINKLIJKE BIBLIOTHEEK

1374 9384

112
86

WET OP DE DIVIDEND- EN TANTIÈME-BELASTING 1917

Wet van den 11den Januari 1918, S. 4,
zooals deze wet is gewijzigd en aangevuld,
tot heffing eener dividend- en tantième-
belasting

met

aanteekeningen, aan de gewisselde stukken en
beraadslagingen ontleend, benevens de gewij-
zigde wet van 26 Juli 1918, S. 502, tot vast-
stelling van regelen voor de heffing van OP-
CENTEN ten behoeve van de GEMEENTEN
op de dividend- en tantième-belasting als bijlage
en alphabetisch register

ZESDE DRUK

door

P. A. DE KLERCK

Ontvanger der directe belastingen, b. g.
te 's-Gravenhage

N.V. UITGEVERS-MAATSCHAPPIJ
W. E. J. TJEENK WILLINK, ZWOLLE, 1933

WET OP DE DIVIDEND- EN TANTIËME-BELASTING 1917

Wet van den 17den Januarij 1918, N. 4.
Onder deze wet is gewijzigd en aangevuld
de heffing eerst dividend- en tantième-
belasting

Wet van den 17den Januarij 1918, N. 4.
Onder deze wet is gewijzigd en aangevuld
de heffing eerst dividend- en tantième-
belasting

DE WET

P. A. DE KLERCK

W. E. J. THIENK WILINK ZWOLLE 1918

INHOUD.

Hoofdstuk.	Bla dz.
I. <i>Voorwerp, bedrag en verschuldigheid der belasting.</i> Artt. 1—11 . . .	10
II. <i>Aangifte.</i> Artt. 12—14	52
III. <i>Aanslag.</i> Artt. 14bis—18	56
IV. <i>Bezwaren tegen den aanslag.</i> Artt. 19—20	60
V. <i>Navordering.</i> Artt. 21—23.	61
VI. <i>Verhooging van den aanslag.</i> Artt. 24—26	62
VII. <i>Voorkoming van dubbele belasting.</i> Artt. 27—30	63
VIII. <i>Bijzondere bepalingen.</i> Artt. 31—39.	
IX. <i>Strafrechtelijke bepalingen.</i>	74
Artt. 40—47	76
X. <i>Overgangs- en slotbepalingen.</i> Artt. 48—50	80

BIJLAGEN.

26 Juli 1918, S. 502. WET tot vaststelling van regelen voor de heffing van opcenten ten beboeve der gemeenten op de dividend- en tantiëmebelasting 1917. (<i>Zooals deze is gewijzigd.</i>) . . .	83
2 September 1918, S. 538. BESLUIT tot vaststelling van formulieren voor de aangiftebiljetten der dividend- en tantiëmebelasting	93
28 Juni 1926. WET, houdende eene regeling met betrekking tot het overschrijden van in belastingwetten gestelde termijnen. (<i>Zooals deze is gewijzigd.</i>) . .	102
1 October 1926, S. 347. BESLUIT, houdende voorschriften ter voorkoming van dubbele belasting van winsten uit het scheep.	

Bladz.

vaartbedrijf aansluitende aan de desbe- treffende bepalingen voorkomende in de wetgeving van de <i>Vereenigde Staten</i> <i>van Amerika</i>	105
30 Maart 1932. RESOLUTIE van den Mi- nister van Financiën, vaststellende eene Instructie tot uitvoering van de wettelijke bepalingen betreffende de dividend- en tantiëmebelasting	106

Alphabetisch register.	137
--------------------------------	-----

Het oorspronkelijk ontwerp van deze wet, met Memorie van Toelichting, onderteeekend door den Minister van Financiën Treub, is ingediend bij Koninklijke boodschap van 23 October 1915. Naar aanleiding van de opmerkingen, in het Voorloopig Verslag der 2^e Kamer gemaakt, is bij de Memorie van Antwoord, van Minister van Gijn, van 21/22 Juni 1916 een gewijzigd ontwerp van wet ingediend, vergezeld van een vergelijkend overzicht van de bepalingen van het oorspronkelijk en het gewijzigd ontwerp.

Na aanneming van het ontwerp, zooals dit tijdens de behandeling — wederom met Minister Treub — was gewijzigd, door de 2^e Kamer in hare zitting van 25 April 1917, heeft de, na ontbinding der Staten-Generaal in verband met de aanhangige Grondwetswijziging verkozen, nieuwe 1^e Kamer in hare zitting van 17 Juli 1917 besloten, het door de oude 2^e Kamer aangenomen wetsontwerp niet in behandeling te nemen. Bij Koninklijke boodschap van 30 Augustus 1917 is daarop een nieuw ontwerp ingediend, op eene enkele wijziging (verbetering van art. 48) na, gelijk-luidend met het door de oude 2^e Kamer aangenomen ontwerp. Dit nieuwe ontwerp is door de 2^e Kamer op 1 November 1917 en door de 1^e Kamer op 10 Januari 1918 aangenomen.

Zie omtrent de wet :

van 11 Januari 1918, S. 4 :

(Dividend- en Tantiëmebelasting)

Bijl. Hand. 2^e Kamer 1915/16, n°. 202, 1—9 ; 1916/17, n°. 28, 1—6 ; 1917, n°. 212, 1—3 ; 1917/18, n°. 212, 1.

Hand. 2^e Kamer 1916/17, bladz. 2336—2359, 2361—2367, 2373—2380 ; 1917/18, bladz. 325—326.

Bijl. Hand. 1^e Kamer 1916/17, n°. 136 ; 1917/18, nos. 27 en 27a.

Hand. 1^e Kamer 1916/17, bladz. 590—594 ; 1917/18, bladz. 49, 50, 65, 66, 97—104.

van 26 Maart 1920, S. 160 :

Bijl. Hand. 2^e Kamer 1919/1920, n°. 240, 1—5.

Hand. id. 1919/1920, bladz. 1457.

Hand. 1^e Kamer 1919/1920, bladz. 600, 612.

van 19 Mei 1922, S. 327 :

Bijl. Hand. 2^e Kamer 1921/22, n°. 367, 1—8.

Hand. id. 1921/22, bladz. 2502—2507, 2512.

Bijl. 1^e Kamer 1921/22, n°. 202.

Hand. id. 1921/22, bladz. 1027.

van 17 April 1925, S. 146 :

Bijl. Hand. 2^e Kamer 1923/24, n°. 426, 1—3 ; 1924/25, n°. 155, 1—3.

Hand. id. 1924/25, bladz. 1409—1411.

Bijl. 1^e Kamer 1924/25, nos. 88 en 88a.

Hand. id. 1924/25, bladz. 534—535, 725, 781,

van 29 Juni 1925, S. 308 :

Bijl. Hand. 2^e Kamer 1923/24, n°. 187, 1—3 ; 1924/25, n°. 71, 1—4.

Hand. id. 1924/25, bladz. 2073—2079.

Hand. 1^e Kamer 1924/25, bladz. 848, 972, 981—982, 1049.

van 10 November 1927, S. 354 :

Bijl. Hand. 2^e Kamer 1924/25, n°. 438, 1—3 ; 1925/26, n°. 144, 1 ; 1926/27, n°. 56, 1—3 ; 1927/28, n°. 30.

Hand. 2^e Kamer 1927/28, bladz. 67.

Hand. 1^e Kamer 1927/28, bladz. 42, 45.

van 29 Januari 1931, S. 38 :

Bijl. Handel. 2^e Kamer 1929/1930, n°. 408, 1—3 ; 1930/1931, n°. 60, 1—3.

Handel. 2^e Kamer 1930/1931, bladz. 1245—1248.

Bijl. Handel. 1^e Kamer 1930/1931, n°. 60.

Handel. 1^e Kamer 1930/1931, bladz. 159—162.

van 27 Juli 1931, S. 328 :

Bijl. Handel. 2^e Kamer 1930/1931, n°. 358, 1—6.

Handel. id. 1930/1931, bladz. 2875.

Bijl. Handel. 1^e Kamer 1930/1931, n°. 358, bladz. 1.

Handel. id. 1930/1931, bladz. 749—751.

en betreffende de wet :

van 26 Juli 1918, S. 502 :

(Heffing van opcenten ten behoeve der gemeenten op de dividend- en tantiëmebelasting.)

Bijl. Hand. 2^e Kamer 1912/13, n°. 341, 1—3 ; 1913/14, n°. 85 ; 1914/15, n°. 60 ; 1915/16, n°. 78, 1—3 ; 1916/17, n°. 98 ; 1917, n°. 78 en 1917/18, n°. 78, 1—4.

Hand. 2^e Kamer 1917/18, bladz. 2371—2374.

Bijl. Hand. 1^e Kamer 1917/18, nos. 194 en 194a.

Hand. 1^e Kamer 1917/18 bladz. 1819.

van 27 December 1926, S. 427 :

Bijl. Hand. 2^e Kamer 1926/27, n°. 171, 1—6.

Hand. id. 1926/27, bladz. 869—872.

Hand. 1^e Kamer 1926/27, bladz. 49, 75, 97,

VERKORTINGEN.

- M. v. T. *Memorie van toelichting tot het oorspronkelijk wetsontwerp (van 23 October 1915).*
- V. V. 2^e K. *Voorloopig Verslag van het afdeelingsonderzoek van het oorspronkelijk wetsontwerp door de 2^e Kamer.*
- M. v. A. 2^e K. *Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag van het afdeelingsonderzoek van het oorspronkelijk wetsontwerp door de 2^e Kamer, met toelichting van de wijzigingen, voorkomende in het :*
- G. O. *Gewijzigd ontwerp van wet, ingediend bij de M. v. A. 2^e K. (21/22 Juni 1916).*
- N. v. W. *Nota van wijzigingen.*
- V. V. 1^e K. *Voorloopig Verslag van het afdeelingsonderzoek der 1^e Kamer.*
- M. v. A. 1^e K. *Memorie van Antwoord op het Voorloopig Verslag van het afdeelingsonderzoek der 1^e Kamer.*
- Verz. *Verzameling van voorschriften voor de ambtenaren der directe belastingen, invoerrechten en accijnzen.*

W E T

van den 11den Januari 1918, S. 4, zooals deze wet is gewijzigd en aangevuld bij de wetten van 26 Maart 1920, S. 160, 19 Mei 1922, S. 327, 17 April 1925, S. 146, 29 Juni 1925, S. 308, 10 November 1927, S. 354, 29 Januari 1931, S. 38 en 27 Juli 1931, S. 328,

tot heffing eener dividend- en tantième-belasting (WET OP DE DIVIDEND- EN TANTIÈME-BELASTING 1917).

WIJ WILHELMINA, BIJ DE GRATIE
GODS, KONINGIN DER NEDERLANDEN,
PRINSES VAN ORANJE-NASSAU, ENZ.,
ENZ., ENZ. ;

Allen, die deze zullen zien of hooren
lezen, salut ! doen te weten :

Alzoo Wij in overweging genomen
hebben, dat het wenschelijk is de belas-
ting van de vennootschappen, vereeni-
gingen en maatschappijen uit de Wet
op de Inkomstenbelasting 1914 te lichten
en afzonderlijk te regelen ;¹

¹ Omtrent de aanleiding tot deze uitlichting en de nieuwe regeling van de belasting der naamlooze vennootschappen, enz. als eene afzonderlijke, zakelijke, belasting, vermeldt de M. v. T. o. m. het volgende : „Bij de besprekingen over de Wet op de Inkomstenbelasting 1914, alsmede bij die over de Ordonnantie van 1908, regelende de Inkomstenbelasting voor Nederl.-Indië, gingen uit beide Kamers der Staten-Generaal onderscheiden stemmen op, die het wenschelijke van eene afzonderlijke regeling bepleitten. Men zie trouwens niet voorbij, dat en in de Wet op de Bedrijfsbelasting en in die op de Inkomstenbelasting eene afzonderlijke regeling reeds voorhanden is. De naamlooze vennootschappen, enz. worden er belast op een bijzondere wijze, nl. naar de uitdeeling door haar aan de aandeelhouders, enz. gedaan. Voor haar geldt een afzonderlijk tarief. Bestaansminimum en progressie zijn uitgeschakeld. Toch moet de plaatsing der belasting van de vennootschappen, enz. in de

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State gehoord, en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

HOOFDSTUK I.

Voorwerp, bedrag en verschuldigdheid der belasting.

Art. 1. Onder den naam van „dividend- en tantiëmebelasting” wordt eene

Wet op de Inkomstenbelasting tot verwarring aanleiding geven en telkens den onjuisten indruk wekken, alsof het hier eene persoonlijke belasting betreft. De naamlooze vennootschap betaalt „inkomstenbelasting”. De aandeelhouders betaalt „inkomstenbelasting”. Door die gelijkluidendheid der namen, wordt al te licht vergeten, dat wel de naam van beide belastingen in de bestaande regeling dezelfde is, maar zij in wezen niettemin totaal verschillen. Op de naamlooze vennootschap rust eene zakelijke, niet eene persoonlijke belasting.”

Verscheiden artikelen zijn met de noodige wijzigingen overgenomen uit de wet op de Inkomstenbelasting 1914. Aangezien deze afkomst het oorspronkelijk ontwerp noodeloos omslachtig had gemaakt en ook op de redactie niet gunstig had gewerkt, is bij de M. v. A. alsnog een vereenvoudigd en herzien ontwerp gevoegd, waarvan de artikelen geheel andere nummers dragen dan in het oorspronkelijk ontwerp.

De bezwaren van algemeenen aard, die bij het afdeelingsonderzoek van het wetsontwerp gerezen zijn, betroffen vooral deze drie punten: Is het billijk en gewenscht, de naamlooze vennootschap aan eene belasting te onderwerpen? Is het noodzakelijk en juist, de belasting op de naamlooze vennootschappen uit de wet op de Inkomstenbelasting 1914 te lichten? Is de uitbreiding van het object der belasting tot winstuitdeelingen, die het karakter van tantiëmes dragen, verdedigbaar?

In het V. V. 1° Kamer spraken enkele leden zich uit vóór een anderen vorm der in deze wet behandelde heffing, n.l. als een winstbelasting. Ofschoon ook de Minister blijkens zijne M. v. A. eene vennootschapsbelasting van de winst principieel beter achtte, oordeelde hij die wijze van heffing op praktische gronden te bezwaarlijk uitvoerbaar, omdat dan de vennootschappen niet vrijgelaten kunnen worden in het bepalen van afschrijving en reserveering, en voortdurende inmenging van den fiscus in de administratie van het bedrijf onvermijdelijk wordt.

belasting geheven van de uitdeelingen der binnen het Rijk gevestigde naamlooze vennootschappen, commanditaire vennootschappen op aandeelen, coöperatieve en andere vereenigingen en onderlinge verzekeringmaatschappijen.

Of eene vennootschap, vereeniging of maatschappij binnen het Rijk is gevestigd, wordt naar de omstandigheden beoordeeld.

Bij de gedachtenwisseling over dit artikel is voornamelijk behandeld de voorgestelde toepasselijkheid der wet op de *coöperatieve verbruiksvereenigingen*, welke verscheiden leden buiten deze wettelijke regeling wilden doen blijven, omdat de uitkeeringen dezer vereenigingen geen eigenlijke winstuitkeeringen zouden zijn, doch eenvoudig terugbetalingen van hetgeen de leden voor hetgeen zij betrokken, te veel hebben gestort, terwijl andere leden verschil gemaakt wilden zien tusschen coöperatieve verbruiksvereenigingen, welke ook aan derden, niet daarbij aangeslotenen, leveren en alzoo met gewone winkelzaken gelijk staan, en zoodanige verbruiksvereenigingen, die haar coöperatie-karakter zuiver hebben bewaard. De Minister heeft zich tegen deze denkbeelden verzet, omdat de kwestie bij de totstandkoming der bedrijfsbelasting uitvoerig behandeld en reeds toen beslist is in gelijken zin als in dit wetsontwerp en omdat verder z. i. de uitdeelingen wel als aandeelen in de winst van een bedrijf te beschouwen zijn, al wordt die winst niet, zooals bij naamlooze vennootschappen, naar verhouding van het kapitaal waarvoor deelgenomen is, doch naar verhouding van de deelneming in den omzet verdeeld. De coöperatieve verbruiksvereenigingen zijn dus onder de werking der wet gebleven, evenals de *coöperatieve productieveereenigingen*. (Zie omtrent deze laatste echter de derde aant. op art. 5.)

De reederijen komen in dit artikel niet voor, in hoofdzaak omdat deze een geheel verouderden rechtsvorm voor de exploitatie van een schip uitmaken en hier te lande niet of nauwelijks meer bestaan; voor zoover er nog „reederijen”

zijn, vallen zij onder het begrip naamlooze vennootschap of vereeniging en zijn dan als zoodanig aan de belasting onderworpen.

Van *stichtingen* wordt in het artikel niet gesproken, omdat een rechtspersoon, die geen winst verdeelt, in een wet als deze minder op zijn plaats zou zijn.

— Voor de vaststelling der belastingplicht is niet beslissend hoe de betalingen, door eene naamlooze vennootschap aan hare aandeelhouders gedaan, door haar worden genoemd, maar alleen wat zij inderdaad zijn. (Raad van Beroep Dir. bel. I Rotterdam, 6 Maart 1920, A. B. 1921, blz. 238.)

— Uitdeelingen zijn alleen dan belastbaar, als daarvan niet alleen den omvang maar ook de uitkeering is vastgesteld.

De omstandigheid, dat het uitstel der betaalbaarstelling in strijd is met de statuten doet niet ter zake. (H. R. 23 Juni 1920, A. B. blz. 222.)

— Ook een naar buitenlandsch recht opgerichte naamlooze vennootschap kan hier te lande gevestigd zijn. Alsdan zijn hare uitdeelingen aan de dividend- en tantième-belasting onderworpen.

Welke omstandigheden er voor de beoordeeling van de plaats van vestiging belang hebben. (Raad van Beroep I Amsterdam, 7 Maart 1922, A. B. 1923, blz. 4.)

— 2e lid. Plaats van vestiging eener naamlooze vennootschap, die in Nederlandsch-Indië is opgericht doch van welke de hoofdleiding in Nederland wordt uitgeoefend. (H. R. 11 Maart 1926, A. B. blz. 261.)

— Ook uitdeelingen van niet rechtspersoonlijkheid bezittende lichamen zijn aan de belasting onderworpen. (H. R. 15 Januari 1930, A. B. blz. 273.)

Zie echter thans arrest H. R. 8 Februari 1933, waarbij t. a. v. de Personeele belasting is beslist, dat niet rechtspersoonlijkheid bezittende vereenigingen niet kunnen worden aangeslagen, tenzij men met de tenaamstelling op de Vereeniging de gezamenlijke leden wil aanduiden.

— Zie het onder de bijlagen opgenomen besluit van 1 October 1926, S. 347 (Verz. n°. 2905), houdende voorschriften ter voorkoming van

dubbele belasting van winsten uit het scheepvaartbedrijf aansluitende aan de desbetreffende bepalingen voorkomende in de wetgeving van de *Vereenigde Staten van Amerika*.

Art. 2. Uitdeelingen in den zin dezer wet zijn alle gewone en buitengewone uitdeelingen die, onder den naam van dividend, tantième of onder welken anderen naam ook, worden gedaan aan oprichters, concessionarissen, preferente en gewone aandeelhouders, leden, deelnemers, houders van aandeelen in afzonderlijke fondsen, commissarissen of gecommitteerden, bestuurders of beheerende vennoten, en andere deelgerechtigden in de winst, al of niet tot het personeel behorende.

„De inhoud van het ontwerp sluit zich in hoofdzaak aan bij hetgeen de Wet op de Inkomstenbelasting 1914 omtrent de belasting der naamlooze vennootschappen, enz. bepaalt. Alleen het object der belasting is uitgebreid. Wordt de belasting thans alleen geheven van winstuitdeelingen aan de aandeelhouders en soortgelijke deelgerechtigden in de winst, het komt den Minister gewenscht voor, de belasting ook te heffen van de winstuitdeelingen, die het karakter van tantièmes dragen. Voor zoover de vennootschap tantièmes afwerpt, leent zij zich, als bron van inkomen, voor eene zakelijke belasting ten minste even goed als wanneer zij dividenden aan aandeelhouders uitkeert.

In de meeste landen (ook in Nederl.-Indië) worden de naamlooze vennootschappen, enz. niet belast naar de uitgedeelde winst, maar naar de geheele zuivere opbrengst, daaronder begrepen reserveeringen, schulddelging, afschrijving bovenwettelijke vastgestelde maxima, vernieuwing en zaak- of bedrijfsuitbreiding. Hier te lande is de belastingwetgever er op uit geweest, den naamloozen vennootschappen, enz. in eigen bedrijf de vrije hand te laten, en alleen van het naar buiten tredend resultaat

belasting te heffen. Ook de Minister wil dien weg blijven bewandelen. Echter acht hij het, afgezien van andere overwegingen, met het oog op de dringende behoeften der schatkist, niet langer gerechtvaardigd, een gedeelte der winst, dat voor eene zakelijke belasting ten minste evenzeer in aanmerking komt als de dividenden, nog langer vrij te laten." (M. v. T.)

Zie verder de noot op blz. 9.

— In het G. O. was tussehen de woorden „dividend” en „tantième” het woord „rente” ingevoegd. Tegen deze toevoeging is bij de mondelinge behandeling bezwaar gemaakt op twee gronden. Vooreerst zag men in deze toevoeging eene poging van den fiscus om te reageeren tegen een arrest van den Hoogen Raad van 22 Februari 1917, waarbij beslist was, dat zekere rente welke door eene coöperatieve vereeniging werd uitbetaald, *niet* onder de heffing van art. 20 der Wet op de Inkomstenbelasting viel, omdat die rente niet was eene uitkeering uit de winst, doch eene vaste rente aan aandeelhouders, onafhankelijk van de winst. En vervolgens stelde men de mogelijkheid, dat een of andere vennootschap, tijdelijk in geldelijke moeilijkheden geraakt, door inbreng van een bepaald bedrag door directeur, commissarissen en aandeelhouders, zich redden kan en nu over dien inbreng rente wil betalen. De invoeging van het woord „rente” was dus niet gewenscht en te ruim, omdat rente geen winstuitdeeling behoeft te zijn, doch zeer goed een vaste last der vennootschap of vereeniging kan wezen, en was niet noodig, omdat eene zoogenaamde „rente”, die in werkelijkheid winstuitdeeling is, toch onder de werking dezer wet zal vallen, door de woorden „(uitdeelingen) . . . of onder welken anderen naam ook”. De Minister heeft het woord „rente” daarop alsnog geschrapt, na de volgende mondelinge toelichting:

„Nu komt het hierop neder. Men zal speciaal bij coöperaties nog al eens uitdeelingen den naam van rente geven, wanneer die z.g. rente alleen betaald wordt uit de winst. Dan is het winst. Wanneer daarentegen de regeling zoo is, dat de rente moet betaald worden onafhankelijk van de vraag, of er winst is dan wel niet, dan is die rente een vaste last van de vereeniging.

Nu ben ik het in zoover niet geheel eens met den geachten afgevaardigde, dat de zaak definitief beslist zou zijn door den Hoogen Raad, want in het bedoeld geval had de rechter feitelijk de uitspraak gedaan, dat het hier betrof een rente, die wegens geldleening werd betaald. Voor dat geval hebben wij een uitspraak van den Hoogen Raad en voor dat geval was eigenlijk de uitspraak van den Hoogen Raad niet noodig. Maar het geval wordt anders, wanneer de rente uit de winst wordt betaald.

Doch gelijk de geachte afgevaardigde terecht zeide, wanneer wij te doen hebben met een z.g. rente die alleen verschuldigd is, wanneer de winst toelaat deze uit te keeren, dan is het een verkeerde benaming voor hetgeen werkelijk dividend is en dan valt het toch onder de belasting."

— Een op dit artikel ingediend amendement om de belasting niet te heffen van de tantièmes voor bestuurders, beheerende vennoten en leden van het personeel, doch haar te beperken tot die van commissarissen en gecommitteerden, is ingetrokken na indiening van een, aan de bezwaren van den voorsteller grootendeels tegemoet komend, amendement der commissie van rapporteurs op art. 7. (Zie aldaar.)

— In het V. V. waren over de juiste strekking van de bepaling allerlei vragen gesteld, als bijv. : of alleen de statutair vastgestelde tantièmes belastbaar zullen zijn; of ook gratificaties, stortingen in fondsen ten behoeve van het geheele personeel, allerlei uitkeeringen in het visscherij-bedrijf en derg., onder de heffing zullen vallen, en zoo meer. De Minister heeft die vragen bij M. v. A. als volgt beantwoord :

„In het zinsverband van het artikel kunnen met uitdeelingen slechts bedoeld zijn winst-uitdeelingen. De betaling van de kosten van een bedrijf en, in het algemeen, het doen van bedrijfsuitgaven kan dus niet als een uitdeeling worden gequalificeerd. Zoo ook deelt een vereeniging niet uit, wanneer zij uitgaven doet in overeenstemming met haar philanthropisch doel. Evenmin een kerkvoogdij, die als orgaan van de kerkelijke gemeente in kosten van den eeredienst heeft te voorzien, wanneer zij uit de opbrengst der goederen welke zij beheert, het vaste traktement der predikanten aanvult.

Met het vorenstaande zullen reeds verscheidene vragen die over de strekking van het artikel zijn gedaan, beantwoord zijn. Immers, gratificatiën behooren evengoed als de gewone salarissen tot de bedrijfskosten. Daartoe behooren ook de in het Voorloopig Verslag bedoelde betalingen die in het visscherij-bedrijf gebruikelijk zijn. Man kan de zaak ook zoo voorstellen, dat de bedragen die de bemanning van het vaartuig geniet — een deel van de besomming en de opbrengst van den afval — door de onderneming in het geheel niet ontvangen worden, hetgeen op hetzelfde neerkomt.

De oprichter of concessionaris, die aanspraak heeft op zeker percentage van bruto-ontvangsten, of ook op een vast bedrag voor iedere eenheid verkochte of voortgebrachte goederen, deelt niet in de winst, doch geniet een uitkeering welke tot de kosten of lasten der onderneming behoort.

Van den anderen kant is het voor de belastbaarheid van uitdeelingen niet noodig, dat zij statutair zijn vastgesteld, en het is ook niet wenschelijk, dat zoodanige beperking alsnog in het wetsontwerp wordt gebracht. Immers, het is niet uitgesloten, dat de statuten de winstverdeeling, geheel of voor een deel, aan de algemeene vergadering overlaten, en dit mag voor de belasting geen verschil maken. Ook zij volledigheidshalve opgemerkt, dat het voor een winstuitdeeling niet een vereischte is, dat de winst reeds, door de afsluiting der boeken, of door de goedkeuring der balans en winst- en verliesrekening, voorloopig of definitief onder cijfers zij gebracht.

Een storting in een fonds ten behoeve van het personeel kan, naar het den Minister voorkomt, niet als een uitdeeling worden beschouwd. Hierbij wordt ondersteld, dat het fonds, evenals het reservefonds, eigendom der vennootschap of vereeniging is, met dien verstande, dat daaruit pensioenen of uitkeeringen bij ziekte, enz. worden bestreden.

Eindelijk nog is gevraagd of het aandeel in de winst, dat in een bepaald geval (n.l. indien bij omzetting van grondbezit in eene naamloze vennootschap het personeel in dienst dier vennootschap aanvankelijk een laag loon ontvangt, doch een percentage in de winst geniet) door het

personeel eener naamlooze vennootschap wordt genoten, al dan niet onder de belasting zal vallen. Naar de meening van den Minister is in het gestelde geval geen reden te vinden voor een uitzondering op de belastbaarheid van dergelijke tantièmes."

— „Ook de bestuurders, commissarissen, enz. moeten hier als deelgerechtigden in de winst worden genoemd. Wat zij uit anderen hoofde ontvangen (salaris, loon, gratificatie), moet buiten het wettelijk begrip „uitdeeling" vallen." (Zie M. v. A., toelichting G. O.)

— De dividend-belasting moet worden berekend over het bedrag dat onder den naam van dividend wordt uitgedeeld, derhalve over wat inderdaad als zoodanig aan aandeelhouders wordt uitbetaald, zijnde het bedrag dat voor hen ter uitkeering beschikbaar is, nadat de naamlooze vennootschap de door haar verschuldigde dividendbelasting heeft voldaan.

Dezelfde wijze van berekening moet worden toegepast ten aanzien van de tantième-belasting. (H. R. 7 Januari 1920, A. B. blz. 223.)

— De houders van z.g. „*inkomstobligaties*" welke — naast hun recht op terugbetaling van het kapitaal, alvorens aan de aandeelhouders terugbetaling op hun aandeelen kan geschieden — niet hebben een rentevordering voor het afgestaan gebruik van dat kapitaal maar recht op een bedrag gelijk aan het dividend dat op de aandeelen wordt uitgekeerd — zijn deelgerechtigd in de winst. Het hun onder den naam van „rente" uitbetaalde bedrag is derhalve een belastbare uitdeeling. Dat de houders van *inkomstobligaties* geen medezeggenschap over de geheele winst hebben, doet niet ter zake. (H. R. 16 Juni 1920, A. B. blz. 216.)

— Rentevergoeding in verband met de winst is eene uitdeeling uit de winst en de aandeelhouders zijn ook ter zake van het vrijwillig gestort kapitaal deelgerechtigden in de winst.

De winst behoeft niet met het bedrijf der vennootschap gemaakt te zijn. (Raad van Beroep 's-Gravenhage, 4 October 1920, A. B. 1921, blz. 345.)

— De wet onderscheidt niet of uitdeelingen aan oprichters al dan niet haar oorzaak vinden in gepraesteerde diensten of leveringen, noch ook, of als gevolg dier uitdeelingen de deelge-

rechtigheid der oprichters in toekomstige baten teloor gaat.

Het bedrag dat — voortgekomen uit de winst — wordt besteed tot amortisatie van oprichtersbewijzen, is derhalve als uitdeeling van winst belastbaar; de wet stelt zich niet op het standpunt dat die amortisatie schuld-delging is, die niet uit de winst geschiedt.

Als de inkoop van oprichtersbewijzen reeds vóór het einde van het boekjaar heeft plaats gehad en het uitgekeerde bedrag derhalve reeds bij voorbaat uit de winst genomen is — staat dit aan de belastbaarheid niet in den weg. (H. R. 20 October 1920, A. B. blz. 398.)

— Salarissen en tantièmes, die feitelijk eene verkapte dividenduitkeering zijn, moeten als belastbare dividenduitkeering in aanmerking worden genomen. (Resolutie Min. v. Financiën 17 November 1920, A. B. 1921, blz. 346.)

— Art. 2 belast alle gewone en buitengewone uitdeelingen die onder welken naam ook worden gedaan aan de leden eener Coöp. vereeniging, dus ook die welke onder den naam van korting voor contante betaling door eene coöperatieve inkoopvereeniging aan hare leden wordt gedaan. (Raad van Beroep Breda, 17 Januari 1921, A. B. blz. 346.)

— Uitkeering van een zoogenaamd verbruiksdividend aan leden van eene coöperatieve verbruiksvereeniging is eene belastbare uitdeeling, onverschillig onder welke benaming zij geschiedt. (Res. Minister van Financiën 27 Januari 1921, A. B. 1922, blz. 222.)

— Als het overschot, dat door onderlinge verzekeringmaatschappijen uit de ontvangen premiën geleidelijk is gevormd, aan de deelnemers wordt uitgekeerd is voor die uitkeering dividendbelasting verschuldigd. (Res. Min. van Financiën 4 Juli 1921, A. B. blz. 364.)

— Van de winst afhankelijke rente betaald over hetgeen op aandeelen vrijwillig is gestort, is een belastbare uitkeering. (Raad v. Beroep Directe Belast. Haarlem 18 Nov. 1921, A. B. 1923, blz. 99.)

— Uitdeeling van winst door eene naamlooze vennootschap kan geschieden doordien zij hare producten tegen abnormaal lage prijzen verkoopt aan de deelgerechtigden in de winst. (Raad v. Beroep Dir. Bel. Zwolle 12 Jan. 1922, A. B. blz. 321.)

— Uitdeeling door een naamlooze vennootschap in den vorm van aandeelen in een andere vennootschap is belastbaar tot het bedrag van de reële waarde dier aandeelen, ook voor zover in die waarde een reeds op de aandeelen gedeclareerd dividend is begrepen. (Raad v. Beroep Dir. Belastingen I Amsterdam 16 Jan. 1922, A. B. 1924, blz. 289.)

— Uitdeeling door eene naamlooze vennootschap van een bate, verkregen uit den verkoop van hare bedrijfsmiddelen, is onderworpen aan dividend- en tantième-belasting. (H. R. 27 Juni 1922, A. B. blz. 335.)

— Een belastbare uitdeeling kan ook geschieden onder den schijn van een in depot geven van gelden. (Raad v. Beroep Dir. Bel. Roermond 18 Sept. 1922, A. B. 1924, blz. 9.)

— Uitdeeling van winst is uitdeeling van hetgeen er aanwezig is boven de waarde van het bij de oprichting ingebrachte kapitaal op het tijdstip dier oprichting. (H. R. 25 October 1922, A. B. 1923, blz. 164.)

— Toepasselijkheid van het artikel indien een naamlooze vennootschap eigen aandeelen boven de nominale waarde inkoopt met de bedoeling om de houders dier aandeelen uit te koopen. (Raad v. Beroep Dir. Belast. Zwolle 9 Jan. 1923, A. B. 1925, blz. 27.)

— Bijschrijving op het ledenkapitaal eener coöperatieve zuivelfabriek naar reden van hetgeen ieder lid aan melk heeft geleverd, is niet onderworpen aan dividend- en tantième-belasting, ook al wordt ook melk van niet-leden verwerkt. (Raad v. Beroep Dir. Belast. Zwolle 27 Februari 1923, A. B. 1925, blz. 251.)

— Uitdeeling van winst, vóór de oprichting van een naamlooze vennootschap door een vorigen bedrijfseigenaar gemaakt, is niet aan belasting onderworpen. (Raad v. Beroep Dir. Belast. I Amsterdam 16 Maart 1923, A. B. 1925, blz. 254.)

— Onder dit artikel vallen niet uitkeeringen, krachtens mandaat door het bestuur verricht aan hen die daarop uit zich zelf geen enkel recht hadden.

Evenmin vallen er onder uitkeeringen uit een zelfstandig bestaand, uit de winst gevormd fonds, noch ook uitkeeringen aan pensioensgerechtigden onafhankelijk van de winst.

Gedeeltelijke belastbaarheid van uitkeeringen uit een fonds dat gedeeltelijk uit de winst is gevormd. (H. R. 30 Mei 1923, A. B. 1924, blz. 48.)

— Dit artikel is toepasselijk op de afkoop-som van uitgelote winstbewijzen en de inkoop-som van ingekochte winstbewijzen, een en ander voldaan uit de vennootschapswinst. (H. R. 20 Juni 1923, A. B. 1924, blz. 54.)

— Uitdeelingen op oprichtersbewijzen zijn ook dan belast, indien die uitdeelingen haar oorzaak vinden in gepraesteerde diensten of leveringen of indien, zoodra een zeker bedrag is uitgedeeld, de deelgerechtigdheid te loor gaat. (H. R. 26 September 1923, A. B. 1924, blz. 293.)

— Onder dit artikel valt de uitdeeling van winst aan de leden eener coöperatieve vereeniging krachtens besluit van een daartoe bevoegd orgaan der vereeniging. (H. R. 18 Juni 1924, A. B. 1925, blz. 19.)

— Voor de belastbaarheid van een uitkeering is het zonder belang, waaraan de deelgerechtigden hun aanspraak ontleenen en of zij die aanspraak steeds dan wel alleen onder bepaalde omstandigheden hebben.

Belastbaar kan ook zijn een uitdeeling van winst uit afzonderlijke bedrijfshandelingen, vooral indien die winst een doorlopend karakter heeft. (H. R. 30 Juni 1925, A. B. blz. 366.)

— *Verkoop van alle aandelen eener N. V. op 9 Juni 1921. Levering en betaling op 10 Augustus 1921. Beding, dat de schulden ten laste der N. V. vóór den dag der levering ten laste van den verkooper zouden komen. Verkoopprijs hooger dan de balanswaarde der activa der N. V. Aanslag in de Divid. en Tantiëmebelasting. Oogenblik waarop deze belastingschuld ontstond.*

Dat voor de Oorlogswinstbelasting en voor de Rijksinkomstenbelasting is aangenomen, dat belastingschuld ontstaat op het oogenblik, dat het feit, dat tot belastingheffing aanleiding geeft, aanwezig is, kan niet leiden tot de gevolgtrekking, dat bij de onderhavige heffing van Dividend- en Tantiëmebelasting het oogenblik beslissend is, waarop de overeenkomst werd afgesloten. Immers deze belasting is een belasting op uitdeelingen en van belasting is dus geen sprake, als de uitdeeling niet heeft plaats

gevonden. De koopovereenkomst mag niet met de uitdeeling vereenzelvigd worden, omdat, als die overeenkomst niet gestand wordt gedaan, de levering der aandeeleu niet kan plaats hebben, en er ook niet een reserve boven de vroegere balanswaarde kan ontstaan voor het bedrag, waarmede de bedongen koopsom de vroegere balanswaarde blijkt te overtreffen, ten goede komende aan den verkooper, hetgeen door den fiscus wordt beschouwd als eene uitdeeling door de N. V. aan hare aandeelhouders. Aangenomen moet worden, dat deze uitdeeling is geschied na de levering der aandeeleu. (Hof Amsterdam 10 Januari 1928, N. J. blz. 1057.)

— Belastbaarheid van de aflossing uit de winst, van schu'dbewijzen die aan crediteuren in betaling zijn gegeven. (H. R. 19 December 1928, A. B. 1929, blz. 255.)

— Belastbaarheid, als winstuitdeeling, van inkoop door een naamlooze vennootschap van haar eigen aandeeleu boven pari. Tijdstip waarop die uitdeeling gedaan wordt. (H. R. 23 Januari 1929, A. B. blz. 340.)

Zie thans ook art. 5.

— Belastbaarheid van een uitdeeling wegens het enkele feit dat de winst die mogelijk maakt. (H. R. 30 October 1929, A. B. 1930, blz. 85.)

— Belastbaarheid van de aflossing van winstobligaties. (H. R. 13 November 1929, A. B. 1930, blz. 89.)

— Belastbaarheid van de intrekking van winstbewijzen tegen betaling van het daarin uitgedrukte bedrag. (H. R. 20 November 1929, A. B. 1930, blz. 90.)

— Belastbaarheid van een bedrag dat, afhankelijk van de winst, door de vennootschap als huur wordt betaald voor een door haar gehuurd gebouw. (H. R. 11 December 1929, A. B. 1930, blz. 97.)

— Belastbaarheid van den aankoop van winstbewijzen, bijaldien na dien aankoop het vermogen der naamlooze vennootschap alsnog het gestorte kapitaal te boven gaat. (H. R. 12 Februari 1930, A. B. blz. 278.)

— Belastbaarheid van bijschrijving van rente op het ledenkapitaal eener coöperatieve vereeniging. (H. R. 2 April 1930, A. B. blz. 458.)

— Belastbaarheid van de rente van inkomst-

obligaties. (H. R. 7 Mei 1930, A. B. blz. 467.)

— Belastbaarheid van abnormaal hooge rente, uitgekeerd op obligaties die in het bezit der aandeelhouders zijn. (H. R. 4 Juni 1930, A. B. 1931, blz. 93.)

— Belastbaarheid van de rente, door een coöperatieve vereeniging aan haar leden uitgekeerd. (H. R. 14 Januari 1931, A. B. blz. 592.)

— Belastbaarheid van uitkeeringen, zoogenaamd uit de bruto-winst, op cumulatief preferente inkomst-obligatiën. (H. R. 13 Mei 1931, A. B. 1932, blz. 324.)

— Belastbaarheid van de toekenning, aan een tot de deelgerechtigden in de winst behoorend directeur, van een gratificatie, die uit de winst, zonder aantasting van kapitaal, betaald kan worden. (H. R. 13 Mei 1931, A. B. 1932, blz. 324.)

— Belastbare uitdeeling in den vorm van overdracht aan een aandeelhouder van bezittingen tegen betaling van een bedrag, geringer dan de waarde. (H. R. 28 October 1931, A. B. 1932, blz. 512.)

— Uitdeeling, vermomd als geldleening in rekening-courant aan den directeur-aandeelhouder. Tegenbewijs, door de naamlooze vennootschap tegenover een vermoeden in dien zin te leveren. (H. R. 22 December 1931, A. B. 1932, blz. 859.)

— Uitkeeringen langs indirecten weg in geval van fusie.

Grootte van een uitdeeling die bestaat in het toekennen van een recht op jaarlijksche uitkeeringen. (H. R. 9 Maart 1932, A. B. 1933, blz. 79.)

— Belastbaarheid van een uitgesteld tantième, niet invorderbaar zoolang de dienstbetrekking duurt. (H. R. 15 Juni 1932, A. B. 1933, blz. 209.)

Art. 3. Het bedrag, dat in een boekjaar genoten wordt ter zake van het bezit van aandeele in andere vennootschappen, vereenigingen of maatschappijen als bedoeld zijn bij artikel 1, wordt vóór de heffing van de belasting van de eenige of laatste uitdeeling over dat boek-

jaar afgetrokken, mits bedoeld bezit heeft bestaan gedurende het geheele boekjaar waarin gemeld bedrag genoten is. Indien over het boekjaar geen uitdeeling wordt gedaan, wordt de aftrek op de eerstvolgende eenige of laatste uitdeeling over een boekjaar toegepast.¹

Dit artikel is aldus vastgesteld bij art. I, § 1, der wet van 27 Juli 1931, S. 328.

— De aftrek, bedoeld in de artt. 3 en 29 vindt niet plaats terzake van bedragen, genoten in boekjaren, die op het tijdstip van in werking treden van deze wet reeds waren verstreken, met uitzondering van hetgeen genoten is in een boekjaar, hetwelk aan dat tijdstip onmiddellijk is voorafgegaan.

In afwijking van het tweede lid blijft in stand de aanspraak op aftrek, zooals die bestond onmiddellijk vóór het in werking treden van deze wet.

Zie art. III, tweede lid, der wet van 27 Juli 1931, S. 328.

— Het artikel, zooals het voorkwam in het G. O., luidde aldus: Het bedrag, „dat in een boekjaar genoten wordt ter zake van het bezit van aandeelen op naam in andere vennootschappen, vereenigingen of maatschappijen als bedoeld bij artikel 1, wordt voor de heffing der belasting *van de eerstvolgende uitdeeling afgetrokken*.” De gecursiveerde woorden zijn door de tegenwoordige redactie vervangen op voorstel der Regeering zelve, in verband met de eveneens door haar aangebrachte wijziging van art. 10 (zie aldaar), strekkende om het mogelijk te maken bij de zoogen. „holding companies” den aftrek te verdeelen over de rechthebbenden op dividend — dat zijn de aandeelhouders —

¹ Art. 3 luidde oorspronkelijk:

„Het bedrag, dat in een boekjaar genoten wordt ter zake van het bezit van aandeelen op naam in andere vennootschappen, vereenigingen of maatschappijen als bedoeld bij artikel 1, wordt voor de heffing der belasting van de eenige of laatste uitdeeling over dat boekjaar afgetrokken. Indien over het boekjaar geen uitdeeling wordt gedaan, wordt de aftrek op de eerstvolgende eenige of laatste uitdeeling over een boekjaar toegepast.”

en de rechthebbenden op tantièmes. Zooals art. 3 eerst luidde, werd het reeds belaste bedrag bij de eerste dividenduitkeering afgetrokken en kwam het er dus niet op aan, wanneer die plaats had, terwijl na de wijziging moet afgerekend worden bij de afsluiting van de balans, als dividend en tantièmes te zamen worden vastgesteld.

— Met betrekking tot het ontwerp van wet, dat geleid heeft tot de wet van 27 Juli 1931, S. 328, houdende een nieuwe lezing van de artt. 3 en 29, luidt de M. v. T. Gedr. St. 1930/31 n°. 358, als volgt:

„De artikelen 3 en 29 der Wet op de Dividend- en Tantième-belasting geven eene regeling ter voorkoming van dubbele belasting voor het geval eene vennootschap, enz. aandeelen bezit in een ander lichaam, dat, hetzij hier te lande (art. 3), hetzij in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao of in het buitenland (art. 29), onderworpen is aan eene naar de winst geheven belasting.

Deze regeling geldt echter alleen als de aandeelen *op naam* zijn; zij geldt niet als de aandeelen *aan toonder* zijn, ook al staat het vast, dat ter zake van de op die aandeelen uitbetaalde winst reeds belasting is betaald.

De beperking tot de aandeelen *op naam* heeft bij het vaststellen van gemelde wetsbepalingen plaats gehad in het belang van de contrôle. Dit motief is echter onvoldoende gebleken om het bestaande verschil te rechtvaardigen. Immers ook aandeelen *op naam* kan de vennootschap tijdelijk — alleen ter verkrijging van de voordeelen, krachtens gemelde artikelen aan het bezit van die aandeelen verbonden — onder zich hebben. Omgekeerd is het zeer goed mogelijk bij aandeelen *aan toonder* te controleeren of de vennootschap het bezit daarvan *bona fide* had.”

„Meermalen is uit het bedrijfsleven aangedrongen op toepassing van de artikelen 3 en 29 bij aandeelen *aan toonder*, maar steeds moest, ook indien de billijkheid eene andere beslissing zou vorderen, te kennen worden gegeven, dat de duidelijke woorden der wet zich tegen de toepassing verzetten.”

„De Minister meent, dat er alle aanleiding bestaat door wetswijziging aan de geuite bezwa-

ren te gemoet te komen. Het komt hem voor, dat dit het beste zal kunnen geschieden, door eenerzijds de beperking tot de aandeelen op naam in de artikelen 3 en 29 te doen vervallen, en anderzijds waarborgen te vorderen, dat de aandeelen niet slechts tijdelijk in het bezit der vennootschap zijn. Door zoodanige wetswijziging zal een einde gemaakt worden aan den toestand, dat de belastingwet belanghebbenden drijft een bepaalden vorm voor hunne handelingen te kiezen, die, uit economisch oogpunt bezien, door hen soms niet wenschelijk wordt geacht."

— De aftrek volgens art. 20, tweede lid — thans art. 3 Wet D.T.B. — of art. 100ter der wet op de inkomstenbelasting behoort, indien het af te trekken bedrag grooter is dan de uitdeeling (c.q. verminderd volgens art. 100 of art. 100bis) voor het overblijvende te worden toegepast op de daarna volgende uitdeeling (of uitdeelingen). (Res. Min. v. Financiën van 1 October 1917, n°. 51, Beslissingen in Belastingzaken n°. 1822.)

Deze beslissing bij analogie toe te passen bij de uitvoering der onderwerpelijke wet.

— Dit artikel is niet van toepassing indien een naamlooze vennootschap een door haar genoten dividend krachtens bijzondere overeenkomst moet uitkeeren aan een andere naamlooze vennootschap. (H. R. 31 Jan. 1923, A. B. 1924, blz. 18.)

— Naar dit artikel kan niet in aftrek komen een bedrag dat een naamlooze vennootschap op haar aandeelenbezit ontvangen heeft en dat bestreden is uit agio. (H. R. 26 September 1923, A. B. 1924, blz. 294.)

— Dit artikel is niet van toepassing ten aanzien van aandeelen die niet staan op naam van het lichaam dat den aftrek verlangt. (H. R. 19 Maart 1924, A. B. 1924, blz. 377.)

— Toepassing van artt. 3 en 29 D.T.B. :

Er bestaat, met het oog op de bedoeling der wet, geen bezwaar tegen om met de in de artt. 3 en 29 bedoelde aandeelen gelijk te stellen certificaten van aandeelen, door een administratie- of trustkantoor uitgegeven, mits vaststaat dat dit kantoor zelf geen aanspraak maakt op den in gemelde artikelen bedoelden aftrek (hetgeen trouwens in strijd zou zijn met het arrest van den Hoogen Raad van 31 Januari

1923 (Besl. in Belastingzaken n°. 3210) en de vervanging van aandeeleu door certificaten ook overigens niet dient tot het ontgaan van belasting.

In het algemeen behoort onder „boekjaar” ook in de artt. 3 en 29 te worden verstaan een periode van 12 maanden (verg. Besl. in Belastingzaken n°. 2477). Indien echter een vennootschap een andere boekperiode heeft kan deze periode als „boekjaar” worden aangemerkt, tenzij het vermoeden bestaat dat deze andere periode mede met het oog op mogelijke fiscale voordeelen is gekozen. Een dergelijke andere boekperiode zal in het algemeen alleen voorkomen bij het begin en bij het einde van een vennootschap.

Indien de vennootschap welker aandeeleu in het bezit zijn van een andere vennootschap, bij liquidatie een slotuitdeeling doet aan de vennootschap die de aandeeleu bezit, in den loop van een boekjaar van deze, kunnen de artt. 3 en 29 eveneens worden toegepast, tenzij fiscale overwegingen de handelingen van belanghebbenden te dezer zake hebben beïnvloed. (Resolutie Minister v. Financiën van 3 November 1931, n°. 64, sub I (Beslissingen in Belastingzaken n°. 5278).

— Zie mede de laatste aant. op art. 5.

Art. 4. De belasting wordt niet geheven van :

a. uitdeelingen aan den Staat als zoodanig ;

b. uitdeelingen op de aandeeleu van naamlooze vennootschappen met een ten algemeenen nutte strekkend doel, mits uitsluitend publiekrechtelijke lichamen houders der aandeeleu zijn ;

c. uitdeelingen aan de voor het geheel aansprakelijke vennoten van commanditaire vennootschappen op aandeeleu, als zoodanig.

letter b. „De vrijstelling voor naamlooze vennootschappen met een ten algemeenen nutte strekkend doel, moet zich bepalen tot de uitdeelingen op de aandeeleu. Voor vrijstelling van tantièmes, indien zij worden genoten, of

voor een ter vervanging van tantièmes toegekende salarisverhooging bestaat geen reden." (M. v. A., toelichting G. O.)

— *letter c.* „Uitdrukkelijk is bepaald, dat het gedeelte van de winst, hetwelk bij commanditaire vennootschappen op aandeelen aan de persoonlijk aansprakelijke vennoten als zoodanig toekomt, vrij van belasting blijft. De commanditaire vennootschap op aandeelen is een tweeslachtig wezen, gedeeltelijk vennootschap onder firma, gedeeltelijk vennootschap op aandeelen. Door deze belasting mag alleen worden getroffen, wat aan de vennoten op de aandeelen wordt uitgedeeld. Wat de persoonlijk aansprakelijke vennoten als zoodanig genieten, wordt echter door hen niet als aandeelhouders, doch als vennoten genoten. Het is de belooning voor hun vlijt en bekwaamheid. Ontvangen zij daarnevens nog eene uitdeeling op aandeelen, in hun bezit, dan moet daarvan de belasting betaald worden." (M.v.T.)

Art. 5.¹ Als uitdeeling van winst worden, onder meer, beschouwd :

a. bijschrijving op of uitreiking van aandeelen of obligatiën — aandeelen in afzonderlijke fondsen daaronder begrepen — en bij verzekeringmaatschappijen verhooging der verzekerde som, een en ander tot het bedrag, ten aanzien waarvan niet blijkt, dat storting heeft plaats gevonden of zal plaats vinden, zooover dit bedrag door winst is gedekt;

b. terugbetaling van kapitaal, indien

¹ Art. 5 luidde oorspronkelijk:

„Bijschrijving op of uitreiking van aandeelen of obligatiën, aandeelen in afzonderlijke fondsen daaronder begrepen, en bij verzekeringmaatschappijen verhooging der verzekerde som, worden tot het bedrag, waarvoor geen storting plaats heeft, als uitdeeling beschouwd.

Daarentegen wordt niet als uitdeeling beschouwd :

a. terugbetaling van kapitaal;

b. betaling door eene vereeniging of vennootschap, aan hare leden of aandeelhouders, voor geleverde goederen of verrichten arbeid.

Afzonderlijke fondsen, die door aandeelen worden vertegenwoordigd, worden tot het kapitaal gerekend."

en voor zooverre er winst is, ten ware goed koopmansgebruik vordert, dat de terugbetaling ten laste van het kapitaal geschiedt.¹

Indien en voorzoover eene uitdeeling — uitreiking van of bijschrijving op aandelen of obligatiën daaronder begrepen — door winst wordt gedekt eerst nadat zij heeft plaats gevonden, wordt zij beschouwd als uitdeeling van winst over het boekjaar of over de boekjaren, waarin de uitdeeling door winst wordt gedekt.

Niet als uitdeeling wordt aangemerkt :

a. terugbetaling van gestort kapitaal, voorzoover die niet volgens het eerste lid, letter *b*, als uitdeeling van winst wordt beschouwd, alsmede uitdeeling van winst aan aandeelhouders tot het bedrag, dat te voren tot dekking van een geleden verlies op de aandelen is afgeschreven ;²

b. betaling door eene vereeniging of vennootschap aan hare leden of aandeelhouders, voor geleverde goederen of verrichten arbeid.

Afzonderlijke fondsen, die door aan-

¹ Het eerste lid, letter *b*, zooals dit was vastgesteld bij art. II der wet van 29 Januari 1931, S. 38, luidde :

„*b.* terugbetaling van kapitaal, indien en voorzooverre er winst is.”

² Ingevolge art. IV, tweede lid, der wet van 29 Januari 1931, S. 38, treden de artt. 5 en 6 Wet D.T.B. in werking met ingang van den eersten Februari 1931 ; zij zijn niet van toepassing op uitdeelingen welke vóór dien datum hebben plaats gehad.

Bij art. II der wet van 27 Juli 1931, S. 328, werd aan vorenbedoeld tweede lid het volgende (in werking getreden met ingang van 1 Februari 1931) toegevoegd :

„Voor de toepassing van het slot van artikel 5, derde lid, letter *a*, der Wet op de Dividend- en Tantième-belasting 1917 wordt het bedrag, dat te voren tot dekking van een geleden verlies op de aandelen is afgeschreven, verminderd met de uitdeelingen op de aandelen, welke na die afschrijving, doch vóór 1 Februari 1931 hebben plaats gehad.”

deelen worden vertegenwoordigd, worden tot het kapitaal gerekend.

Het eerste lid, letter *b*, is aldus gewijzigd bij art. I, § 2, der wet van 27 Juli 1931, S. 328, nadat het artikel was vastgesteld bij art. II der wet van 29 Januari 1931, S. 38.

— „De bepaling van het (oorspronkelijk) eerste lid is een noodzakelijk gevolg van het systeem om slechts van de uitdeelingen, niet van de behaalde winst te heffen. Verdubbeling van het aandeelenkapitaal zonder storting komt slechts voor, wanneer de reserves ten minste evenveel bedragen als het kapitaal. De aandeelen moeten, alvorens tot zulk een maatregel wordt overgegaan, ver boven pari zijn gerezen. Zij die de aandeelen tegen of onder den pari prijs verkregen, ontvangen, indien hun een gratis aandeel wordt uitgereikt, daarmede eenvoudig een dividend, dat hun vroeger in het belang der zaak onthouden is. En zij die aandeelen verre boven den parikoers koopen, wijl er groote reserves zijn, moeten zich bij de bepaling van den prijs, dien zij besteden willen, reenschap geven van het feit, dat van de reserves, wanneer zij te eeniger tijd — bij wege van gratis-uitkeering van aandeelen of bij wege van liquidatie — aan de aandeelhouders uitgekeerd worden, dividendbelasting zal zijn te betalen.” (M. v. A.)

— In het oorspronkelijk wetsontwerp luidde punt *b* van het overigens onveranderd uit de Wet op de Inkomstenbelasting 1914 overgenomen tweede lid aldus: „*b*. betaling door eene vereeniging of vennootschap, aan hare leden of aandeelhouders, voor geleverde goederen of verrichten arbeid, voor zoover zij de marktwaarde daarvan niet te boven gaat,” welke laatste toevoeging Minister Treub in zijne M. v. T. motiveerde met de opmerking, dat wat boven de marktwaarde der bedoelde praestaties aan de praesteerenden wordt betaald, niet anders dan als uitdeeling kan beschouwd worden en dus niet buiten deze belasting mag vallen. Deze toevoeging heeft Minister van Gijn echter bij M. v. A. weder geschrapt, in het bijzonder met het oog op de verhoudingen bij de coöperatieve productie-vereenigingen. Werd de door een of andere coöperatieve nijverheidsinrichting

behaalde winst in haar geheel over de *inleg-gelden* omgeslagen en dienovereenkomstig onder de leden verdeeld, dan zou de volledige gelijkstelling met eene naamlooze vennootschap in dit verband onwraakbaar zijn. In de praktijk echter wordt, zooals uit het geheele doel der leden volgt, ieders aandeel in de winst der fabriek — behoudens uitkeering van een zeker percentage over de inleggelden — afhankelijk gesteld van de *hoeveelheid grondstof*, die hij ter verwerking in het gemeenschappelijk bedrijf aflevert: het doel der leden is niet een zeker bedrag winstgevend te beleggen, doch veeleer hun eigen bedrijf door een gemeenschappelijke organisatie voordeliger te maken of met meer kracht te kunnen drijven. Bovendien wordt — in tegenstelling tot de wet op de bedrijfsbelasting, onder de werking waarvan de winst der coöperatieve productievereenigingen, ook voor zooveel zij naar verhouding van de geleverde grondstof werd verdeeld, bij de *vereeniging* werd getroffen — na de invoering der inkomstenbelasting die winst bij de *leden* belast. De toevoeging onder letter *b* zou dus, naast de belasting van de leden, nog een speciale zakelijke bedrijfsbelasting hebben ingevoerd, die de Minister niet gerechtvaardigd achtte.

— Met betrekking tot het ontwerp van wet dat geleid heeft tot de wet van 29 Januari 1931, S. 38, tot wijziging van art. 6 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914 en van de artikelen 5 en 6 der wet op de Dividend- en Tantiëmebelasting 1917, lichtte de M. v. T. de nieuwe redactie als volgt toe:

„In artikel 4 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914 wordt, in het tweede lid onder 2°., vastgelegd, dat tot de bestanddeelen van het inkomen behoort: hetgeen in geld *of in geldswaarde* genoten wordt als opbrengst van roerend kapitaal. Een omschrijving van wat genoemde wet onder opbrengst van roerend kapitaal verstaat, geeft vervolgens artikel 6. Het eerste lid van dit artikel verklaart zeer algemeen: „Als opbrengst van roerend kapitaal worden beschouwd de vruchten van kapitaal, dat niet in onroerende zaken of in een eigen bedrijf of beroep is belegd”, aan welke omschrijving, voorbeeldsgewijs, onder andere wordt toegevoegd: „zooals: rente van inschrijvingen op

de grootboeken der nationale of buitenlandsche schuld, dividenden en rente van aandeelbewijzen, obligatiën en andere effecten."

De vruchten, waarvan artikel 6 gewaagt, kunnen genoten worden in geld, maar ook in anderen vorm, bijvoorbeeld in goederen, in effecten, of in den vorm van tegoedschrijving in de boeken van het uitdeelende lichaam, het laatste al of niet gepaard gaande met uitreiking van een formeele schuldbekentenis.

In het algemeen komen vruchten van roerend kapitaal, die in geldswaarde worden genoten, bij het berekenen van het inkomen ook voor het bedrag van de geldswaarde in aanmerking. Een uitzondering bevat te dezen aanzien het tweede lid van artikel 6, aan dit artikel toegevoegd bij de wet van 11 Januari 1918 (*Staatsblad* n°. 5), welk lid onder meer bepaalt, dat aandeelbewijzen en obligatiën, die aan aandeelhouders anders dan tegen storting van de volle nominale waarde worden uitgereikt, als dividenden worden beschouwd *tot het bedrag* dat, zij het slechts middellijk, wordt gedekt uit de winst van het loopende boekjaar of één der laatst verlopen vier boekjaren.

Uit de winst kan nooit een grooter bedrag dan de nominale waarde worden gedekt, zoodat een aandeel in een vennootschap, dat door diezelfde vennootschap zonder eenige storting wordt uitgereikt, als inkomen in aanmerking komt, niet tot het bedrag van zijn geldswaarde, maar tot het bedrag van de nominale waarde. Keert daarentegen een vennootschap aan hare aandeelhouders aandeelen in een ander lichaam uit, of Staatsschuldpapieren, dan is het de geldswaarde van die stukken, welke als inkomen in aanmerking moet worden genomen.

Dit verschil in behandeling berust op de voorstelling, dat een lichaam, bij uitreiking van een eigen aandeel (of obligatie) zonder storting, niet één handeling, maar twee — ten deele elkander opheffende — handelingen doet plaats vinden, te weten:

1°. de uitkeering van dividend *in geld*, onder verplichting, om tot het bedrag van deze geldsom een aandeel (of obligatie) ten laste van het lichaam te nemen en vol te storten;

2°. het uitreiken, *à pari*, van een aandeel (of obligatie) tegen storting van de onder 1° bedoelde geldsom.

Hieruit volgt, dat het belasten van een bonus-aandeel (of -obligatie) *niet* tot het bedrag van de *geldswaarde*, maar tot het bedrag van de *nominale waarde*, behoort verklaard te worden, *door de bonus-uitgifte te reconstrueeren tot een uitdeeling in geld*.

De Minister meent, dat er reden is deze door de wet gehuldigde opvatting meer consequent dan tot dusver te aanvaarden. En wel door de tot een uitdeeling in geld gereconstrueerde bonus-uitgifte dan ook op geheel gelijken voet te behandelen als een uitdeeling in geld. Dit doet het tweede lid van artikel 6 *niet*, inzoover die bonus-uitgifte slechts in aanmerking komt tot het bedrag dat gedekt wordt uit de winst van het loopende boekjaar of één der laatst verlopen vier boekjaren, — eene beperking die niet gesteld wordt aan een uitdeeling in geld of in aandeelen van een andere vennootschap.

Bij het ontstaan van het tegenwoordige tweede lid van artikel 6 (verg. Gedrukte Stukken, Tweede Kamer 1916—1917, 29, nos. 1 en 5) heeft het arrest van den Hoogen Raad van 10 Juli 1917 (*Beslissingen in Belastingzaken* n°. 1718) een belangrijke rol gespeeld. Het is wellicht nuttig, hier op te merken, dat dit arrest niet is ingegeven door de leer, dat bonusaandeelen in beginsel geen vrucht kunnen zijn, maar door de leer, dat reserves feitelijk kapitaal zijn. De bonusaandeelen waren in casu n.l. uitgekeerd ten laste van een reserve, en daarom werden zij ten aanzien van het oorspronkelijk aandeel niet beschouwd als opbrengst, maar als uitkeering van kapitaal. Geheel juist schijnt deze beschouwing niet. De reserves zijn of formeel tot het kapitaal gaan behooren, en dan behooren zij als dividend te worden belast op het oogenblik waarop zij van winst tot kapitaal worden, om bij latere uitkeering te worden vrijgelaten, of zij zijn formeel nimmer kapitaal geweest, en dan zijn zij niets dan min of meer duurzaam opgeslagen winsten, die bij uitkeering voor de aandeelhouders inkomen vormen. Men kan dan ook aannemen, dat de Hooge Raad later van de bedoelde opvatting is teruggekomen. De arresten van 24 Juni 1925 (B. i. B. n°. 3600) en van 11 Maart 1926 (B. i. B. n°. 3786: uitkeering van opgeheven stille reserve) geven hiertoe grond.

In verband met de geschiedenis van artikel 6, tweede lid, zij overigens herinnerd, dat het genieten van een „vrucht” in den zin van artikel 6 niet steeds behoeft mee te brengen een momenteele verrijking. De aandeelhouder geniet de vrucht op het oogenblik dat zij zich losmaakt, maar hij geniet op dit moment veelal geen verrijking, omdat de koers van het aandeel nagenoeg steeds daalt met het bedrag van de waarde van de vrucht. Dit geldt zoowel voor dividend in geld als voor dividend in anderen vorm; men kan er dus nimmer een argument aan ontleenen, om een bonus onbelast te laten, tenzij men ook de dividenduitkeering in geld buiten aanmerking wil laten.

Een bevoorrechting van bonusdividend boven dividend in anderen vorm moge niet in de bedoeling van den wetgever hebben gelegen, een dergelijke bevoorrechting is onder de werking van het wetsvoorschrift wel in steeds toenemende mate ontstaan, zulks temeer, waar de jurisprudentie thans op het standpunt staat, dat van „middellijk” uit de winst van de laatste boekjaren gedekt zijn slechts dan sprake is, indien de uitkeering zonder deze laatste winsten volstrekt onmogelijk zou zijn.

In verband hiermede zij in herinnering gebracht, dat reeds op 2 December 1927, bij de algemeene beschouwingen over Hoofdstuk VII B van de Staatsbegroting over 1928, uit de Tweede Kamer werd gewezen op de bron van belastingontduiking, welke in de bestaande regeling van art. 6, tweede lid, is gelegen.¹

Om al deze redenen is het wenschelijk, de hiervóór als inconsequent aangewezen beperking in het tweede lid van artikel 6 te laten vervallen. Het bestaande derde lid kan gevoeglijk aan het aldus vereenvoudigde tweede lid worden toegevoegd.” § 1, M. v. T. Gedr. St. 1929/30, n°. 408.

Naast de wenschelijkheid van een verbetering, tevens vereenvoudiging, van de techniek van het tweede lid van artikel 6 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914 is er aanleiding, dit artikel aan te vullen met een nieuw lid en tevens eenige wijzigingen aan te brengen in de artikelen 5 en 6 van de Wet op de Dividend- en Tan-

¹ *Handelingen 1927/1928, blz. 801/802.*

tiëmebelasting 1917. Zij is gelegen in enkele van de nieuwe bepalingen, die het Wetboek van Koophandel bevat ten aanzien van naamlooze vennootschappen sedert het in werking treden van de wet van 2 Juli 1928 (*Staatsblad* n°. 216).

Van deze nieuwe bepalingen zijn in fiscaal opzicht in het bijzonder van belang :

a. de toelaatbaarheid van het uitkeeren van niet door winst gedekte „bouwrenten” (artikel 41) ;

b. het bevestigende antwoord, door artikel 41a, tweede lid, gegeven, op de oude strijdvraag of in beginsel een naamlooze vennootschap haar eigen volgestorte aandeeleu mag inkoopē of op andere wijze onder bezwarenden titel verkrijgen ;

c. de door art. 41b geschapen mogelijkheid, om, indien en voor zooverre er zuivere winst is, geheel of gedeeltelijk terug te geven hetgeen op aandeeleu is gestort, en wel zonder dat statutenwijziging plaats vindt.

Van deze drie punten is het laatste van het meeste belang, zoowel voor de inkomstenbelasting als voor de dividend- en tantiëmebelasting. Het zij daarom behandeld vóór de beide andere punten.” § 2, M. v. T. Gedr. St. 1929/30, n°. 408.

— *Teruggaaf van kapitaal, gedekt door winst. (Dividend- en tantiëmebelasting.)* „De dividend- en tantiëmebelasting treft — afgezien van de in artikel 7 der wet behandelde salaris-excedenten — slechts uitdeelingen van winst. Terugbetaling van kapitaal geeft dus bij deze heffing geen aanleiding tot het vorderen van belasting. De huidige redactie van de wet op de dividend- en tantiëmebelasting maakt het den naamloozen vennootschappen echter mogelijk, de heffing van de belasting voor onbepaalden tijd uit te stellen en toch winst uit te keeren ; de vennootschap behoeft daartoe slechts aan de winstuitkeering de gedaante te geven van een terugbetaling van gestort kapitaal. Zoo is het onlangs voorgekomen, dat een naamlooze vennootschap, in het bezit van aanzienlijke winst-reserves, na statutenwijziging, aan de aandeelhouders een teruggaaf op het kapitaal deed van bijna 100 pct., en het staat te vreezen, dat deze praktijk navolging zal vinden. De Minister

vreest zulks temeer, nu voortaan, naar artikel 41b van het Wetboek van Koophandel, statutenwijziging niet eens meer onder alle omstandigheden noodig zal zijn om de bedoelde manipulatie te verrichten.

Belastbaar zal daarom volgens het ontwerp zijn de terugbetaling van kapitaal indien en voor zooverre er winst is, d. w. z. indien en voor zooverre de terugbetaling niet het bedrag van de winst, die in eenigerlei vorm vóór de terugbetaling in het lichaam aanwezig was, overtreft. Onderscheid, of de terugbetaling al dan niet geschiedt ingevolge statutenwijziging, behoeft hierbij niet te worden gemaakt.

Het vorenstaande is neergelegd in de nieuwe redactie van het eerste lid van artikel 5 der Wet op de Dividend- en Tantiëmebelasting 1917, en wel in letter *b*. De hiermede verband houdende aanvulling van artikel 6 van deze wet is eigenlijk overbodig. Intusschen kan van dit geheele artikel worden gezegd, dat het alleen duidelijkheidshalve in de wet een plaats verdient. Dit laatste in aanmerking genomen, is aanvulling ook van artikel 6 wenschelijk. De toevoeging doet uitkomen, dat van een zelfde bedrag niet tweemaal dividendbelasting kan worden geheven. ' § 3, M. v. T. Gedr. St. 1929/30, n°. 408.

— *Teruggaaf van kapitaal, gedekt door winst (Inkomstenbelasting).* „Soortgelijke overwegingen, als die welke aangevoerd werden in § 3, gelden ten aanzien van de inkomstenbelasting. Evenwel zal hier de teruggaaf van kapitaal slechts moeten worden belast, indien zij zonder statutenwijziging plaats heeft, daar het in het tegenovergestelde geval voor den aandeelhouder moeilijk te beoordeelen is, of in wezen een uitkeering uit de winst plaats heeft.

Het nieuwe derde lid van artikel 6 van de wet op de Inkomstenbelasting voorziet hierin." § 4, M. v. T. Gedr. St. 1929/30, n°. 408.

— *Bouwrente.* „Ten aanzien van de inkomstenbelasting is een voorziening niet noodig. Artikel 6 gewaagt reeds van „dividenden en rente van aandeelbewijzen”, een redactie die reeds van 1915 af van practische beteekenis is geweest, omdat de geciteerde woorden niet alleen sloegen op aandeelbewijzen in naamlooze

vennootschappen, maar ook op aandeelbewijzen in andere associatievormen (waarbij het uitkeeren van een vaste „rente” op de aandeelen niet verboden was), terwijl zij tevens beteekeuis hadden voor vruchten van aandeelen in buitenlandsche naamlooze vennootschappen, waarbij vaste renten op aandeelen eveneens kunnen voorkomen. Reeds onder de bestaande redactie houdt artikel 6 der wet op de inkomstenbelasting dus terecht rekening met de mogelijkheid, dat er sprake is van vruchten van aandeelen, indien de uitkeeringen, hoewel niet door reeds in het lichaam aanwezige winst gedekt, nochtans niet geboekt worden ten laste van gestort kapitaal.

Anders is het gesteld met de dividend- en tantiëmebelasting. Zooals boven gezegd, belast deze slechts uitdeelingen van *winst*; uitdeelingen, die niet door reeds aanwezige winst worden gedekt, zijn dan ook niet belastbaar. In hoever dergelijke uitdeelingen te verantwoorden zijn, moge hier in het midden blijven. Vast staat echter, dat de „bouwrente” een volkomen regelmatige — immers door het Wetboek van Koophandel gesanctioneerde — uitdeeling zal zijn, die van de gewone winstuitkeering alleen hierin verschilt, dat de uitkeering aan het winstmaken voorafgaat in stede van er op te volgen. Met het stelsel van de wet op de dividend- en tantiëmebelasting en met de economische eischen, aan deze belasting te stellen, is het meest in overeenstemming, om de heffing te doen plaatsvinden op het moment, waarop de elementen, voor belastingheffing vereischt, *beide* aanwezig zijn, onverschillig, of het element „winst” of het element „uitdeeling” naar tijdsorde het eerst optrad. De bouwrente zal dus voortaan (volgens het nieuwe tweede lid van art. 5 der wet op de dividend- en tantiëmebelasting) belast worden, zoodra zij, door winstdekking, tot *winstuitkeering* geworden is.

In dit nieuwe tweede lid — en trouwens ook in letter *a* van het eerste lid van artikel 5 — is opzettelijk gebezigd de uitdrukking *door winst gedekt* en vermeden de omschrijving *uit de winst gedekt*. Deze laatste omschrijving wekt namelijk de voorstelling, dat de dekking niet is een toestand, maar een handeling, door het lichaam in zijn boekhouding verricht. Een uitdeeling is

(op het moment dat zij plaats vindt) door winst gedekt, indien de uitdeeling geschiedt zonder dat daardoor het vermogen van het lichaam daalt (of blijft) beneden het bedrag van het gestorte kapitaal. In alle andere gevallen is de uitdeeling aanvankelijk niet door winst gedekt. Eventueel treedt dan de toestand van dekking in door het enkele feit, dat het vermogen van het lichaam na het doen van de uitdeeling stijgt.

Ten overvloede zij nog opgemerkt, dat dit stelsel bij de inkomstenbelasting niet kan worden gevolgd, al ware het slechts omdat de aandeelhouder op het oogenblik, dat de hem uitgekeerde bouwrente uit winst wordt gedekt, niets ontvangt en dan ook van de „dekking” niets bemerkt. De aandeelhouder geniet inkomen op het moment, waarop hij de rente ontvangt.”
§ 5, M. v. T. Gedr. St. 1929/30, n°. 408.

— *Inkoop van eigen aandelen.* „Ook wat dit punt betreft kan worden volstaan met een aanvulling van artikel 5 der wet op de dividend- en tantiëmebelasting. Aangezien de aanvulling geheel en al ligt in de lijn van de bestaande jurisprudentie, bestaat haar nut hoofdzakelijk hierin, dat zij voor den lezer van de wet de zaak duidelijk stelt.

Hetgeen bij inkoop van eigen aandelen boven het daarop gestorte kapitaal wordt betaald, zal als winstuitdeeling worden belast. Met inkoop staat ten dezen gelijk elke andere verkrijging onder bezwarenden titel. De hier beschreven regeling is neergelegd in letter c van het eerste lid van artikel 5 der wet op de dividend- en tantiëmebelasting.”

§ 6, M. v. T. Gedr. St. 1929/30, n°. 408.

— „Het is wenschelijk om art. 5, letter a (tot dusver art. 5, eerste lid), der wet op de dividend- en tantiëmebelasting zooveel mogelijk in overeenstemming te brengen met de thans voorgestelde redactie van art. 6, lid 2, der wet op de inkomstenbelasting. Een dividend, dat toegekend wordt door bijschrijving op of uitreiking van aandelen of obligatiën staat gelijk met een dividend in geld en behoort derhalve door de belasting te worden getroffen, ten ware mocht blijken, dat geen storting heeft plaats gevonden of zal plaats vinden. Aangezien de genoemde

belasting alleen treft de uitdeelingen van *winst*, zal hier — anders dan bij de inkomstenbelasting — de eisch gelden, dat het als uitgedeeld beschouwde bedrag door winst is gedekt.”

§ 7, M. v. T. Gedr. St. 1929/30, n°. 408.

— *Eerste lid, lett. b.* De redactie van deze bepaling, welke, als regel vooropstellende, dat terugbetaling van kapitaal, indien en voor zoverre er winst is, ten laste van de winst komt, en dus als een belastbare uitdeeling wordt beschouwd, echter in de zeldzame gevallen, waarin goed koopmansgebruik vorderde, dat deze terugbetaling ten laste van het kapitaal geschiedt, laat den belastingplichtige toe zulks te bewijzen. (Antw. Min. v. Financiën aan de Vaste Commissie voor Belastingen. Gedr. St. 1930/31, n°. 358.)

— Alleen die uitkeeringen zijn belast welke geschieden uit de behaalde winst; uitkeeringen die het karakter hebben van kapitaalaflossing zijn vrijgesteld. Dit geldt ook voor uitdeeling door uitgifte van aandelen zonder storting.

Een uitdeeling uit de „agio-reserve”, gevormd uit de bij een uitgifte van aandelen boven pari in den vorm van agio gestorte gelden, is niet een uitdeeling uit de winst, maar een uitdeeling waarvoor vroeger storting heeft plaats gehad. (H. R. 16 Juni 1920, A. B. blz. 217.)

— Uitreiking van gewone aandelen tegen inlevering van oprichtersaandelen van lagere waarde moet worden beschouwd als eene winstuitdeeling tot het bedrag van het verschil. (Resolutie Min. v. Financiën, 25 Febr. 1921, A. B. blz. 349.)

— Dit voorschrift is niet van toepassing ten aanzien van uitreiking van winstbewijzen. (Resolutie Min. v. Financiën, 18 Aug. 1922, A. B. 1923, blz. 397.)

— Uitreiking van aandelen ten laste van de waarde, waarmede een onderneming de voor de overneming ervan bestede som overtroffen is, is belastbaar.

Storting is alleen aanwezig indien er kapitaal wordt ingebracht, en dus niet indien er winstaandelen worden ingeleverd. (H. R. 3 Jan. 1923, A. B. 1924, blz. 11.)

— Als teruggaaf van kapitaal is niet te beschouwen de teruggaaf van contributies, die het

karakter vertoonen van verzekeringspremie. (H. R. 18 April 1923, A. B. 1924, blz. 37.)

— Uitreiking van aandeeleu is belastbaar indien de houders van winstbewijzen daartegenover afstand doen van hun recht op winstuitkeering en op uitkeering bij liquidatie. (H. R. 13 Juni 1923, A. B. 1924, blz. 50.)

— Het tweede — thans derde — lid is niet van toepassing op terugbetaling van kapitaal die in strijd is met het wetboek van koophandel. (H. R. 17 April 1929, A. B. blz. 349.)

— Toepasselijkheid van letter *b* van het eerste lid bij inkoop van eigen aandeeleu. (H. R. 28 Juni 1932, A. B. 1933, blz. 213.)

— *Heffing van dividend- en tantiëmebelasting ten laste van veilingsvereenigingen op coöperatieven grondslag.*

Bij arresten van den Hoogen Raad d.d. 7 en 21 Maart 1929 (Beslissingen in Belastingzaken Nos. 4237 en 4251) is beslist, dat z.g. veilingsvereenigingen op coöperatieven grondslag een aan dividend- en tantiëmebelasting onderworpen uitkeering doen, indien zij aan degenen, voor wie zij de producten verkochten, na afloop van het boekjaar uitbetalen het gedeelte van aanvankelijk als veilingskosten gevorderde of ingehouden bedragen, dat de werkelijk gemaakte kosten bleek te overtreffen.

Bij nadere overweging komt het den Minister voor, dat deze toepassing der wet — zij moge gegrond zijn op hare letter — niet met haar geest en bedoeling in overeenstemming is, omdat hier in werkelijkheid niet anders plaats heeft dan teruggave van een gedeelte van een voorloopig in de kas der vereeniging, die als tusschenpersoon bij de veilingen optreedt, voor kosten gestort bedrag. Bedoelde wetstoepassing heeft bovendien tengevolge dat de veilingsvereenigingen, ter besparing van belasting, er toe zullen overgaan de gevorderde of ingehouden bedragen lager te stellen dan met een goed commercieel beleid vereenigbaar is, wat eenerzijds de belasting toch doet verloren gaan en anderzijds niet in het algemeen belang is te achten.

De Minister acht het daarom wenschelijk in het vervolg uitkeeringen als hiervoor bedoeld zijn, niet met dividend- en tantiëmebelasting

te treffen. Dit geldt ook voor uitkeering van te veel gestorte z.g. huur van kisten, enz.

Aangezien de Hooge Raad de heffing van belasting in bovenbedoelde gevallen voor juist verklaard heeft, is er geen reden op het verleden terug te komen, zoodat de thans gegeven voorschriften alleen gelden voor aanslagen over boekjaren welke op of na 1 Januari 1929 zijn aangevangen.

Bij sommige veilingsvereenigingen, die ook producten van niet-leden veilen, wordt aan niet-leden geen restitutie van teveel geheven bijdragen verleend, met het gevolg dat aan de leden meer wordt uitgekeerd. Dit meerdere is niet een restitutie van aanvankelijk gedeponeerde bijdragen, maar een werkelijke winstuitdeeling en behoort als zoodanig te worden belast. Indien b.v. de bijdragen van leden bedroegen f 5000, die van niet-leden f 2000, terwijl de werkelijke kosten waren f 2800, zoodat aan de leden wordt uitgekeerd f 4200, dan is er een belastbare winstuitdeeling van $\frac{2}{7}$ maal f 4200 of f 1200. (Resolutie van den Minister van Financiën van 24 December 1929, n°. 125, Beslissingen in Belastingzaken n°. 4816.)

— Toepassing van art. 5, tweede — thans derde — lid, litt. b, op uitbetalingen door coöperatieve productieveereenigingen aan hare leden van oorspronkelijk te veel ingehouden bedragen. (Resolutie Minister van Financiën van 28 November 1929, n°. 43, Beslissingen in Belastingzaken n°. 4811.)

— Toepassing van art. 5, lid 3, letter a, D.T.B.

1°. Ter beoordeeling van de vraag of er een „verlies” bestaat als bedoeld is in art. 5, lid 3, letter a, komt niet in aanmerking wat in de boekhouding van een vennootschap als verlies wordt aangeduid, doch wat in materieelen zin als verlies moet worden beschouwd. Uiteraard zal de juistheid van een bewering dat een vermoed verlies aanwezig is geweest, zoo noodig, ten genoegen van de belastingadministratie moeten worden aangetoond.

2°. Met het oog op de bedoeling der wet van 29 Januari 1931, S. 38, bestaat geen aanleiding art. 5, lid 3, sub a, in beperkten zin op te vatten. In de Mem. van Antwoord aan de Eerste Kamer

naar aanleiding van de wet van 27 Juli 1931, S. 328, werd dan ook gezegd:

„Wat betreft de door andere leden met betrekking tot art. II gemaakte opmerking, kan de Minister meedeelen, dat ook hij van oordeel is, dat voor de toepassing zoowel van art. 5, derde lid, letter *a*, D.T.B., als van het thans voorgestelde art. II,¹ aflossing van amortisatiebewijzen, welke bij afschrijving van aandeelen zijn uitgereikt, met uitdeeling van winst aan aandeelhouders op één lijn behoort te worden gesteld.

Het ligt voor de hand, dat niet tweemaal een beroep kan worden gedaan op de hier bedoelde vrijstelling. Indien dus b.v. ter zake van afschrijving op aandeelen amortisatiebewijzen zijn afgegeven en geen belasting is geheven ter zake van uitkeering op of aflossing van die amortisatiebewijzen, zal bij bijschrijving of uitkeering op de aandeelen de vrijstelling niet meer kunnen worden toegepast tot het bedrag waarop zij terzake van de uitkeering of aflossing van de amortisatiebewijzen toepassing heeft gevonden.

3°. Onder het in art. 3 bedoelde bedrag dat in een boekjaar genoten wordt terzake van het bezit van aandeelen wordt alleen verstaan het bedrag dat als *uitdeeling* genoten is. Volgens den aanhef van het derde lid van art. 5 worden de in dat lid onder letter *a* bedoelde terugbetalingen en uitdeelingen *niet als uitdeeling* aangemerkt, zoodat zij ook voor aftrek volgens art. 3 niet in aanmerking komen. Een dergelijke aftrek is hier ook ter voorkoming van dubbele belasting niet noodig; liet men haar toe dan zouden, heeft ook de moedermaatschappij wegens het verlies der dochter haar kapitaal verminderd, vrijstelling en aftrek ten onrechte gecumuleerd zijn. (Resolutie Minister van Financiën van 3 November 1931, n°. 64, sub II, Beslissingen in Belastingzaken n°. 5278.)

Art. 6. Bij liquidatie geldt als uitdeeling de verdeeling van het batig saldo, tot het bedrag, waarmede dit het nog niet

¹ Zie noot 2 op art. 5

terugbetaalde kapitaal overtreft. Het kapitaal, bedoeld in artikel 5, eerste lid, letter *b*, wordt geacht nog niet te zijn terugbetaald.¹

Dit artikel is aldus vastgesteld bij art. III der wet van 29 Januari 1931, S. 38.

— Vgl. § 3, M. v. T. Gedr. St. 1929/30, n°. 408, aangeteekend op art. 5 hiervoren.

— In antwoord op eene desbetreffende vraag in het V. V. verklaarde de Minister bij M. v. A. : „Een afzonderlijke regeling van het geval dat de liquidatie plaats heeft in den vorm van inbreng der onderneming in een andere vennootschap of oplossing in een grooter verband, wordt niet noodig geacht en schijnt ook zeer bezwaarlijk met het oog op de vele verschillende gevallen die zich kunnen voordoen. In elk geval zal zoo nauwkeurig mogelijk moeten worden nagegaan, hoeveel de betaling geacht moet worden te bedragen, welke de aandeelhouders der geliquideerde vennootschap feitelijk genieten en daaruit worden gecijferd, hoeveel zij meer terugontvangen dan het gestorte kapitaal der geliquideerde vennootschap.”

— Als van het kapitaal eener Naamlooze Vennootschap een deel wegens verliezen is afgeschreven wordt bij latere liquidatie dat deel niet meer geacht tot het kapitaal te behooren en is — naar art. 6 — het batig saldo, voor zooveel dit het gereduceerde kapitaal te boven gaat, aan belasting onderworpen. (H. R. 9 November 1921, A. B. 1922, blz. 129.)

— De uitdeeling van hetgeen er bij liquidatie meer is dan het gestorte kapitaal, is als uitdeeling van winst aan belasting onderworpen. (H. R. 9 Mei 1923, A. B. 1924, blz. 42.)

Art. 7. Aan de belasting zijn mede onderworpen de salarissen van de commissarissen of gecommitteerden, de bestuurders of beheerende vennoten, en

¹ Art. 6 luidde oorspronkelijk :

„Bij liquidatie geldt als uitdeeling de verdeling van het batig saldo, tot het bedrag, waarmede dit het nog niet terugbetaalde kapitaal overtreft.”

Zie mede noot 2 op art. 5.

het verdere personeel der vennootschappen, vereenigingen en maatschappijen, bedoeld bij artikel 1, ieder salaris indien en voor zoover het over een boekjaar de som te boven gaat die — in verband met het maatschappelijk kapitaal bij het einde van het boekjaar — hierna wordt bepaald, te weten :

Maatschappelijk kapitaal.	Belastingvrije som :	
	a. voor commissarissen en gecommiteerden.	b. voor bestuurders, beheerende vennoten en verder personeel.
f 500,000 of minder.	f 200, vermeerderd met $\frac{1}{10}$ pct. van het bedrag waarmede het maatschappelijk kapitaal f 200,000 te boven gaat.	f 10,000
Meer dan f 500,000, doch niet meer dan f 1,000,000.	f 500, vermeerderd met $\frac{1}{20}$ pct. van het bedrag waarmede het maatschappelijk kapitaal f 500,000 te boven gaat.	
Meer dan f 1,000,000, doch niet meer dan f 3,500,000.	f 750, vermeerderd met $\frac{1}{50}$ pct. van het bedrag waarmede het maatschappelijk kapitaal f 1,000,000 te boven gaat.	
Meer dan f 3,500,000.	f 1250.	

Onder salaris wordt verstaan iedere belooning niet vallende onder artikel 2, onverschillig onder welken naam en in welken vorm zij wordt genoten en of zij bedongen is of niet.

Onder maatschappelijk kapitaal wordt verstaan bij commanditaire vennootschappen op aandeelen het kapitaal der voor het geheel aansprakelijke vennoten, vermeerderd met het geplaatst aandeel.

lenkapitaal, bij coöperatieve vereenigingen het bedrag der inleggelden, en overigens het geplaatst aandeelenkapitaal.

Deze bepaling luidde in het oorspronkelijk ontwerp (waar zij het eerste lid van art. 5 uitmaakte) als volgt :

„Als uitdeeling worden belast de salarissen, door de personen bedoeld in artikel 3, onder letter *b*, over het laatst afgesloten boekjaar genoten, voor zoover zij de volgende bedragen te boven gaan :

bij een maatschappelijk kapitaal van f 500,000 of minder 1 % van het maatschappelijk kapitaal doch ten minste f 2500 's jaars ;

bij een maatschappelijk kapitaal boven f 500,000, doch niet grooter dan f 1,000,000 f 5000 's jaars vermeerderd met $\frac{2}{3}$ % van de som, waarmee het maatschappelijk kapitaal f 500,000 te boven gaat ;

bij een maatschappelijk kapitaal boven f 1,000,000 f 7000 's jaars vermeerderd met 1 % van de som waarmee het maatschappelijk kapitaal f 1,000,000 te boven gaat, doch ten hoogste f 15,000 's jaars.”

In de M. v. T. werd zij als volgt toegelicht :

„In art. 5 is bepaald, dat salarissen bij overschrijding van een zeker bedrag mede als uitdeelingen zullen worden aangemerkt. Deze bepaling is onmisbaar om ontduiking te voorkomen. Ontbrak zij, dan zou het mogelijk zijn door middel eener opvoering van salarissen de belasting der tantièmes voor een deel van hare werking te berooven. De bedragen, die als grens moeten dienen, zijn ruim genomen.”

Blijkens het V. V. werd dit artikel echter vrij algemeen onhoudbaar geacht en wel voornamelijk op deze twee gronden, dat *a*) daarin verkeerdelijk verband werd gelegd tusschen het bedrag der salarissen en den omvang van het bedrijf, en *b*) ten onrechte als maatstaf voor dezen omvang het maatschappelijk kapitaal werd aanvaard.

Immers, de omvang van het bedrijf der vennootschap wordt niet in de eerste plaats beheerscht door het kapitaalsbedrag, waarmee zij werkt ; en de verdiensten van de directie en het verdere personeel worden, ook

met het oog op de financieele verantwoordelijkheid, waarvan de aard zeer verschillend is, door geheel andere factoren dan door den omvang van het bedrijf bepaald. Zoo moet een bank met een kapitaal van 2 miljoen tot de weinig omvangrijke bedrijven gerekend worden, terwijl eene levensverzekeringmaatschappij met een kapitaal van 3 ton reeds tot de groote maatschappijen behoort. Ook moet de functie van het kapitaal als werk- of waarborgkapitaal in aanmerking genomen worden, terwijl het eene vraag van beleid is, of aan het aandeelen- dan wel aan het obligatiekapitaal de voornaamste plaats wordt ingeruimd. Verder wees men op de onduidelijkheid van den term „maatschappelijk kapitaal”: werd daarmede het nominale, het geplaatste of het gestorte kapitaal bedoeld? Het in de M. v. T. gesignaleerde gevaar werd trouwens niet groot geacht, omdat maatschappijen tegen verhooging van vaste uitgaven plegen op te zien en zij bovendien de uitkeering van tantièmes, door haar als een aan het bedrijf ten goede komende loonsvorm aangemerkt, niet gaarne zullen prijsgeven. Verder zou de bepaling voor coöperatieve vereenigingen allen zin missen en zelfs belasting moeten worden betaald, indien salarissen de maxima overschrijden en de vennootschap verlies oplevert.

Bij zijne M. v. A. heeft de Minister de voorgestelde regeling nader verdedigd. Met maatschappelijk kapitaal was het *geplaatste* kapitaal bedoeld. Het tusschen den omvang van het bedrijf en het geplaatste kapitaal gelegd verband werd niet onredelijk geacht, daar dit zelfs in de statuten van vele zaken, als hypotheek- en scheepsverbandbanken, of banken voor waarden belast met vruchtgebruik, gelegd wordt. Hoewel toegevend, dat niet bij alle soorten van zaken de meest wenschelijke verhouding tusschen den omvang van het bedrijf en het geplaatste kapitaal dezelfde is en daarom eene grootere ruimte in de bij dit art. gestelde grenzen noodzakelijk was, verklaarde de Minister de voorgestelde regeling, bij gemis aan een beteren maatstaf, in beginsel toch te moeten aanhouden, ter voorkoming van ontduiking op groote schaal, welke hij wel waarschijnlijk bleef achten. De bepaling van art. 5 echter was, naar de Minister toegaf, te ruim voor zooveel

commissarissen betreft en te eng voor zooveel betreft directeuren en beheerende vennoten. Dat het artikel voor coöperatieve vereenigingen allen zin zou missen, werd niet toegegeven; het kapitaal van zoodanige vereeniging bestaat uit de inleggelden der leden, alleen was het minder juist hier het woord „maatschappelijk” te gebruiken.

Een en ander heeft den Minister geleid tot het voorstellen van een verduidelijkt en verbeterd artikel, dat geheel gelijklopend was met het artikel, zooals het ten slotte is aangenomen, met deze afwijking dat het ook in kolom *b* nog eene *schaal* bevatte, op gelijksoortige wijze ingericht als de *schaal* onder *a*.

Ook aldus gewijzigd, heeft het artikel de Kamer niet bevredigd. Eerst is een amendement ingediend om de tantième-belasting, voor zoover zij van de tantièmes van directeuren, beheerende vennoten en leden van het personeel zou geheven worden, geheel te doen vervallen. Dit amendement is echter teruggenomen na de indiening van een ander amendement door de Commissie van Rapporteurs van iets minder verre strekking, om n.l. de *schaal* in de tabel *b* te vervangen door een vast bedrag, eerst op f 15,000 gedacht, later op f 12,000 gesteld, doch op verzoek van den Minister ten slotte tot f 10,000 teruggebracht. Aldus gewijzigd is het artikel aangenomen als een compromis tusschen Kamer en Regeering.

Op het denkbeeld om bij eene overgangsbepaling de traktementen en salarissen, welke reeds vóór de indiening van dit wetsontwerp waren toegekend, buiten de belasting te houden, omdat daar van ontduiking geen sprake kan zijn, is niet ingegaan.

— „Met de salarissen waarover art. 5 (thans art. 7) handelt, kunnen slechts bedoeld zijn de salarissen, die de commissarissen, bestuurders, enz. als zoodanig genieten. Het artikel is dus niet van toepassing op het honorarium dat iemand als auteur of als rechtskundig adviseur van een vennootschap ontvangt, ook al is hij tevens commissaris van die vennootschap, en het is niet noodig, dat de wet dit zegt. Een bepaling in den zin van die welke in art. 4 (thans: 5), onder letter *b* van het tweede lid voorkomt, zou het doel voorbij streven, want

de salarissen van bestuurders, commissarissen, enz. zijn betaling voor verrichten arbeid." (M. v. A.)

— Waar tantièmes belastbaar zijn gesteld, voor zoover zij over een boekjaar een zekere som te boven gaan, is onder boekjaar te verstaan een tijdvak van twaalf maanden. Derhalve moet bij een kortere boekperiode die som naar evenredigheid worden verminderd. (H. R. 23 Juni 1920, A. B. blz. 218.)

— Onderlinge verzekeringmaatschappijen, die geen maatschappelijk kapitaal hebben, zijn aan de dividend- en tantième-belasting onderworpen voor de salarissen van haar commissarissen en bestuurders, de eerste voor zoover zij een bedrag van f 200; de tweede voor zoover zij een bedrag van f 10,000 per jaar te boven gaan. (H. R. 22 Dec. 1920, A. B. 1921, blz. 97.)

— De belastingvrije som, genoemd in art. 7, moet naar evenredigheid verminderd worden ten aanzien van personen, die slechts een deel van een boekjaar in dienst van eene naaml. vennootschap zijn geweest. (Resolutie Min. v. Financiën 6 Dec. 1920, A. B. 1921, blz. 346.)

— Dit voorschrift is toepasselijk ten aanzien van een uitdeeling van agio aan directie, commissarissen en procuratiehouders. (Resolutie Min. van Financiën 6 Oct. 1922, A. B. 1923, blz. 398.)

— Salaris in den zin van art. 7 is het verschil tusschen de huurwaarde van een villa welke een naamlooze vennootschap door haar directeur laat bewonen en de door dezen betaalde huur. (H. R. 30 Mei 1923, A. B. 1924, blz. 47.)

— Dit artikel is niet van toepassing op het salaris van de hoofdelijk aansprakelijke vennoten eener commanditaire vennootschap op aandeelen. (Raad v. Beroep voor de Directe Belast. I Amsterdam 24 Maart 1924, A. B. 1925, blz. 375.)

Blijkens missive van 28 Mei 1924, n°. 41, achtte de Minister van Financiën deze uitspraak juist, uit overweging, dat de bedragen die als salaris zijn aangemerkt, niet belastbaar zijn, aangezien de wetgever in artikel 7 niet bedoeld kan hebben ook de aan voor het geheel aansprakelijke vennoten als zoodanig uitgekeerde bedragen aan belasting te onderwerpen. Dit

blijkt uit het onderling verband der artt. 7, 2 en 4, letter c. Zie noot 1 vermeld op Beslissingen in Belastingzaken n°. 3655.

— Dit voorschrift is ook toepasselijk op het salaris, door een naamlooze vennootschap genoten wegens het voeren van het beheer over een andere naamlooze vennootschap. (H. R. 9 April 1924, A. B. 1925, blz. 7.)

— De in dit artikel bedoelde belasting is slechts verschuldigd voorzoo veel de rechthebbenden op een salaris daardoor gebaat zijn.

Niet uitbetaalde vorderingen wegens salaris moeten worden gesteld — zoo noodig door begroeting — op het bedrag harer waarde op den laatsten dag van het boekjaar waarover de belasting wordt geheven. (H. R. 24 Februari 1926, A. B. blz. 180.)

— Salaris in den zin van dit artikel is niet een belooning die alleen wordt uitbetaald, indien op de aandeelen tenminste een bepaald dividend wordt uitgekeerd. (Raad v. Beroep v. d. Dir. Bel. Groningen 21 September 1927, A. B. 1929, blz. 258.)

— Toepassing van art. 7 ten aanzien van iemand die slechts een gedeelte van het boekjaar in dienst is geweest. (Raad v. Beroep Dir. Bel. 's-Gravenhage 28 Januari 1929, A. B. 1931, blz. 101.)

— Het voorschrift is ook van toepassing op bestuurders die niet ingevolge een arbeidsovereenkomst als ondergeschikten in dienst zijn.

Salaris in den zin van het voorschrift is ook het overschot van een provisie die de bestuurders van een brandwaarborgmaatschappij wegens door hen aangebrachte posten genieten. (H. R. 30 Januari 1929, A. B. blz. 341.)

— Als salaris moet worden beschouwd de vergoeding die iemand ontvangt wegens verhuiskosten die hij heeft moeten maken om zijn betrekking te kunnen aanvaarden. (H. R. 26 Juni 1929, A. B. blz. 603.)

— Toepasselijkheid ten aanzien van stortingen door den werkgever in het pensioen- en ondersteuningsfonds. (Raad v. Beroep v. d. Dir. Bel. Utrecht 22 April 1931, A. B. 1932, blz. 506.)

— Salaris: voordeelen die een ambtenaar geniet uit kortingen en stortingen die hem aanspraak geven op ouderdoms- en op weduwen-

pensioen. (H. R. 16 December 1931, A. B. 1932, blz. 663.)

— Toepasselijkheid ten aanzien van stortingen, door een naamlooze vennootschap verricht in het spaarfonds harer beampten. (H. R. 20 April 1932, A. B. 1933, blz. 193.)

Art. 8. Wanneer voor een der bij het vorige artikel bedoelde personen, met uitzondering van de commissarissen en gecommitteerden, het salaris over een boekjaar minder bedraagt dan de belastingvrije som bepaald onder letter *b* van dat artikel, is zijn aandeel in de winst van dat boekjaar slechts aan de belasting onderworpen indien en voor zoover het, met inbegrip van het salaris, voormelde som te boven gaat.

Dit artikel is, als een concessie aan de Kamer, bij M. v. A. opgenomen, doch beperkte zich toen nog tot *drie vierden* van de belastingvrije som, bepaald in art. 7 onder letter *b*. Op voorstel van de Commissie van Rapporteurs, door de Regeering overgenomen, is de salaris-limiet voor directeuren en verder personeel, in art. 7 gesteld, alsnog ook ten volle aanvaard voor tantièmes, die met het salaris niet verder reiken dan die limiet.

Art. 9. Personen aan wie te zamen één bedrag als winstaandeel of als salaris wordt toegekend, worden, tenzij het tegendeel blijkt, geacht gelijkelijk daarin te deelen.

Art. 9bis. Van de salarissen en winstaandeelen die buiten het Rijk in dienst der vennootschap, vereeniging of maatschappij zijnde personen als zoodanig genieten, wordt geen belasting geheven.

Dit artikel is ingevoegd ingevolge art. 1 der wet van 26 Maart 1920, S. 160, welke geacht werd met ingang van 1 Mei 1918 in werking te zijn getreden.

— Blijkens de Mem. v. Toel. (Gedr. St. 1919/20, 240) was de Minister van oordeel dat de belasting, voor zoover zij de salarissen van buiten het Rijk dienst doend personeel treft, theoretisch onjuist is, omdat zij in strijd is met het beginsel der belastingleer, volgens welke het opleggen eener zakelijke opbrengst-belasting moet worden overgelaten aan de corporatie op wier gebied de bron van inkomen is gelegen; volgens dit beginsel behoort Nederland geen belasting te heffen van arbeidsinkomen dat buiten Nederland wordt verkregen.

Hiertegenover kan, naar de Minister meent, niet worden volstaan met de tegenwerping, dat de belasting niet geheven wordt van den-
gene die het salaris geniet, doch van de vennootschap die het uitkeert. Immers, de wet zelf verlangt, dat zij op den werknemer worde verhaald. Slaagt de vennootschap in dit verhaal, dan wordt de belasting van uitgekeerd salaris wel degelijk belasting van genoten salaris. Personen die buiten Nederland wonen en werken, zien aldus de opbrengst van hun arbeid verkort ten bate van den Nederlandschen Staat en (door de heffing van opcenten) ten bate van eene of meer Nederlandsche gemeenten, om de enkele reden dat de vennootschap in wier dienst zij zijn, haar zetel in Nederland heeft. Dit is inderdaad eene reden voor belastingheffing, die tot dusver onbekend is geweest en die ook niet licht een voorstander zal vinden. Dienvolgens behoorde de wet te worden aangevuld met eene bepaling die de hierbedoelde belasting doet vervallen.

— Dit artikel is niet toepasselijk ten aanzien van personen die eenige maanden in het buitenland ter inspectie als anderszins vertoeven, zonder daarvoor iets anders dan hunne gewone belooning te genieten. (Raad van Beroep Dir. Bel. I Amsterdam 13 Mei 1924, A. B. 1926, blz. 157.)

— Voor de toepasselijkheid van dit voorschrift is noodig dat er tusschen de belooning en de werkzaamheden buiten het Rijk verband is. Dit verband bestaat, indien een commissaris juist is aangesteld ter verrichting van werkzaamheden buiten het Rijk. (H. R. 14 April 1926, A. B. blz. 271.)

— Art. 9bis is niet toepasselijk ten aanzien van iemand die in Nederland is aangesteld om aldaar werkzaam te zijn, ook al is hij nu en dan buitenslands werkzaam. (Raad v. Beroep Dir. Bel. 's-Gravenhage 28 Jan. 1929, A. B. 1931, blz. 101.)

Art. 10. De belasting bedraagt vijf ten honderd van het belastbaar bedrag.

Dit artikel is aldus vastgesteld bij art. I, lett. a, der wet van 17 April 1925, S. 146.

— De wijziging van art. 10 is een rechtstreeksch gevolg van de voorgestelde intrekking van het derde lid van art. 11 (M. v. T. Gedr. St. 1923/24, n°. 426.)

Bij de gewijzigde wet van 26 Juli 1918, S. 502, zijn regelen vastgesteld voor de heffing van *opcenten* ten behoeve van de *gemeenten* op de dividend- en tantiëmebelasting, hierna onder de bijlagen opgenomen.

Art. 11. De belasting is verschuldigd door de vennootschap, vereeniging of maatschappij.

Bij ontbinding zijn de met de vereffening belaste personen hoofdelijk daarvoor aansprakelijk.

De boedelvereffenaar eener N. V. is slechts aansprakelijk voor de voldoening der dividend- en tantiëmebelasting over liquidatieuitkeeringen. (Rechtb. Maastricht 11 Juni 1925, N. J. 1926, blz. 1115.)

— Oorspronkelijk telde dit artikel drie leden. Het derde lid is vervallen ingevolge art. I, lett. b, der wet van 17 April 1925, S. 146.

— Art. 11, derde lid — thans vervallen — schrijft voor, dat de belasting van de winst-aandeelen der commissarissen of gecommitteerden, bestuurders of beheerende vennoten en verder personeel van die aandelen en salarissen in mindering wordt gebracht, zulks met de bedoeling, te voorkomen dat die belasting ten laste van de aandeelhouders zou worden gebracht. Deze bepaling behoort dus, zooals ook indertijd bij de beraadslagingen in de tweede Kamer (*Hand. Zitting 1916—1917*, blz. 2372

e. v.) is opgemerkt, in de belastingwet niet thuis. Nu zij eenmaal in de wet staat, zou er geen aanleiding zijn haar te schrappen, ware het niet, dat hare naleving in de practijk groote moeilijkheden oplevert.

Volgens het arrest van den Hoogen Raad van 7 Januari 1920 (Beslissingen in Belastingzaken n°. 2369) moet de belasting, wat de tantièmes betreft, berekend worden over de som die na aftrek der belasting aan de tantiëmetrekkers wordt uitgekeerd. In het eenvoudigste geval, nl. wanneer het bedrag der tantièmes in zijn geheel belastbaar is, levert de verdeeling van het voor tantièmes beschikbare bedrag in uitdeeling en belasting geen bezwaar op. Anders wordt het evenwel, indien art. 3 toepassing vindt. Men moet dan om de belasting te berekenen, voor de in art. 10, tweede lid, voorgeschreven verdeeling het belastbaar bedrag der tantièmes kennen, terwijl men dit bedrag niet kan vaststellen, omdat men nog niet weet hoeveel de belasting bedraagt. Het gevolg is, dat de winstverdeeling niet anders dan met behulp van zeer ingewikkelde algebraïsche berekeningen, waarbij hoogere machtsvergelijkingen te pas komen, kan worden vastgesteld.

Nog moeilijker wordt het, wanneer ook rekening moet worden gehouden met de vrijstellingen van de artt. 8 en 9*bis*, met de verminderingen volgens de artt. 27 tot en met 30 en met verschil van opcenten ingevolge art. 3*a* der wet van 26 Juli 1918 (*Staatsblad* n°. 502).

Door de intrekking van het derde lid van art. 11, welke gepaard kan gaan met eene belangrijke vereenvoudiging van art. 10, worden deze moeilijkheden uit den weg geruimd. Ook zal daardoor aan de met de toepassing der wet belaste ambtenaren veel onproductief werk worden bespaard, hetgeen vooral in den tegenwoordigen tijd van buitengewoon belang is. (M. v. T. Gedr. St. 1923/24, n°. 426.)

HOOFDSTUK II.

Aangifte.

Art. 12. De bestuurders der bij artikel 1 bedoelde vennootschappen,

vereenigingen en maatschappijen mogen een besluit tot het doen eener uitdeeling niet uitvoeren alvorens die uitdeeling is aangegeven.

Eene negatieve aangifte wordt vereischt :

a. indien besloten wordt over een boekjaar geen uitdeeling te doen ;

b. indien over een boekjaar geen uitdeeling wordt gedaan, zonder dat hiervoor een besluit wordt gevorderd ;

c. indien na verloop van een jaar sedert het einde van een boekjaar nog geen besluit is genomen tot het doen of het niet doen eener uitdeeling over dat boekjaar, en telkens indien na verloop van een verder jaar zoodanig besluit nog niet is genomen.

De negatieve aangifte wordt gedaan : in het geval bedoeld onder letter *a*, binnen veertien dagen nadat het besluit is genomen ; in het geval bedoeld onder letter *b*, binnen drie maanden na afloop van het boekjaar ; in het geval bedoeld onder letter *c*, binnen veertien dagen nadat sedert het einde van het boekjaar een jaar of een verder jaar is verstreken.

Bij de aangifte der eenige of laatste uitdeeling over een boekjaar en bij de eerste negatieve aangifte betreffende een boekjaar, worden tevens de salarissen aangegeven die volgens artikel 7 voor een gedeelte van hun bedrag belastbaar zijn.

De aangiften bevatten bovendien verdere bijzonderheden die voor de uitvoering der wet noodig of van nut kunnen zijn.

Het tweede en derde lid zijn eerst bij M. v. A. in het G. O. ingevoegd. In de toelichting van

het G. O. aan het slot der M. v. A. wordt daaromtrent het volgende opgemerkt:

De bepalingen van het tweede en derde lid hebben voor verreweg de meeste vennootschappen, vereenigingen en maatschappijen geen belang. Zij zijn ontworpen voornamelijk ter bestrijding van mogelijke fraude bij de kleine naamlooze vennootschappen, aan wier uitkomsten weinig publiciteit pleegt te worden gegeven.

„De administratie kan, wel is waar, een aanslag opleggen zonder dat een uitdeeling is aangegeven, en volgens art. 20 wordt de aanslag, behoudens bewijs van onjuistheid gehandhaafd, indien de vereischte aangifte niet is gedaan; maar zal deze bepaling toepassing kunnen vinden, dan moet natuurlijk eerst vaststaan, dat een aangifte had *moeten* zijn gedaan, m. a. w. dat een uitdeeling *heeft* plaats gehad. Hierin schuilt juist de moeilijkheid, en deze wordt opgelost door het ontworpen tweede lid van art. 12.

Ook indien over een boekjaar niet wordt uitgedeeld, wordt een aangifte vereischt (letter *a* en *b*), en zoolang niet een besluit in den eenen of anderen zin is genomen, moet de vennootschap met de administratie in voeling blijven (letter *c*). Wordt een der voorgeschreven aangiften gedaan, dan ontleent de inspecteur daaraan het recht van boekenonderzoek (art. 17). Heeft de inspecteur geruimen tijd na afloop van een boekjaar nog niets vernomen, dan is of de aangifte volgens het eerste lid of een der aangiften volgens het tweede lid achterwege gebleven, en nu kan, indien ambtshalve een aanslag wordt opgelegd, de zooeven bedoelde bepaling van art. 20 toepassing vinden. Overigens wordt het bestuur dat in verzuim is, door den inspecteur daarop gewezen (art. 15).”

— Zie de op art. 15 vermelde aant.

Art. 13. Voor de bij het vorige artikel bedoelde aangiften wordt gebruik gemaakt van biljetten die verkrijgbaar zijn ten kantore van den inspecteur der directe belastingen, in wiens dienstkring de vennootschap, vereeniging of maatschappij gevestigd is.

Bij algemeenen maatregel van bestuur worden de noodige formulieren voor die biljetten vastgesteld.

De biljetten worden duidelijk, stellig en zonder voorbehoud, naar waarheid ingevuld, en onderteevend ten kantore van den inspecteur ingeleverd. Desverlangd wordt een ontvangbewijs afgegeven.

Dit artikel is aldus gewijzigd bij art. 1, § 3, der wet van 27 Juli 1931, S. 328.

— De formulieren zijn vastgesteld bij besluit van 2 September 1918, S. 538, hierna onder de bijlagen opgenomen. Het formulier A is nader gewijzigd en laatstelijk vastgesteld bij besluit van 3 November 1931, S. 429.

Art. 14. De bestuurders of beheerende vennoten der bij artikel 1 bedoelde vennootschappen, vereenigingen en maatschappijen, zijn gehouden telkens binnen veertien dagen na de vaststelling der balans een gewaarmerkt afschrift, zoowel daarvan als van de winst- en verliesrekening, in te leveren bij den inspecteur der directe belastingen, in wiens dienstkring de vennootschap, vereeniging of maatschappij is gevestigd.

Indien in plaats van balans en winst- en verliesrekening eene rekening in anderen vorm wordt opgemaakt, moet een gewaarmerkt afschrift van deze rekening binnen veertien dagen na hare vaststelling bij den inspecteur worden ingeleverd.

De inspecteur kan voormelden termijn verlengen en kan genoeg nemen met gewaarmerkte uittreksels.

In geval van ontbinding eener vennootschap, vereeniging of maatschappij, rust de verplichting volgens het eerste of tweede lid op de personen die met de vereffening zijn belast.

Zie de tweede op art. 15 vermelde aant.

— Voor de toepassing der wet op de dividend- en tantiëmebelasting moet de vraag waar eene naamlooze vennootschap hier te lande gevestigd is, evenals de vraag of zulk een vennootschap in Nederland gevestigd is, naar de omstandigheden, dus niet alleen naar de statuten, worden beoordeeld. (H. R. 22 December 1920, A. B. 1921, blz. 94.)

HOOFDSTUK III.

Aanslag.

Art. 14bis. De aanslag in de belasting wordt opgelegd ter plaatse waar de vennootschap, vereeniging of maatschappij is gevestigd.

Welke gemeente als plaats van vestiging is aan te merken, wordt naar de omstandigheden beoordeeld, met dien verstande, dat eene vennootschap, vereeniging of maatschappij die binnen het Rijk een bedrijf uitoefent, geacht wordt gevestigd te zijn ter plaatse waar zij haar bedrijf, of het belangrijkste gedeelte van haar bedrijf uitoefent.

Dit artikel is ingevoegd bij art. I, litt. c, der wet van 17 April 1925, S. 146.

— In verband met de wet van 26 Juli 1918, — hierna onder de bijlagen opgenomen — houdende vaststelling van regelen voor de heffing van opcenten ten behoeve der gemeenten op de dividend- en tantiëmebelasting, is het wenschelijk, dat in de wet op de dividend- en tantiëmebelasting voorschriften nopens de plaats van aanslag worden opgenomen. De regeling, vervat in het nieuwe art. 14bis sluit aan bij hetgeen in art. 3 der opcentenwet met betrekking tot de verdeeling der in art. 1 dier wet bedoelde gemeente-opcenten is bepaald. (M. v. T. Gedr. St. 1923/24, n°. 426.)

— Voor de toepassing van art. 14bis moet een naamlooze vennootschap geacht worden gevestigd te zijn ter plaatse, waar zij het belangrijkste gedeelte van haar bedrijf uitoefent.

(Kon. besluit van 4 December 1926, n°. 33, A. B. blz. 389.)

— Plaats van aanslag van een naamlooze vennootschap die in een gemeente een fabriek exploiteert waarvan de leiding in een andere gemeente plaats vindt. (Kon. besluit 5 Februari 1929, A. B. 1930, blz. 261.)

— Als plaats van aanslag komt in aanmerking die waar de vennootschap, vereeniging of maatschappij gevestigd is op het tijdstip van den aanslag. (Kon. besluit 3 Juli 1930, A. B. blz. 495.)

Art. 14ter. Bezwaren betreffende de toepassing van het vorige artikel kunnen door het bestuur der vennootschap, vereeniging of maatschappij binnen twee maanden, door ieder ander belanghebbende binnen zes maanden na de dagteekening van het aanslagbiljet bij Ons worden ingebracht.

Door Ons wordt beslist, den Raad van State gehoord.

Dit artikel is ingevoegd bij art. I, litt. c, der wet van 17 April 1925, S. 146.

— Art. 14ter is zooveel mogelijk in overeenstemming met art. 54 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914 geredigeerd. (M. v. T. Gedr. St. 1923/24, n°. 426.)

— Zie artikel 3, voorlaatste lid, der wet van 26 Juli 1918, S. 502, houdende vaststelling van regelen voor de heffing van opcenten ten behoeve der gemeenten op de dividend- en tantièmebelasting, hierna onder de bijlagen opgenomen.

Art. 15. De aanslagen in de belasting worden vastgesteld door den inspecteur der directe belastingen.

Wanneer eene bij artikel 12 voorgescreven aangifte niet is gedaan, zendt de inspecteur aan het bestuur der vennootschap, vereeniging of maatschappij eene aanmaning om het verzuim binnen een bepaalden termijn te herstellen.

De wet van 13 Januari 1922, S. 9, gewijzigd bij die van 24 December 1931, S. 543, houdende oplegging van *voorloopige aanslagen* in de directe belastingen en in de dividend- en tantiëmebelasting, luidt als volgt:

Art. 1. In afwachting van de vaststelling van den aanslag in eenige directe belasting kan aan den belastingplichtige die eene aangifte heeft gedaan, een voorloopige aanslag overeenkomstig de aangifte worden opgelegd.

Eveneens kan naar aanleiding van eene aangifte voor de dividend- en tantiëmebelasting een voorloopige aanslag in die belasting overeenkomstig de aangifte worden opgelegd.

Art. 2. De voorloopige aanslag wordt alleen met betrekking tot de invordering en tot de heffing van opcenten als een aanslag in den zin der belastingwet beschouwd.

Art. 3. Indien een voorloopige aanslag is opgelegd, blijft van den later vastgestelden aanslag een bedrag, gelijk aan dat van den voorloopigen aanslag, buiten invordering.

Is de later vastgestelde aanslag lager dan de voorloopige aanslag, dan wordt deze door den ambtenaar, die hem heeft vastgesteld, ambts-halve verminderd met het verschil.

— Zoodra den inspecteur blijkt, dat eene bij art. 12 der wet voorgeschreven aangifte niet is gedaan, zendt hij aan het bestuur der vennootschap, vereeniging of maatschappij de bij art. 15, tweede lid, der wet voorgeschreven aanmaning, waarvoor gebruik gemaakt wordt van een formulier D. T. B. n°. 5. Dit formulier biedt tevens gelegenheid om het bestuur te herinneren aan zijne verplichting ingevolge art. 14 der wet. Zie § 7, eerste lid, der Resolutie van den Minister van Financiën van 30 Maart 1932, n°. 159 (*Verz.* n°. 4087), hierna onder de bijlagen opgenomen.

Art. 16. Indien eene aangifte is gedaan, wijkt de inspecteur bij de vaststelling van den aanslag niet daarvan af dan na het bestuur der vennootschap, vereeniging of maatschappij in de gelegenheid te hebben gesteld, van zijne bedenkingen kennis te nemen en daarop te antwoorden.

Deze bepaling vindt, voor zooveel noodig, haren steun in art. 25.

— Bedenkingen tegen eene aangifte kunnen ter kennis van het bestuur worden gebracht met gebruikmaking van het formulier Inkomstenbelasting n°. 23. Zie § 7, tweede lid, der Resolutie van den Minister van Financiën van 30 Maart 1932, n°. 159 (*Verz.* n°. 4087).

— Een in strijd met dit artikel opgelegde aanslag is deswege niet nietig. (H. R. 16 Mei 1923, A. B. 1924, blz. 45.)

Art. 17. Het bestuur eener vennootschap, vereeniging of maatschappij is desgevraagd gehouden den inspecteur of een of meer door hem aangewezen ambtenaren inzage te verleen van boeken of andere bescheiden, die tot staving der aangifte of van nadere beweringen kunnen dienen.

De verplichting tot het geven van inzage van een bepaald boek vervalt niet indien ook andere boeken tot staving van de aangifte kunnen dienen.

Het is niet geoorloofd, een deel van een te vertoonen boek te overdekken. (H. R. 14 November 1928, A. B. 1929, blz. 164.)

— Tot de in dit artikel bedoelde bescheiden kunnen ook behooren notulenboeken. (Raad v. Beroep Dir. Bel. 's-Gravenhage 8 Juni 1928, A. B. 1930, blz. 253.)

— Inzage van een boek dat tot staving van de aangifte of van een nadere bewering kan dienen, moet verschaft worden zonder dat daarbij een deel van het boek bedekt mag zijn. (H. R. 5 Februari 1930, A. B. blz. 277.)

— Inzage van boeken indien geen aangifte is gedaan, doch in het beroepschrift nadere beweringen zijn geuit. (H. R. 11 Juni 1931, A. B. 1932, blz. 330.)

Art. 18. De vastgestelde aanslag wordt ter kennis van het bestuur der vennootschap, vereeniging of maatschappij gebracht door toezending van een gedagteekend aanslagbiljet.

HOOFDSTUK IV.

Bezwaren tegen den aanslag.

Art. 19. Bezwaren tegen een aanslag kunnen binnen twee maanden na de dagteekening van het aanslagbiljet worden ingebracht bij den raad van beroep voor de directe belastingen, in wiens rechtsgebied de aanslag is opgelegd.

Het bestuur der vennootschap, vereeniging of maatschappij dient daartoe een met redenen omkleed beroepschrift in.

Uit het V. V. bleek, dat de vraag gerezen was, „of aan commissarissen en personeel niet evenzeer het recht van reclame behoort te worden toegekend. Wel ligt het voor de hand dat, waar het hier eene belasting op de vennootschappen geldt, den bestuurders, enz. de bevoegdheid wordt verleend om een bezwaarschrift in te dienen. Nu echter art. 8 (het thans vervallen laatste lid van art. 11), volgens vele leden, aan de belasting een persoonlijk karakter geeft, kan den tantième-trekkers bezwaarlijk die bevoegdheid worden onthouden.”

Bij de M. v. A. werd deze opmerking als volgt beantwoord :

„Een bijzonder reclamerecht voor commissarissen en personeel schijnt noch noodig noch wenschelijk. De vennootschap kan aan ieder belanghebbende voor belasting niet meer in rekening brengen dan in verhouding staat tot hetgeen deze werkelijk heeft genoten. Is de vennootschap voor een som aangeslagen die zij niet geheel kan verhalen, dan is dat een zaak tusschen haar en den fiscus. Naast dit, overigens niet zeer waarschijnlijk geval van een geschil over het bedrag der belasting zonder méér, bestaat de mogelijkheid, dat een rechtsvraag moet worden beslist. Het is beter, dat alsdan de vennootschap voor alle belanghebbers optreedt dan dat er zooveel reclames moeten worden behandeld als er belanghebbers zijn.

Bovendien zou, indien een commissaris, directeur, enz. de onjuistheid van het bedrag

der belasting ten onrechte volhield, de verhooging volgens art. 39 (thans: 25) niet van toepassing mogen zijn, tenzij in het bijzondere geval, dat de appellant ook (voor de vennootschap) de aangever is geweest."

— Zie de wet van 19 December 1914, S. 564, houdende instelling van raden van beroep voor de directe belastingen en vaststelling van algemeene bepalingen betreffende het beroep op die colleges, zooals deze wet nader is gewijzigd en aangevuld; Editie Schuurman en Jordens n°. 58.

Art. 20. Indien eene volgens artikel 12 vereischte aangifte niet is gedaan of niet volledig is voldaan aan de verplichting ingevolge artikel 14 of 17, wordt de aanslag gehandhaafd, zoo niet den raad is gebleken, dat en in hoever hij onjuist is.

De appellant wien inzage van boeken of andere bescheiden is gevraagd, wordt geacht die in zijn bezit te hebben gehad, tenzij het tegendeel is gebleken.

HOOFDSTUK V.

Navordering.

Art. 21. Bijaldien eenig feit grond oplevert voor het vermoeden van te lagen aanslag, kan navordering van belasting plaats vinden zoolang niet sedert het einde van het boekjaar vijf jaren zijn verstreken.

Onder te lagen aanslag wordt mede begrepen het geval, dat de inspecteur ten onrechte besloten heeft geen aanslag op te leggen, of de opgelegde aanslag ten onrechte is vernietigd.

Art. 22. Alvorens tot navordering over te gaan, stelt de inspecteur het bestuur

der vennootschap, vereeniging of maatschappij in de gelegenheid om, in verband met het bij artikel 21 bedoelde feit, de opheldering te geven welke het dienstig mocht achten.

Deze bepaling vindt, voor zooveel noodig, haren steun in art. 25.

Art. 23. Bezwaren tegen den aanslag tot navordering van belasting kunnen worden ingebracht op de wijze en binnen den termijn, bepaald bij artikel 19.

HOOFDSTUK VI.

Verhooging van den aanslag.

Art. 24. Elk beroepschrift ingediend krachtens artikel 19 of 23, moet voor zoover niet beweerd wordt, dat geen aanslag had mogen zijn opgelegd, zoodanig zijn ingericht, dat daaruit eene conclusie kan worden getrokken ten aanzien van het bedrag dat volgens den appellant had moeten worden geheven.

Art. 25. Indien de volgens de uitspraak van den raad van beroep verschuldigde of te recht nagevorderde belasting het bij artikel 24 bedoelde bedrag te boven gaat, wordt de aanslag verhoogd met vijf en twintig ten honderd van het verschil. Had volgens den appellant geen aanslag mogen zijn opgelegd, dan strekt de verhooging zich uit tot het geheele bedrag van den door den raad gehandhaafden of vastgestelden aanslag.

Zij blijft achterwege, indien of voor zooveel het beroep uitsluitend gegrond was op verkeerde toepassing of schending der wet, alsmede indien de inspecteur gehandeld heeft in strijd met artikel 16 of 22.

De nadere aanslag voor de verhooging wordt vastgesteld door den inspecteur.

Art. 26. Het bestuur der vennootschap, vereeniging of maatschappij, dat bezwaar heeft tegen den opgelegden nadere aanslag volgens het vorige artikel, kan binnen twee maanden na de dagteekening van het aanslagbiljet een met redenen omkleed beroepschrift bij den raad van beroep indienen.

HOOFDSTUK VII.

Voorkoming van dubbele belasting.

Art. 27. Indien eene vennootschap, vereeniging of maatschappij, als bedoeld bij artikel 1, tevens in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao aan eene belasting is onderworpen die, ten behoeve van Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao, in eenigen vorm naar de winst wordt geheven, wordt hare uitdeeling over een boekjaar, vóór de berekening der belasting volgens deze wet, verminderd met twee-derde van de som welke tot die uitdeeling in dezelfde verhouding staat als het gedeelte van de opbrengst van het bedrijf, dat geacht kan worden in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao te zijn verkregen, tot de geheele opbrengst.

Kan de opbrengst van het bedrijf geacht worden in haar geheel in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao te zijn verkregen, dan wordt de uitdeeling, vóór de berekening der belasting volgens deze wet, met twee-derde verminderd.

Onder opbrengst van het bedrijf wordt verstaan de zuivere opbrengst. Deze wordt, voor de toepassing van het eerste

lid, bepaald naar de beginselen der artikelen 7, 10 en 11 van de Wet op de Inkomstenbelasting 1914.

Voor het verzekeringsbedrijf wordt de opbrengst geacht evenredig te zijn aan het bedrag dat aan premiën en kapitaal wordt ontvangen.

Het eerste en tweede lid van dit artikel zijn aldus gewijzigd bij art. 1, lett. c der wet van 10 November 1927, S. 354.

— Aanvankelijk sloot art. 30 het toekennen van den aftrek volgens de artt. 27 t/m 29 uit voor wat betreft de *tantièmes*. Art. 30 is echter ingetrokken bij de wet van 17 April 1925, S. 146. Onder uitdeeling moet thans worden verstaan de geheele belastbare uitdeeling, met inbegrip van de belastbare gedeelten der *tantièmes*.

— In art. 27, tweede lid, der wet is onder opbrengst te verstaan die over het boekjaar waartoe de uitdeeling betrekking heeft.

Is er over dat jaar een negatieve opbrengst, dan blijft het artikel buiten toepassing. (H. R. 21 Juni 1922, A. B. blz. 333.)

— Toepassing van het tweede lid, bijaldien uitdeeling plaats heeft over een jaar waarover geen winst gemaakt is. (Resolutie Min. van Financiën 5 Jan. 1923, A. B. 1925, blz. 27.)

— Bij het berekenen — voor de toepassing van art. 27 D.T.B. — van de zuivere opbrengst van het bedrijf eener naamlooze vennootschap moeten de loonen van in het bedrijf werkzame personen tot de bedrijfskosten gerekend worden, ook al is het bedrag dier loonen van de uitkomsten van het bedrijf afhankelijk. (H. R. 12 Juni 1929, Beslissingen in Belastingzaken n°. 4526.)

— Voor de toepassing van art. 27 D.T.B. kan de opbrengst van een in Nederland belegd reservefonds niet beschouwd worden als opbrengst van het bedrijf, die in Ned.-Indië wordt verkregen.

Bij het bepalen voor de toepassing van art. 27 D.T.B., van de zuivere opbrengst van een door eene naamlooze vennootschap in Ned.-Indië uitgeoefend bedrijf mag aftrek van de in Ned.-Indië geheven vennootschapsbelasting niet achterwege blijven. (Raad v. Beroep te

's-Gravenhage van 18 October 1929. (Beslissingen in Belastingzaken n°. 4795.)

— Bij de toepassing van art. 27 D.T.B. ten aanzien van eene naamlooze vennootschap die haar bedrijf gedeeltelijk in Ned.-Indië uitoefent, moet, zoowel bij de berekening van de geheele opbrengst van het bedrijf als bij de berekening van het gedeelte daarvan, dat geacht kan worden in Ned.-Indië te zijn verkregen, aftrek van de in Indië geheven vennootschapsbelasting achterwege blijven.

Van de geheele opbrengst behoort ook de dividend- en tantiëmebelasting niet te worden afgetrokken. Resolutie Minister van Financiën van 17 April 1930, n°. 39. (Beslissingen in Belastingzaken n°. 4899.)

— Tot de opbrengst van het bedrijf behoort ook hetgeen de naamlooze vennootschap ontvangt ter zake van het bezit van aandelen op naam in andere hier te lande gevestigde naamlooze vennootschappen. (H. R. 5 November 1930, A. B. 1931, blz. 337.)

— Tot de hier te lande verkregen opbrengst van het bedrijf behooren de voordeelen, genoten uit hier te lande verrichte beleggingen. (H. R. 5 November 1930, A. B. 1931, blz. 338.)

Art. 28. Indien eene vennootschap, vereeniging of maatschappij, als bedoeld bij artikel 1, tevens in het buitenland aan eene belasting is onderworpen die, ten behoeve van den Staat, in eenigen vorm naar de winst wordt geheven, wordt hare uitdeeling over een boekjaar, vóór de berekening der belasting volgens deze wet, verminderd met twee-derde van de som welke tot die uitdeeling in dezelfde verhouding staat als het gedeelte van de opbrengst van het bedrijf, dat geacht kan worden in het buitenland te zijn verkregen, tot de geheele opbrengst.

Kan de opbrengst van het bedrijf geacht worden in haar geheel in het buitenland te zijn verkregen, dan wordt de uitdeeling, vóór de berekening der

belasting volgens deze wet, met tweederde verminderd.

Onder opbrengst van het bedrijf wordt verstaan de zuivere opbrengst. Deze wordt, voor de toepassing van het eerste lid, bepaald naar de beginselen der artikelen 7, 10 en 11 van de Wet op de Inkomstenbelasting 1914.

Voor het verzekeringsbedrijf wordt de opbrengst geacht evenredig te zijn aan het bedrag dat aan premiën en kapitaal wordt ontvangen.

In het eerste en in het tweede lid van dit artikel zijn de woorden „twee-derde” in de plaats gesteld van : „de helft” ingevolge art. 1, lett. a der wet van 10 November 1927, S. 354.

— Art. 28 der wet is niet van toepassing, indien de bedoelde bate (winst uit verkoop van bedrijfsmiddelen) de eenige was, welke over het boekjaar, waartoe de uitdeeling betrekking had, verkregen is. (H. R. 27 Juni 1922, A. B. blz. 335; Beslissingen in Belastingzaken n°. 2979.)

— In art. 28 D.T.B. moet onder „het gedeelte van de opbrengst van het bedrijf dat geacht kan worden in het buitenland te zijn verkregen” worden verstaan, de opbrengst verkregen in dat deel van het buitenland waar de vennootschap, vereeniging of maatschappij is onderworpen aan eene belasting die, ten behoeve van den Staat, in eenigen vorm naar de winst wordt geheven.

Ook al is in enig vreemd land in verband met een geleden verlies geen belasting geheven, dan moet toch dit verlies ter berekening van de in het buitenland verkregen opbrengst in aanmerking worden genomen. (H. R. 25 Juni 1928, Beslissingen in Belastingzaken n°. 4301.)

Art. 29. Indien eene vennootschap, vereeniging of maatschappij, als bedoeld is bij artikel 1, in het bezit is van aandelen eener vennootschap, vereeniging of maatschappij, welke in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao of in het

buitenland is gevestigd, en aldaar aan eene belasting is onderworpen die, ten behoeve van Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao of van den Staat, in eenigen vorm naar de winst wordt geheven, wordt twee-derde van het bedrag, dat in een boekjaar genoten wordt ter zake van het bezit dier aandeelen, vóór de berekening van de belasting volgens deze wet, van de eerstvolgende uitdeeling afgetrokken, mits bedoeld bezit heeft bestaan gedurende het geheele boekjaar waarin gemeld bedrag genoten is.¹

Dit artikel wordt aldus gelezen ingevolge art. I, § 4, der wet van 27 Juli 1931, S. 328, nadat het was vastgesteld bij art. 1, lett. *b* der wet van 10 November 1927, S. 354.

— Zie M. v. T. Gedr. St. 1930/31, n°. 358, vermeld op art. 3 hiervoren.

— De Nederlandsche belastingwetgeving gaat van het beginsel uit, dat ten aanzien van lichamen, die ook buiten Nederland aan belasting onderworpen zijn, dubbele belasting zooveel mogelijk moet worden vermeden. Te dien aanzien treft de Wet op de Dividend- en Tantiëmebelasting 1917 dan ook in de artikelen 27 tot en met 29 eenige voorzieningen, die echter naar de meening van den Minister het beginsel niet genoeg recht doen wedervaren.

Vooreerst ziet hij geen reden om aan lichamen,

¹ Art. 29 zooals dit werd gelezen ingevolge art. 1, lett. *b*, der wet van 10 November 1927, S. 354, luidde:

„Indien eene vennootschap, vereeniging of maatschappij, als bedoeld is bij artikel 1, in het bezit is van te haren name gestelde aandeelen eener vennootschap, vereeniging of maatschappij, welke in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao of in het buitenland is gevestigd, en aldaar aan eene belasting is onderworpen die, ten behoeve van Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao of van den Staat, in eenigen vorm naar de winst wordt geheven, wordt twee-derde van het bedrag, dat in een boekjaar genoten wordt ter zake van bezit dier aandeelen, vóór de berekening van de belasting volgens deze wet, van de eerstvolgende uitdeeling afgetrokken.”

die in het buitenland werken, eene andere behandeling ten deel te doen vallen dan aan de lichamen, die in Indië aan belasting onderworpen zijn. De laatstgenoemde krijgen op hunne Nederlandsche belasting eene vermindering tot op een derde (zie de artikelen 27 en 29), de eerste slechts van de helft (artikelen 28 en 29). Waar reeds het weigeren van vollen vrijdom eene dubbele belasting tot gevolg heeft, acht de Minister geen reden aanwezig om het Nederlandsch kapitaal, dat in het buitenland is belegd, anders te beschouwen dan het in Indië belegde kapitaal.

In de tweede plaats zij er op gewezen, dat artikel 29, hetwelk aftrek toestaat ter zake van het bezit van aandeelen op naam in Indische of buitenlandsche maatschappijen, als eisch voor dien aftrek stelt, dat de hier te lande gevestigde maatschappij ten minste negen tiende gedeelten van het kapitaal der Indische of buitenlandsche maatschappij bezit. Het is gebleken, dat deze eisch van negen tiende gedeelten van het aandeelenkapitaal in de practijk te streng is; immers daardoor kunnen verschillende hier te lande gevestigde lichamen, die een belangrijk deel van het aandeelenkapitaal van Indische of buitenlandsche vennootschappen bezitten, welk aandeelenbezit echter minder dan negen tiende gedeelten van het aandeelenkapitaal bedraagt, geen aanspraak op reductie maken. De Minister acht dit niet billijk; hij is van meening, dat evenals artikel 3, ook artikel 29 van het beginsel moet uitgaan, dat dubbele belasting ten gevolge van aandeelenbezit, ongeacht de grootte van dit aandeelenbezit, moet worden voorkomen.

Van deze gelegenheid wordt gebruik gemaakt om de terminologie der artikelen 27 en 29 in overeenstemming te brengen met het gewijzigde artikel 1 der Grondwet. (M. v. T. Gedr. St. 1924/25, n°. 438.)

— Het afdeelingsonderzoek heeft aanleiding gegeven tot de navolgende beschouwingen en opmerkingen.

Verscheidene leden verklaarden zich met het wetsontwerp niet te kunnen vereenigen.

In de eerste plaats deelden deze leden niet de in de Memorie van Toelichting uitgesproken meening, dat er geen reden bestaat om aan

lichamen, die in het buitenland werken, een andere behandeling ten deel te doen vallen dan aan lichamen, die in Indië aan belasting onderworpen zijn. In het feit, dat in het buitenland werkende lichamen ook dan zullen profiteeren van deze vermindering van ten behoeve van den Nederlandschen Staat geheven belasting, wanneer in het buitenland niet een soortgelijke behandeling ten deel valt aan lichamen, die in Nederland werken, zagen zij een zeer voldoende reden voor een andere behandeling dan die, welke ten deel valt aan in Indië aan belasting onderworpen lichamen. Dubbele belasting zal naar hun meening slechts afdoende kunnen worden vermeden door het tot stand komen van een internationale regeling, waarbij wederkeerig gelijke behandeling verzekerd is.

Eveneens bestond bij deze leden bezwaar tegen de voorgestelde wijziging, welke bedoelt mogelijk te maken, dat in den vervolge aanspraak op vermindering van belasting kan worden gemaakt, ongeacht de grootte van het aandeelenbezit in de in Indië of in het buitenland gevestigde maatschappij. In de Memorie van Toelichting wordt beweerd, dat de eisch van $\frac{9}{10}$ van het totaal aantal aandeelen in de practijk te streng is gebleken. Waar voor deze bewering geen enkel bewijs wordt aangevoerd, verklaarden de hier aan het woord zijnde leden het zeer op prijs te zullen stellen te mogen worden ingelicht omtrent de gronden, waarop zij berust. Zij merkten intusschen op, dat, aangenomen, dat deze bewering inderdaad gegrond moet worden geacht, daaruit wel de wenschelijkheid zou voortvloeien om den eisch van $\frac{9}{10}$ eenigszins te verlagen, doch dat daarmee nog geenszins zou zijn gerechtvaardigd het toestaan van de reductie bij elk aandeelenbezit, hoe gering ook. Het beroep, in de Memorie van Toelichting gedaan op art. 3 der wet, faalt naar de meening dezer leden, wijl in het in dat artikel bedoelde geval reeds belasting ten behoeve van den Nederlandschen Staat wordt geheven.

Vele andere leden wenschten zich hun stem over het wetsontwerp nog voor te behouden. Deze leden meenden, dat de Memorie van Toelichting weinig licht geeft. Wel is in dat stuk medegedeeld de opinie van den Minister,

maar niet vindt men daarin een mededeeling van de feitelijke omstandigheden, waarop die opinie is opgebouwd. Voorbeelden van hetgeen de Minister als onbillijk beschouwt, kunnen, naar de hierbedoelde leden opmerkten, niet worden gemist. Zij vroegen, of de Minister bereid is in de Memorie van Antwoord nog eens een duidelijke uiteenzetting van zijn standpunt, gesteund door voorbeelden, te geven.

Eenige dezer leden spraken er nog hun bevreemding over uit, dat — afgezien van de vraag, of voor in het buitenland werkende maatschappijen een zekere reductie al of niet moet worden toegestaan — in dit wetsontwerp de in het buitenland en in Indië werkende maatschappijen geheel op een lijn worden gesteld. (V. V. Gedr. St. 1925/26, n°. 144.)

— Het eerste door verscheidene leden naar voren gebracht bezwaar schijnt den Minister te berusten op een misverstand.

Het is een algemeen aanvaarde regel van belastingrecht, dat men in een land, behalve de ingezetenen, ook buitenlandsche personen en lichamen betreft in opbrengstbelastingen, en wel voor hetgeen zij in dat land aan opbrengst genieten. Aldus handelt onder andere ook Nederland: men zie de artikelen 2, 24 en 26 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914. Heft ook het land waar de buitenlandsche persoon woont of gevestigd is, van die bate een belasting, dan is het geval van dubbele belasting aanwezig. Nu is de strekking van artikel 28 der wet op de dividend- en tantiëmebelasting geen andere dan om ten aanzien van Nederlandsche lichamen die dubbele belasting te beperken. Wie die beperking wil — en ook de aan het woord zijnde leden wijzen haar niet af — kan daartoe alleen geraken of door een maatregel als de onderwerpelijke, of door gedaan te krijgen, dat het buitenland van zijn belasting afstand doet. De kans op dit laatste is, gegeven de hierbovengestelde regel van belasting ter plaatse van bedrijfsuitoefening, welhaast uitgesloten. Doch hoe kan hierbij ooit de eisch van wederkeerigheid ter sprake worden gebracht? Goed beschouwd volgt hij, die hier dien eisch stelt, de volgende redeneering: ik wil de Nederlandsche lichamen die mede in het buitenland belasting betalen, niet tegemoet komen, indien

het buitenland niet ook zijne vennootschappen, die in Nederland voor hunne bedrijfswinsten betalen, een remissie geeft. Waarom zou, om een voorbeeld te geven, een Nederlandsche vennootschap die in Frankrijk werkt, dubbele belasting moeten blijven betalen alleen omdat de Fransche wetgever de Fransche, in Nederland werkende vennootschappen geen belastingverlaging toestaat? De Minister kan het niet inzien.

Het bewijs, dat de aan het woord zijnde leden vervolgens vragen van de stelling, dat de eisch van 9/10 aandeelenbezit in artikel 29 te streng is, kan uiteraard niet wiskundig geleverd worden. Het had de aandacht getrokken, dat een lichaam, dat meer dan de helft van de aandeelen van een buitenlandsch lichaam bezat, niet onder de bepaling van artikel 29 viel. Men heeft zich toen de vraag gesteld, of de beperking tot 9/10 aandeelenbezit in dat artikel eigenlijk wel reden van bestaan had en geen bevredigend antwoord gevonden, ook niet voor een beperking tot een geringer percentage der aandeelen. De ruimere bepaling van artikel 3 beval zich toen door haar even eenvoudig als logisch beginsel van zelve aan. De meening, in het Voorloopig Verslag uitgesproken, dat een beroep op artikel 3 niet zou zijn toegelaten, kan niet als juist worden erkend. Beide artikelen 3 en 29, hebben tot doel te bevorderen, dat er niet tweemaal belasting betaald wordt over dezelfde winst, en daarbij is het onverschillig of de enkele belasting die betaald wordt, aan Nederland dan wel aan het buitenland ten goede komt.

Dit zelfde antwoord kan gegeven worden aan de leden, in de laatste alinea van het Voorloopig Verslag aan het woord. Immers de vraag, of een lichaam door dubbele belasting gedrukt mag worden, staat los van de vraag, waar die druk wordt opgelegd.

De voorbeelden, waarnaar gevraagd wordt, zijn aan de hand van het bovenstaande op eenvoudige wijze te geven. Een Nederlandsch lichaam, dat zijn bedrijf in Frankrijk uitoefent, wordt aldaar aangeslagen in de Fransche cedulaire belasting op de bedrijfswinsten. Het bedrag, aldaar aan belasting betaald, vermindert dus de beschikbare winst. Nu komt de Nederlandsche fiscus en heft, gaat het lichaam tot

uitkeering over, nogmaals een zakelijke belasting, de dividend- en tantiëmebelasting. Hier worden dus twee zakelijke belastingen naast elkaar geheven. De wetgever zelf heeft, blijkens de opneming in de wet op de dividend- en tantiëmebelasting van het zevende hoofdstuk, de onjuistheid daarvan gevoeld. Het is niet geheel logisch, daarbij verschil te maken naar het land waar het bedrijf uitgeoefend wordt.

Evenmin bestaat reden om een lichaam, dat aandeelen bezit in een Indisch of in een buitenlandsch lichaam, van de remissie van artikel 29 uit te sluiten enkel omdat het niet een zeer groot aantal van die aandeelen bezit. De behoefte bestaat in alle gevallen; zij is natuurlijk niet altijd even sterk, maar dit verschil komt van zelf tot uiting doordien bij een klein aandeelenbezit ook slechts een kleine reductie verleend wordt. Heeft een lichaam een tiende van de aandeelen van een Indisch of buitenlandsch lichaam in zijn bezit, dan krijgt het ook slechts een tiende van de voor de aandeelhouders bestemde winst in zijn bezit en mag niet meer dan twee derden van dit een tiende van de uitdeeling worden afgetrokken.

Het is bekend, dat de belangrijke materie van de dubbele belasting een onderwerp van studie uitmaakt voor den Volkenbond. In afwachting van de resultaten van die studie kunnen de verschillende landen het hunne doen om (door maatregelen van wetgeving of, waar dat noodig is, door tractaten) tegen dubbele belasting op te treden. (M. v. A. Gedr. St. 1926/27, n°. 56.)

— De aftrek, bedoeld in art. 29 D.T.B., wordt ook dan op twee-derde of de helft van het *volle* op de aandeelen genoten bedrag berekend, indien ter verkrijging van het aandeelenbezit een obligatieleening is aangegaan. (Resolutie Minister v. Financiën van 23 Februari 1922, n°. 93; Beslissingen in Belastingzaken n°. 2948.)

— Onder de „eerstvolgende uitdeeling”, bedoeld in art. 29 moet worden verstaan: de uitdeeling welke wordt gedaan over het boekjaar aan welks resultaten ten goede is gekomen de uitdeeling die genoten wordt uit de aandeelen der in het buitenland gevestigde vennootschap en, indien over dat boekjaar eene uitdee-

ling achterwege blijft, of voor den toegestanen aftrek niet voldoende is, uitdeelingen over volgende boekjaren. (H. R. 29 Februari 1928; Beslissingen in belastingzaken n°. 4231.)

— Zie nopens de toepassing van de artt. 3 en 29 de Resolutie Minister v. Financiën van 3 November 1931, n°. 64, sub I. (Beslissingen in Belastingzaken n°. 5278.) vermeld op art. 3 hiervoren.

Art. 30. (*Vervallen ingevolge art. I, lett. d, der wet van 17 April 1925, S. 146.*)

Volgens het thans vervallen art. 30 der wet op de dividend- en tantiëmebelasting wordt de aftrek ter voorkoming van dubbele belasting (artt. 27, 28 en 29) toegepast op het totaal der uitdeeling, zonder winstaandeelen van commissarissen of gecommitteerden, bestuurders of beheerende vennoten en verder personeel. Tegen toepassing van den aftrek op de tantiëmes nad de toenmalige Minister van Financiën blijkens de Memorie van Antwoord, Gedrukte Stukken, Zitting 1915—1916—202, n°. 6 ad. art. 41 (27 G. O.) bezwaar, reeds om deze praktische reden, dat die aftrek aan bestuurders en commissarissen een persoonlijk belang zoude geven bij de winstverdeeling tusschen Nederland eenerzijds en de kolonie of bezitting (of het buitenland) anderzijds, een belang dat zich ten nadeele van den Nederlandschen fiscus zou kunnen doen gelden.

Omdat de aftrek ter voorkoming van dubbele belasting niet op de tantiëmes wordt toegepast, is in art. 3a der opcentenwet — hierna onder de bijlagen opgenomen — eene bepaling opgenomen, volgens welke de gemeenteopcenten slechts voor de helft of voor een vierde geheven worden van de belasting der tantiëmes van ondernemingen die ten behoeve van haar bedrijf eigen kantoren of andere vaste inrichtingen in de koloniën of bezittingen of in het buitenland bezigen.

Werd deze regeling bestendigd, dan zou de omslachtige berekening van den aanslag, zooals die oorspronkelijk alleen met het oog op art. 11, derde lid, in art. 10 is voorgeschreven, alleen ter wille van de opcentenheffing behouden moeten blijven. Dit is niet wenschelijk. Voorgesteld wordt zoowel art. 30 der wet op

de dividend- en tantiëmebelasting als art. 3a der opcentenwet te doen vervallen. Het gevolg hiervan is, dat de aftrek ter voorkoming van dubbele belasting voortaan — hetgeen niet meer dan billijk is — ook op de tantiëmes zal worden toegepast, en dat splitsing van den aanslag in een gedeelte waarop het volle aantal, en een ander gedeelte waarop een vierde of de helft van het aantal gemeenteopcenten geheven wordt, niet meer noodig is.

Mocht zich tengevolge van de intrekking van art. 30 het in de Memorie van Antwoord geopperde bezwaar voordoen, dan zal het door deugdelijke contrôle van de aangifte moeten worden ondervangen. Intusschen acht de Minister de kans op moeilijkheid niet groot, aangezien het naar Indië „schuiven” van abnormaal veel winst ook abnormaal hoge Indische belasting tot gevolg heeft. (M. v. T. Gedr. St. 1923/24, n°. 426.)

HOOFDSTUK VIII.

Bijzondere bepalingen.

Art. 31. Waar in deze wet, met betrekking tot vennootschappen, vereenigingen en maatschappijen, gesproken wordt van het bestuur of de besturen, zijn daaronder begrepen de beheerende vennoten eener commanditaire vennootschap op aandeelen, en worden tevens bedoeld de personen die, in geval van ontbinding eener vennootschap, vereeniging of maatschappij, met de vereffening zijn belast.

Art. 32. De voorschriften vervat in het tweede lid, letter *b*, van artikel 12, en het eerste en tweede lid van artikel 14, gelden niet ten aanzien van vereenigingen die uit den aard van haar doel nimmer eenige uitdeeling doen.

Art. 33. Het is een ieder verboden hetgeen hem in zijn ambt of betrekking, bij de uitvoering dezer wet of in verband

daarmede, nopens salarissen, opbrengst, uitdeelingen, en in het algemeen nopens de zaken of werkzaamheden van een ander, blijkt of medegedeeld wordt, verder bekend te maken dan noodig is voor de uitoefening van dat ambt of die betrekking, of voor de heffing van eenige aan den lande verschuldigde belasting.

Het verbod van dit artikel geldt mede voor niet ambtelijke deskundigen, die in verband met de uitvoering dezer wet worden geraadpleegd of met eenige werkzaamheid belast.

Art. 34. Ten behoeve van de uitvoering dezer wet kunnen de ambtenaren, ressorteerende onder het Departement van Financiën, door het Hoofd van dat Departement worden ontheven van de geheimhouding, die hun, in welken vorm ook, bij de wet is opgelegd.

Art. 35. Onjuiste aanslagen kunnen door den directeur der directe belastingen, op voorstel van den inspecteur, ambtshalve worden verminderd.

Art. 36. Onze Minister van Financiën is bevoegd op grond van dwaling of verschoonbaar verzuim, kwijtschelding te verleenen van de verhooging ingevolge artikel 25.

Dit artikel is aldus gewijzigd bij art. VI der wet van 19 Mei 1922, S. 327.

Art. 37. De aanslagbiljetten worden in gesloten omslag uitgereikt.

Aanslagbiljetten, die bij de betaling in gesloten omslag worden aangeboden, worden, na afschrijving der betaalde som, op dezelfde wijze teruggegeven.

Art. 38. De belasting moet binnen veertien dagen na de dagteekening van het aanslagbiljet worden voldaan.

Bij gebreke van betaling zijn de bepalingen van toepassing die in dat geval gelden voor de invordering der inkomstenbelasting.

Voor de invordering van de dividend- en tantiëmebelasting zijn alleen bepaalde kantoren aangewezen. Zie § 12 der Resolutie van den Minister van Financiën van 30 Maart 1932, n°. 159 (*Verz.* n°. 4087), hierna onder de bijlagen opgenomen.

Art. 39. De stukken betreffende de toepassing dezer wet of daaruit voortvloeiende, zijn vrij van zegel en worden, voor zoover aan de formaliteit van registratie onderworpen, kosteloos geregistreerd.

HOOFDSTUK IX.

Strafrechtelijke bepalingen.

Art. 40. Hij die eene aangifte als bedoeld bij artikel 12, opzettelijk onjuist of onvolledig doet, wordt, indien daaruit nadeel voor het Rijk kan ontstaan, gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste duizend gulden.

De bepaling van het eerste lid blijft buiten toepassing, indien de aangever, zoolang het openbaar ministerie niet is verwittigd, uit eigen beweging alsnog eene juiste en volledige aangifte doet, mits :

hetzij de aanslag nog niet is vastgesteld en de inspecteur nog geen bedenkingen tegen de aangifte heeft gemaakt of het bestuur der vennootschap, vereeniging of maatschappij tot het geven van nadere inlichtingen of tot het verleenen van

inzage van boeken of andere bescheiden heeft uitgenoodigd ;

hetzij de aanslag te laag is vastgesteld.

Oorspronkelijk bevatten dit en het volgend artikel *vaste* geldboeten als straf ; deze vaste bedragen zijn bij M. v. A. alsnog in maxima veranderd, omdat voor de hier bedoelde feiten de noodzakelijkheid om van het stelsel van een algemeen strafminimum af te wijken, tot dusver niet is gevoeld.

De geldboete, waarmede in het oorspronkelijk ontwerp overtreding van het tegenwoordig art. 12, eerste lid, bedreigd werd, is bij M. v. A. geschrapt. Art. 20 legt, indien geen aangifte is gedaan, den bewijslast op den appellant, en dit beteekent méér dan een boete van eenige guldens.

Zie art. 23*bis* Wetb. v. Strafrecht.

Art. 41. Met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren wordt gestraft :

1°. hij die aan den inspecteur of den raad van beroep, opzettelijk een valsch of vervalscht geschrift als bewijsstuk overlegt ;

2°. hij die, nadat door den inspecteur of den raad van beroep is gevraagd inzage te verleen van boeken of andere bescheiden, die tot staving eener aangifte of bewering kunnen dienen, of nadat het aanbod om inzage van boeken of andere bescheiden te verleen, is aanvaard, opzettelijk een valsch of vervalscht boek of ander geschrift ter inzage aanbiedt ;

3°. hij die, naar aanleiding van artikel 14, aan den inspecteur opzettelijk een valsch of vervalscht afschrift of uittreksel van eene balans of rekening doet toekomen.

Zie art. 23*bis* Wetb. van Strafrecht.

Art. 42. Met eene geldboete van ten hoogste duizend gulden wordt gestraft :

- 1°. overtreding van artikel 14 ;
- 2°. het niet voldoen aan eene aanmaning, bedoeld in artikel 15.

Dit artikel is aldus vastgesteld bij art. I, § 5, der wet van 27 Juli 1931, S. 328.

— Het is wenschelijk strafbaar te stellen het niet doen van aangifte ondanks de in het tweede lid van artikel 15 bedoelde aanmaning. Wel is waar heeft de inspecteur de bevoegdheid, bij verzuim van aangifte ambtshalve een aanslag op te leggen, doch in de gevallen, waarin de zoogenaamde negatieve aangifte verplicht was, mist deze sanctie op wetsovertreding iedere beteekenis, daar alsdan door den raad van beroep uiteraard vernietiging van den aanslag moet plaats hebben. Het ligt voor de hand, dat bestuurders der betrokken lichamen door onverschilligheid of onwil — die vooral in de groote steden, waar vele naamlooze vennootschappen van twijfelachtig gehalte zijn, niet zeldzaam is — zoowel aan de inspecteurs als aan de raden van beroep veel onnoodig werk kunnen barokkenen, zonder eenige risico om zelf schade te loopen. In navolging van hetgeen in de wetten op de inkomstenbelasting (artikel 122) en op de vermogensbelasting (artikel 55*bis*) is bepaald, wordt daarom voorgesteld het niet doen van aangifte strafbaar te stellen. Artikel 42 — en in verband daarmee artikel 45 — moeten daartoe wijziging ondergaan. M. v. T. Gedr. St. 1930/31, n°. 358.

Art. 43. Hij die opzettelijk de bij artikel 33 opgelegde geheimhouding schendt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste zeshonderd gulden.

Hij aan wiens schuld schending van de geheimhouding te wijten is, wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste drie maanden of geldboete van ten hoogste driehonderd gulden.

Geene vervolging wordt ingesteld dan op klachte van hem te wiens aanzien de geheimhouding is geschonden.

Zie art. 23*bis* Wetb. v. Strafrecht.

Art. 44. De bij deze wet strafbaar gestelde feiten worden beschouwd als misdrijven, behalve de feiten strafbaar volgens artikel 42, die als overtredingen worden beschouwd.

Art. 45. Met het opsporen van overtredingen dezer wet zijn, behalve de bij artikel 141, nos. 1 en 3 tot en met 6, van het Wetboek van Strafvordering aangewezen personen, belast de ambtenaren der directe belastingen.

Zij maken van hunne bevinding proces-verbaal op, dat in de gevallen bedoeld in art. 42, den bekeurde in afschrift wordt medegedeeld.

Dit artikel is aldus gewijzigd bij art. I, § 6, der wet van 27 Juli 1931, S. 328, nadat het was gewijzigd bij de wet van 29 Juni 1925, S. 308 (Invoeringswet Strafvordering).

Art. 46. De feiten strafbaar volgens artikel 42, worden vanwege Onzen Minister van Financiën vervolgd op de wijze bedoeld bij den zesden titel van het vierde boek van het Wetboek van Strafvordering.

Wanneer is aan te nemen, dat bij den bekeurde geen opzet tot ontduiking van belasting heeft bestaan, kan hij, zoolang hij niet is gedagvaard, door of vanwege den Minister tot transactie worden toegelaten, onverminderd zijn recht om overeenkomstig artikel 74, vierde lid, van het Wetboek van Strafrecht de vervolging te voorkomen.

Dit artikel is aldus gewijzigd bij de wet van 29 Juni 1925, S. 308 (Invoeringswet Strafvordering).

Art. 47. Wanneer eene veroordeeling krachtens artikel 40 onherroepelijk is

geworden, wordt de aan het Rijk onthouden belasting, ook na het verstrijken van den bij artikel 21 bepaalden termijn, nagevorderd. Artikel 22 is hierbij niet van toepassing.

Tegen den aanslag kan niet worden opgekomen. Gebleken abuizen in de berekening worden door den directeur ambtshalve hersteld.

Dit artikel is aldus gewijzigd bij de wet van 29 Juni 1925, S. 308 (Invoeringswet Strafvordering).

HOOFDSTUK X.

Overgangs- en slotbepalingen.

Art. 48. Behoudens de bepaling van artikel 50, laatste lid, vervallen, bij de invoering dezer wet, in de Wet op de Inkomstenbelasting 1914 :

a. de artikelen 1 lid 1b, 20—22, 35, 52, 100, 100bis, 100ter, 103, 119 4° en 122 ;

b. in het tweede lid van artikel 1 de woorden : „vennootschap, vereeniging, maatschappij of” ;

in het opschrift van Hoofdstuk III de woorden : „vennootschappen, vereenigingen, maatschappijen en” ;

in artikel 39 de woorden : „vennootschappen, vereenigingen, maatschappijen en” en de letter en het woord : „b en” ;

in het tweede lid van artikel 43 onder 4°. de woorden, het cijfer en de letter : „de vennootschappen, vereenigingen en maatschappijen, bedoeld in art. 1b en” ;

in het tweede lid van artikel 44 de woorden : „vennootschappen, vereenigingen, maatschappijen en” ;

in het tweede lid van artikel 53 de letter en het woord : „b en” ;

in artikel 114 de letter en het woord : „b en” ;

in de artikelen 124, 125 en 126 het cijfer : „122”.

In artikel 35*bis* der Leeningwet 1914, zooals dat artikel is ingevoegd bij *artikel* II der wet van 20 Januari 1917 (*Staatsblad* n°. 192), wordt het bepaalde sub II gelezen als volgt :

drie en dertig opcenten op de aanslagen in de inkomstenbelasting wegens uitdeelingen als bedoeld in artikel 20 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914, betrekking hebbende op een boekjaar, dat vóór 1 Mei 1918 eindigt, alsmede op de aanslagen in de dividend- en tantièmebelasting wegens uitdeelingen, betrekking hebbende op een boekjaar, welks einde valt tusschen 30 April 1918 en 1 Mei 1934.

Art. 49. Deze wet kan worden aangehaald onder den titel : „Wet op de Dividend- en Tantième-belasting 1917”.

Art. 50. Deze wet treedt in werking met 1 Mei 1918.

Zij is niet van toepassing op de uitdeelingen en salarissen over een boekjaar dat vóór dien dag is geëindigd.

Ten aanzien van uitdeelingen als bedoeld in hoofdstuk III der Wet op de Inkomstenbelasting 1914, over een boekjaar dat vóór 1 Mei 1918 eindigt, blijft die wet ongewijzigd van kracht.

Een uitdeeling van winst door een naamlooze vennootschap heeft, indien zij in een later jaar geschiedt, niet betrekking tot het jaar waarin de winst is gemaakt. (Raad v. Beroep Directe Belast. Haarlem 18 Nov. 1921, A. B. 1923, blz. 99.)

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat

alle Ministerieele Departementen, Autoriteiten, Colleges en Ambtenaren, wie zulks aangaat, aan de nauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven te 's-Gravenhage, den 11den Januari 1918.

WILHELMINA.

De Minister van Financiën, TREUB.

(Uitgeg. 26 Jan. 1918.)

BIJLAGEN.

WET van den 26sten Juli 1918, S. 502, zooals deze wet is gewijzigd en aangevuld bij de wetten van 17 April 1925, S. 146 en 27 December 1926, S. 427, tot vaststelling van regelen voor de heffing van opcenten ten behoeve der gemeenten op de dividend- en tantième-belasting.¹

WIJ WILHELMINA, ENZ. . . doen te weten :

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenschelijk is regelen vast te stellen voor de heffing van opcenten ten behoeve der gemeenten op de dividend- en tantième-belasting.

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State, enz.

Art. 1. Ten behoeve van de gemeenten worden op de hoofdsom der dividend- en tantième-belasting geheven 48 opcenten.

Dit artikel is aldus gewijzigd bij art. II, lett. a, der wet van 17 April 1925, S. 146.

— Zie de tweede aant. op art. 2 hierna.

2. Het wegens voormelde opcenten in iedere gemeente geheven bedrag wordt haar uitgekeerd behoudens hetgeen in de volgende twee artikelen wordt bepaald.

Dit artikel is aldus vastgesteld bij art. II, lett. b, der wet van 17 April 1925, S. 146.

¹ De instructie tot uitvoering dezer wet is vastgesteld bij de Resolutie van den Minister van Financiën van 30 Maart 1932, n°. 159 (*Verz.* n°. 4087), Hoofdstuk VI, hierna onder de bijlagen opgenomen.

— Volgens de wet van 26 Juli 1918 (*Staatsblad* n°. 502) worden ten behoeve van de gemeenten 30 opcenten op de hoofdsom der dividend- en tantiëmebelasting geheven en kunnen de gemeenten onder de in art. 2 dier wet gestelde voorwaarde bovendien nog ten hoogste 18 opcenten heffen. Indien eene vennootschap (vereeniging of maatschappij) in meer dan één gemeente eene vaste inrichting voor de uitoefening van haar bedrijf heeft, worden de 30 opcenten tusschen de gemeenten verdeeld. De facultatieve opcenten komen alleen aan de gemeente van aanslag ten goede.

Nu laat de redactie van de wet in vele opzichten aan duidelijkheid te wenschen over, hoofdzakelijk doordat bij de wijzigingen die het oorspronkelijke ontwerp van wet tot heffing van opcenten op de belasting op bedrijfs- en andere inkomsten (Gedr. St., Zitting 1912—1913, n°. 341) heeft ondergaan, niet voldoende rekening is gehouden met het verschil tusschen de bepalingen der Wet op de Dividend- en Tantiëmebelasting 1917 en de regeling der dividendbelasting voorkomende in de wet op de bedrijfsbelasting.

Dit komt vooral uit in het tweede lid van art. 2, waar het aantal facultatieve opcenten afhankelijk wordt gesteld van het percentage, dat in het laatstverstreken *belastingjaar* in de gemeente van het hoogste inkomen is geheven. Uit het derde lid blijkt, dat met „belastingjaar” niet bedoeld is het belastingjaar der gemeentelijke inkomstenbelasting. Oorspronkelijk zal men dus het oog hebben gehad op het belastingjaar der bedrijfsbelasting. Nu evenwel de wet op de dividend- en tantiëmebelasting het begrip „belastingjaar” niet kent, levert de vaststelling van het aantal facultatieve opcenten moeilijkheden op. Vele gemeentebesturen maken zich van de moeilijkheid af, door bij verordening te bepalen, dat er geheven worden 18 opcenten, doch slechts indien en voor zoover deze heffing ingevolge art. 2, tweede en derde lid, en art. 3a der wet toegelaten is. Op deze wijze wordt den inspecteur der directe belastingen, die de verordening heeft toe te passen, de taak opgelegd om het bedrag der opcenten te bepalen aan de hand van de gebrekkige bepaling van art. 2, 2de lid,

en met behulp van gegevens die hij bij het gemeentebestuur moet opvragen.

Dat art. 2 in de practijk tot heden betrekkelijk weinig bezwaren opleverde, vindt zijne verklaring in het feit, dat de gemeentelijke inkomstenbelastingen nagenoeg steeds wel zoo hoog zijn, dat heffing van het maximum der facultatieve opcenten gerechtvaardigd is. Algemeen maken de gemeenten van hare bevoegdheid tot het heffen der in art. 2 bedoelde opcenten gebruik.

De beperking, van art. 2, tweede en derde lid, die in de wet is opgenomen om, zooveel mogelijk, tegemoet te komen aan het bezwaar, dat ook de gemeenten die de heffing geenszins behoeven, daarvan zouden profiteeren, heeft in den tegenwoordigen tijd geen reden van bestaan meer. Vandaar dat voorgesteld wordt, het bestaande art. 2 te doen vervallen en het aantal gemeente-opcenten voor alle aanslagen te bepalen op 48. Het beginsel dat slechts 30 opcenten eventueel voor verdeeling tusschen verschillende gemeenten in aanmerking komen, is daarbij gehandhaafd. Zie de nieuwe lezing van art. 3. (M. v. T. Gedr. St. 1923/24, n°. 426.)

3. Indien de belasting verschuldigd is door eene vennootschap, vereeniging of maatschappij die voor de uitoefening van haar bedrijf kantoren, winkels, werkplaatsen of andere vaste inrichtingen bezigt in een of meer gemeenten buiten de gemeente van aanslag, worden de opcenten onder de gemeenten, die van aanslag inbegrepen, verdeeld.

De verdeeling heeft plaats in evenredigheid van de belooning, die aan de personen, welke in het boekjaar waarop de aanslag betrekking heeft, in iedere gemeente in het bedrijf werkzaam geweest zijn — de bestuurders en commissarissen niet medegerekend — over dat boekjaar in geld is uitbetaald.

Personen, die in meer dan één gemeente in het bedrijf werkzaam zijn, worden ge-

acht in het bedrijf werkzaam te zijn in de gemeente, waar zij hun hoofdwerkkring hebben. Zijn zij werkzaam bij ondernemingen van vervoer, dan worden zij geacht hun hoofdwerkkring te hebben in de gemeente, die hun als standplaats is aangewezen of, indien hun geen standplaats is aangewezen, in de gemeente waar zij wonen.

Van de verdeeling zijn uitgesloten de gemeenten, buiten die van aanslag, alwaar in het boekjaar geregeld niet meer dan tien personen rechtstreeks voor rekening van de onderneming in het bedrijf werkzaam geweest zijn; voor spoorwegondernemingen wordt dit getal gesteld op veertig.

Voor de toepassing van het vorige lid worden tramwegondernemingen niet als spoorwegondernemingen aangemerkt.

Dit artikel is aldus gewijzigd bij art. I der wet van 27 December 1926, S. 427, nadat het was vastgesteld bij art. II, lett. c der wet van 17 April 1925, S. 146.

— De inhoud van het bestaande eerste lid van art. 3 is opgenomen in het nieuwe art. 2.

Overigens stemt het nieuwe art. 3 nagenoeg geheel met het bestaande overeen, behoudens verbetering van de redactie. In de plaats van de verdeeling in evenredigheid van de in het boekjaar betaalde belooning aan de personen in iedere gemeente in het bedrijf *geregeld* werkzaam, is voorgesteld de verdeeling in evenredigheid van de *over* het boekjaar *in geld* uitbetaalde belooning aan de personen die (geregeld of niet geregeld) in het bedrijf werkzaam zijn geweest. Met betrekking tot personen, werkzaam bij eene onderneming van vervoer, is eene nieuwe regeling getroffen, omdat deze personen veelal niet in eene bepaalde gemeente hun hoofdwerkkring hebben, in het laatste (nieuw: derde) lid is het woord „kalenderjaar” vervangen door „boekjaar”, terwijl de in dat lid gemaakte uitzondering voor spoorwegonder-

nemingen, voor tramwegondernemingen buiten werking is gesteld door het nieuwe vierde lid. (M. v. T. ; (Gedr. St. 1923/24, n°. 426.)

— Het eerste lid is aldus gewijzigd bij art. I der wet van 27 December 1926, S. 427, welke wet in werking trad met ingang van 1 Januari 1927.

Zie art. II der wet van 27 December 1926, S. 427.

— Bij de behandeling in de Tweede Kamer der Staten-Generaal van het ontwerp van wet, dat is geworden de wet van 17 April 1925 (*Staatsblad* n°. 146), werd door den heer Boon e.s., naar aanleiding van een adres van burgemeester en wethouders van Schiedam, een amendement ingediend van gelijke strekking als het thans ingediende ontwerp.

Nadat de toenmalige Minister van Financiën had beloofd om, indien zou blijken, dat de klacht van de gemeente Schiedam gegrond was, te zullen komen met een voorstel tot wetswijziging, waardoor aan het geopperde bezwaar zou zijn te gemoet gekomen, werd het amendement ingetrokken.

Overweging van de in het amendement belichaamde materie heeft tot de overtuiging gebracht, dat inderdaad er geen reden bestaat om van de 48 geheven wordende opcenten er 18 van de verdeeling uit te sluiten. Dat onder de oude lezing der wet niet meer dan 30 opcenten tot verdeeling kwamen, lag in de lijn van haar stelsel, naar hetwelk de heffing van de 18 opcenten geschiedde niet krachtens de wet, doch krachtens verordening van de gemeente, alwaar het aan belasting onderworpen lichaam zijn zetel had. Uitkeering van die opcenten aan andere corporaties ware niet rationeel geweest. (M. v. T. Gedr. St. 1926/27, n°. 171.)

— Personen, in een gemeente werkzaam voor rekening van een naamlooze vennootschap, doch in dienst van een andere vennootschap. (Kon. Besluit 3 September 1927, A. B. 1932, blz. 864.)

— Rechtstreeks voor rekening van de onderneming zijn in het bedrijf werkzaam depothouders die een vaste en voortdurende taak hebben.

De door hen genoten provisie valt onder het begrip belooning. (Kon. Besluit 21 Februari 1929, A. B. 1930, blz. 262.)

— Ook een aan boord van een woonark gevestigd kantoor kan een *vaste* inrichting zijn. (Kon. Besluit 18 October 1930, A. B. blz. 504.)

— Wijze van toepassing ten aanzien van de opcenten verschuldigd door een tramwegmaatschappij, exploitante van een intercommunale lijn op welke ook een dienst binnen één bepaalde gemeente wordt uitgeoefend. (Kon. Besluit 23 Februari 1931, A. B. 1932, blz. 867.)

3a. (*Vervallen ingevolge art. II, lett. d, der wet van 17 April 1925, S. 146.*)

De intrekking van art. 3a is toegelicht bij art. I, lett. d. (Zie de toelichting op het thans vervallen art. 30 der wet op de dividend- en tantiëmebelasting.) (M. v. T. Gedr. St. 1923/24, n°. 426.)

4. De verdeling, in artikel 3 bedoeld, geschiedt door den inspecteur der directe belastingen, die den aanslag in de dividend- en tantiëme-belasting heeft vastgesteld.

Het bestuur der gemeente dat meent aanspraak te kunnen maken op een gedeelte van een elders geheven bedrag aan opcenten, geeft, uiterlijk binnen twee maanden na afloop van het boekjaar der onderneming, daarvan schriftelijk kennis aan dien inspecteur. Daarbij doet het opgave van de in artikel 3 bedoelde vaste inrichtingen en van het aantal personen, die in het boekjaar in de gemeente geregeld rechtstreeks voor rekening van de onderneming in het bedrijf werkzaam geweest zijn. De inspecteur zendt van de ingekomen opgave aan het bestuur der gemeente bericht van ontvangst. Van de basis en de uitkomst der verdeling, alsook van uitsluiting, geeft hij bij aangeteekenden brief kennis aan het bestuur van ieder der belanghebbende gemeenten.

Het bestuur der gemeente, dat bezwaar heeft tegen het bedrag eener haar gedane toebedeeling of tegen eene uitsluiting, kan binnen dertig dagen, nadat de kennisgeving is toegezonden, bij gemotiveerde memorie bij Ons in beroep komen. Door Ons wordt op het beroep beslist, den Raad van State gehoord. Met afwijking van het bepaalde in de artikelen 38, 40 en 41 der wet, houdende regeling der samenstelling en bevoegdheid van den Raad van State, geschiedt de behandeling met gesloten deuren, wordt beslissing noch rapport gepubliceerd, en wordt geen voorlezing gedaan van Onze beslissingen in eene openbare vergadering der afdeeling voor de geschillen van bestuur.

Bij Onze uitspraak wordt bepaald, hoe de verdeeling overeenkomstig deze wet behoort te zijn.

De uitspraak wordt, indien zij tot verrekening tusschen de gemeenten aanleiding geeft, behalve aan de gemeente, welke in beroep is gekomen, ook medege-deeld aan die, welke bij de verrekening betrokken zijn.

De verrekening geschiedt door de gemeenten onderling binnen drie maanden na de dagteekening der uitspraak.

Het tweede lid is aldus gewijzigd bij art. II, lett. e, der wet van 17 April 1925, S. 146.

— De termijn van één maand na afloop van het boekjaar, waarbinnen het gemeentebestuur aan den inspecteur kennis moet geven van de aanspraken der gemeente op een gedeelte van een elders geheven bedrag aan opcenten is te kort. Hij kan zonder bezwaar met eene maand worden verlengd.

De redactie van den tweeden volzin van het tweede lid is in overeenstemming gebracht

met die van art. 3. (M. v. T. Gedr. St. 1923/24, n°. 426.)

— Als eene gemeente verzuimt tijdig haar aandeel in de opcenten op de dividend- en tantiëmebelasting eener naamlooze vennootschap te reclameeren en de inspecteur beroept zich op dat verzuim, dan kan ook bij Kon. besluit de gemeente niet meer in de verdeeling der opcenten worden betrokken. (Kon. besluit 4 April 1921, A. B. blz. 349.)

— Gevolg van het overschrijden van den termijn van het tweede lid. Aantasting van een jaren geleden plaats gevonden hebbende verdeeling. (Kon. besluit 4 Juni 1931, A. B. 1932, blz. 881.)

5. Behoudens de verplichting ingevolge art. 17 der Wet op de Dividend- en Tantiëme-belasting 1917, doen de bestuurders, beheerende vennoten of met de vereffening belaste personen der bij artikel 1 van genoemde wet bedoelde vennootschappen, vereenigingen en maatschappijen, alsmede de beheerders van gedeelten van hare bedrijven in gemeenten buiten die der vestiging, aan den inspecteur of zijn ambtgenoot over de gemeente of het deel der gemeente, waar een gedeelte van het bedrijf is gevestigd, desgevraagd binnen een door den inspecteur te stellen termijn opgave omtrent personeel en belooningen, die voor de verdeeling overeenkomstig deze wet ten behoeve van de gemeenten, noodig wordt geacht.

De in het vorige lid bedoelde bestuurders, beheerende vennoten of met de vereffening belaste personen doen desgevraagd binnen een door het gemeentebestuur te stellen termijn gelijke opgave aan het bestuur der gemeente, waar het bedrijf is gevestigd; de beheerders van gedeelten van bedrijven in gemeenten

buiten die, waar het bedrijf is gevestigd, aan het bestuur der gemeente, waar dat gedeelte van het bedrijf is gevestigd.

Het niet doen van opgave als in de vorige leden bedoeld, wordt gestraft met geldboete van ten hoogste f 100.

De feiten, strafbaar volgens het vorige lid, worden beschouwd als overtredingen. De artikelen 45 en 46 van de Wet op de Dividend- en Tantième-belasting 1917 zijn op die overtredingen van toepassing.

Het eerste en tweede lid zijn aldus gewijzigd bij art. II, lett. f, der wet van 17 April 1925, S. 146.

— Art. 5 legt aan bestuurders, beheerende vennoten, enz. de verplichting op om desgevraagd aan den inspecteur en aan het gemeentebestuur opgaven omtrent personeel en belooningen te verstrekken, zonder daarbij te vermelden binnen welken termijn dit moet plaats hebben. In deze leemte wordt door de voorgestelde wijziging voorzien. (M. v. T. Gedr. St. 1923/24, n°. 426.)

6. Het is een ieder verboden hetgeen hem in zijn ambt of betrekking, bij de uitvoering dezer wet of in verband daarmee, nopens inkomen, opbrengst, uitdeelingen en in het algemeen nopens de zaken of werkzaamheden van een ander, blijkt of medegedeeld wordt, verder bekend te maken dan noodig is voor de uitoefening van dat ambt of die betrekking, of voor de invordering van eenige aan den lande of aan eene gemeente verschuldigde belasting.

Hij die opzettelijk de bij het vorige lid opgelegde geheimhouding schendt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste zeshonderd gulden.

Hij aan wiens schuld schending van de

geheimhouding te wijten is, wordt gestraft met hechtenis van ten hoogste drie maanden of geldboete van ten hoogste driehonderd gulden.

Geene vervolging wordt ingesteld dan op klachte van hem te wiens aanzien de geheimhouding is geschonden.

De feiten, strafbaar volgens het tweede en derde lid, worden beschouwd als misdrijven.

7. Deze wet treedt in werking met 1 Januari 1919.

Zij is mede van toepassing op uitdeelingen, bedoeld bij artikel 2 en de aan belasting onderworpen salarissen bedoeld in artikel 7 der Wet op de Dividend- en Tantième-belasting 1917, over een boekjaar, dat eindigt op of na 31 December 1918.

De opcenten geheven op de hoofdsom in artikel 1 genoemd, wegens uitdeelingen, welke ingevolge het bij het tweede lid bepaalde onder deze wet vallen en vóór den dag harer inwerkingtreding zijn gedaan, kunnen afzonderlijk ten kohiere worden gebracht.

Lasten en bevelen, enz.

Gegeven te 's-Gravenhage, den 26sten Juli 1918.

WILHELMINA.

*De Minister van Staat,
Minister van Binnenlandsche Zaken,*

CORT V. D. LINDEN.

De Minister van Financiën, TREUB.

(Uitgeg. 9 Aug. 1918.)

BESLUIT van den 2den September 1918, S. 538 (Verz. n°. 989), tot vaststelling van formulieren voor de aangiftebiljetten der dividend- en tantiëmebelasting.

WIJ WILHELMINA, ENZ.

Op de voordracht van Onzen Minister van Financiën van 12 Augustus 1918, n°. 55, Directe Belastingen;

Gelet op artikel 13 der wet op de Dividend- en Tantiëmebelasting 1917;

Den Raad van State gehoord (advies van 27 Augustus 1918, n°. 59);

Gezien het nader rapport van Onzen voornoemden Minister van 29 Augustus 1918, n°. 70, Directe Belastingen;

Hebben goedgevonden en verstaan:

Art. 1. Voor de aangiftebiljetten der dividend- en tantiëmebelasting worden vastgesteld de bij dit besluit behoorende formulieren A—C te weten:

formulier A voor het doen van eene volledige aangifte der uitdeelingen over een boekjaar;¹

formulier B voor het doen van eene aangifte van eene voorloopige uitdeeling over een boekjaar;

formulier C voor het doen van eene negatieve aangifte.

2. Dit besluit treedt in werking met ingang van den tweeden dag na dien der dagteekening van het *Staatsblad*, waarin het is geplaatst.

Onze Minister van Financiën is belast met de uitvoering van dit besluit, dat in het *Staatsblad* zal worden geplaatst en waarvan afschrift zal worden gezonden aan den Raad van State.

Het Loo, den 2den September 1918.

WILHELMINA.

De Minister van Financiën, TREUB.

(Uitgeg. 20 Sept. 1918.)

¹ Het formulier A is hierna opgenomen zooals dit is gewijzigd en nader vastgesteld overeenkomstig art. 1 van het besluit van 3 November 1931, S. 429, nadat het was gewijzigd bij besluit van 6 Juni 1929, S. 308.

A.

DIVIDEND- EN TANTIËMEBELASTING.

Legger n^o. _____

VOLLEDIGE AANGIFTE der

voor haar boekjaar 19__/19__

Binnen veertien dagen na de vaststelling der balans moet een *gewaarmerkt* afschrift, zoowel daarvan als van de winst- en verliesrekening, bij den inspecteur der directe belastingen worden ingeleverd (art. 14 der wet).

I. Aandeelhouders, leden of andere deelgerechtigden in de winst.
(Artt. 2, 4 en 5 der wet.)

Ingevolge besluit van _____ dd. _____ 19__ bedraagt de belastbare uitdeeling aan de aandeelhouders, leden en andere deelgerechtigden in de winst over het boekjaar, *zonder tantièmes*:

in geld	f _____
in aandelen of obligatiën (of bijschrijving op aandelen of obligatiën)	„ _____
in verhooging van de verzekerde som.	„ _____
door inkoop van winstbewijzen	„ _____
door toekenning van voordeelen op andere wijze	„ _____

Te zamen . . . f _____

Bij gebrek aan ruimte in eenig onderdeel van dit biljet kan volstaan worden met de invulling van totaalcijfers. Deze worden alsdan gespecificeerd op een bij te voegen en mede te onderteekenen borderel.

II. Commissarissen of gecommitteerden.

(Artt. 2, 7, 9 en 9bis der wet.)

De salarissen en/of winstaandeelen (tantièmes) der commissarissen (of gecommitteerden) bedragen over het boekjaar :

Naam. ¹	Woonplaats. ¹ (Nauwkeurig adres.)	Salaris. (Hieronder begrepen presentiegeld.)			Winst- aandeel.	Totaal. (kol. 5 en 6)
		Bedrag.	Belastingvrij. ²	Blijft.		
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
		/	/		/	/
					Te zamen	/

Het maatschappelijk kapitaal (art. 7, laatste lid, der wet) bedroeg bij het einde van het boekjaar /

¹ Deze kolom *steeds* volledig in te vullen.

² Zie art. 7 der wet.

III. Bestuurders of beheerende vennoten en verder personeel

(Artt. 2, 7, 8, 9 en 9bis der wet.)

De salarissen en/of winstaandeelen (tantièmes) der bestuurders (of beheerende vennoten) en andere personen tot het personeel behorende, die aan salaris en/of winstaandeel meer dan f 10,000 ¹ hebben genoten (of zullen genieten), bedragen over het boekjaar :

Naam. ²	Woonplaats. ² (Nauwkeurig adres.)	Salaris.	Winsttaandeel.	Totaal (kol. 3 en 4).	Belastingvrij.	Blijft.
1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
		/	/	/	f 10,000 ¹	/
					Te transporteeren	/

¹ Voor personen die slechts gedurende een gedeelte van het boekjaar in dienst waren, moet het bedrag van f 10,000 in evenredigheid van den dienstdtijd verminderd worden.

² Alle bestuurders en beheerende vennoten te vermelden.

III. (Vervolg) Bestuurders of beheerende vennoten en verder personeel.

Naam. 1.	Woonplaats. (Nauwkeurig adres.) 2.	Salaris. 3.	Winsttaandeel. 4.	Totaal (kol. 3 en 4). 5.	Belastingvrij. 6.	Blijft. 7.
	Transport	f	f	f	f	f
					Te zamen	f

IV. Aandeelen in andere binnen het Rijk gevestigde vennootschappen, enz.

(Art. 3 der wet.)

Ter zake van het bezit van aandeelen in andere binnen het Rijk gevestigde vennootschappen, vereenigingen en maatschappijen is in het boekjaar genoten :

Naam en plaats van vestiging der vennootschap, vereeniging of maatschappij.	Nominale waarde van het aandeelenbezit.	Genoten bedrag. *
		f
	Te zamen	f

* Hier behooren slechts die bedragen te worden vermeld, welke zijn genoten ter zake van het bezit van aandeelen, dat bestaan heeft gedurende het geheele boekjaar.

V. Belastingen die in Ned. Indië, Suriname of Curaçao of in het buitenland worden geheven.
(Artt. 27 en 28 der wet.)

De vennootschap (vereeniging, maatschappij) waarvoor deze aangifte wordt gedaan, was bij het einde van het boekjaar in _____ onderworpen aan de _____ belasting (wet/ordonnantie van _____).

Van de zuivere opbrengst van haar bedrijf over het boekjaar kan geacht worden aldaar te zijn verkregen een bedrag van f _____

De *geheele* zuivere opbrengst van haar bedrijf over het boekjaar is " _____

In te vullen voor het verzekeringsbedrijf. } Aan premien en kapitaal heeft zij aldaar in het boekjaar ontvangen een bedrag van " _____
Hare *geheele* ontvangst aan premien en kapitaal in het boekjaar is „ _____

VI. Aandeelen in vennootschappen, enz., in Ned. Indië, Suriname of Curaçao of in het buitenland gevestigd.
(Art. 29 der wet.)

Ter zake van het bezit van aandeelen eener vennootschap, vereeniging of maatschappij, als bedoeld bij art. 29 der wet, is in het boekjaar genoten :

Naam en plaats van vestiging der vennootschap, enz., met vermelding van het land waar die plaats is gelegen.	Naam der belasting die, ten behoeve van Ned.-Indië, Suriname of Curaçao of den vreemden staat, naar de winst wordt geheven, met vermelding der wet of ordonnantie.	Uitgegeven aandeelen-kapitaal.	Bedrag van het aandeelen-bezit (nominaal).	Genoten bedrag. *
		f	f	f
			Te zamen	f

* Zie noot onder onderdeel IV.

VII. Voorloopige uitdeelingen.

In deze aangifte zijn begrepen de volgende voorloopige uitdeelingen over het boekjaar, die reeds waren aangegeven, te weten (tijdstip en bedrag):

Te _____, den _____ 193__

*Het opzettelijk doen van eene onjuiste of onvolledige aangifte wordt, indien (Onderteekening met
daaruit nadeel voor het Rijk kan ontstaan, gestraft met gevangenisstraf van ten vermelding van qualiteit).
hoogste zes maanden of geldboete van ten hoogste duizend gulden.*

Behoort bij Koninklijk besluit van 3 November 1931 (*Staatsblad* n°. 429).

Mij bekend, De Minister van Financiën, De Geer.

B

DIVIDEND- EN TANTIÈMEBELASTING.
AANGIFTE der _____

te _____ van eene
voorloopige uitdeeling over haar boekjaar 19____

Over bovengenoemd boekjaar zal eene voorloopige uitdeeling worden gedaan (artt. 2, 4 en 5 der wet):

a. aan aandeelhouders (of leden) en andere deelgerechtigden in de winst, met uitzondering van commissarissen of gecommiteerden, bestuurders, beheerende vennoten en verder personeel, ten bedrage van f. _____

b. aan commissarissen of gecommiteerden, bestuurders, beheerende vennoten en verder personeel ten bedrage van _____

Te _____, den _____ 19____

(Ondertekening met vermelding van qualiteit.)

C

DIVIDEND- EN TANTIÈMEBELASTING.
NEGATIEVE AANGIFTE der _____

te _____ voor haar boekjaar 19____

I. *Negatieve aangifte.*

(Art. 12, 2^e lid, der wet.)

(*) Ingevolge besluit van _____ d.d. _____ 19____ wordt over bovengenoemd boekjaar geen uitdeeling gedaan.

(*) Over bovengenoemd boekjaar wordt geen uitdeeling gedaan. Een besluit wordt hiervoor niet gevorderd.

(*) Tot het doen of niet doen eener uitdeeling over bovengenoemd boekjaar is nog geen besluit genomen.

II. *Belastbare salarissen (**).*

(Op te geven bij de eerste negatieve aangifte over een boekjaar, art. 12, 4^e lid, der wet.)

(*) Doorhalen hetgeen niet te pas komt.

(**) Opgaven van namen en woonplaatsen der commissarissen enz. te doen, ook indien geen belastbare salarissen zijn aan te geven.

De salarissen der commissarissen (of ge-committeerden) over het boekjaar bedragen:

[illegible]

Het maatschappelijk kapitaal (art. 7, laatste lid, der wet) bedroeg bij het einde van het boekjaar f _____

De salarissen der bestuurders (of beheerende vennoten) en andere personen tot het personeel behoorende, die aan salaris meer dan f 10,000 ¹ hebben genoten (of zullen genieten), bedragen over het boekjaar:

Naam. ¹²	Woon- plaats. ² (nauwk. adres.)	Salaris.	Belastingvrij	Blijft.
		f	f 10,000.— ¹	f
			Te zamen	f

Te _____, den _____ 19____
(Ondertekening met
vermelding van qualiteit.)

Wet van den 28sten Juni 1926, S. 227 (Verz. n°. 2860), zooals die is gewijzigd bij de

¹ Voor personen die slechts gedurende een gedeelte van het boekjaar in dienst waren moet het bedrag van f 10,000 in evenredigheid van den diensttijd vermindert worden.

² Deze kolommen ook invullen voor beheerders vennoten of bestuurders die minder dan f 10.000 salaris genoten.

wet van 14 Juni 1930, S. 245 (*Verz.* n°. 3760), houdende eene regeling met betrekking tot het overschrijden van in belastingwetten gestelde termijnen.¹

WIJ WILHELMINA, ENZ. . . doen te weten :

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenschelijk is met betrekking tot het overschrijden van in belastingwetten gestelde termijnen een wettelijke voorziening te treffen ;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State, enz.

Art. 1. Hij, die in zake eenige directe Rijksbelasting ten gevolge van een bijzondere omstandigheid niet in staat is geweest binnen den daartoe gestelden termijn een bezwaar- of beroepschrift, of een verzoekschrift of aangifte tot ontheffing in te dienen, kan een met redenen omkleed verzoekschrift richten tot den voorzitter van den raad van beroep voor de directe belastingen, tot wiens rechtsgebied de gemeente van aanslag behoort, ten einde machtiging te ontvangen om binnen een daartoe te stellen termijn zoodanig geschrift alsnog in te dienen.

Voor de toepassing van het eerste lid worden de dividend- en tantiëmebelasting, de tiendrente, de jachtrente en de ruilverkavelingsrente als directe belastingen beschouwd.

Het verzoekschrift wordt ingediend bij den ontvanger te wiens kantore de belasting verschuldigd is. Deze zendt het toe aan den voorzitter van den raad van beroep door tusschenkomst van een door Onzen Minister van Financiën aan te wijzen ambtenaar, die daarbij eene schriftelijke memorie kan overleggen.

Op het verzoekschrift wordt door den voorzitter van den raad van beroep ten spoedigste beslist.

De voorzitter van den raad van beroep brengt zijn beslissing onverwijld ter kennis van belanghebbende. Indien de gevraagde machtiging wordt verleend, legt belanghebbende haar over bij het indienen van zijn bezwaar- of beroepschrift, of verzoekschrift of aangifte tot ontheffing.

¹ Zie betreffende deze wet :

Bijl. Hand. 2^e Kamer 1925/1926, n°. 259, 11—4.

Hand. 2^e Kamer 1925/1926, bladz. 115.

Hand. 1^e Kamer 1925/1926, bladz. 377, 378, 4415.

2. Voor enz.¹

3. Deze wet is slechts van toepassing ten aanzien van aanslagen over een belastingjaar of boekjaar aangevangen of aanvangende met of na 1 Januari 1926, alsmede ten aanzien van, na het in werking treden van deze wet, opgelegde aanslagen over vroeger aangevangen belastingjaren of boekjaren.

Lasten en bevelen, enz.

Gegeven te Les Trois Epis, den 28sten Juni 1926.

WILHELMINA.

De Minister van Financiën, DE GEER.

(Uitgeg. 15 Juli 1926.)

KENNISGEVING van den Minister van Financiën, in zake de aanwijzing van ambtenaren, door tusschenkomst van wie verzoekschriften als bedoeld in de wet van 28 Juni 1926, S. 227, houdende eene regeling met betrekking tot het overschrijven van in belastingwetten gestelde termijnen, moeten worden toegezonden (*Ned. Stet.* 1926, n°. 142).

De Minister van Financiën brengt ter kennis van belanghebbenden, dat hij, ter uitvoering van art. 1, derde lid, en art. 2 der wet van 28 Juni 1926 (*Staatsblad* n°. 227), bij resolutie van 21 Juli 1926, n°. 8 (*Verz.* n°. 2861), het navolgende heeft bepaald:

I. Als ambtenaar, door wiens tusschenkomst een verzoekschrift, als bedoeld is in art. 1, eerste lid, der voormelde wet, zal worden toegezonden aan den voorzitter van den Raad van Beroep, worden aangewezen:

a. voor alle verzoekschriften, ingediend bij een ontvanger der directe belastingen: de inspecteur der directe belastingen, onder wien het ontvangkantoor ressorteert, waar het verzoekschrift is ingekomen;

b. voor enz.¹

c. voor alle verzoekschriften, ingediend bij den ontvanger eener gemeente: de inspecteur der directe belastingen, onder wien die gemeente ressorteert.

II. Voor enz.²

¹ Het bij art. 2 bepaalde heeft zijn belang verloren.

² Het alhier bepaalde heeft zijn belang verloren.

BESLUIT van den 1sten October 1926, S. 347 (Verz. n°. 2905), houdende voorschriften ter voorkoming van dubbele belasting van winsten uit het scheepvaartbedrijf aansluitende aan de desbetreffende bepalingen voorkomende in de wetgeving van de *Vereenigde Staten van Amerika*.

WIJ WILHELMINA, ENZ.

Op de voordracht van Onzen Minister van Financiën van 27 September 1926, n°. 56, afdeeling Directe Belastingen;

Gezien het Eenig artikel van de wet van 26 Juni 1926 (*Staatsblad* n°. 209)¹ waarbij Wij Ons onder 2°. hebben voorbehouden om, met inachtneming van het beginsel van wederkeerigheid, voorschriften te geven waardoor, in aansluiting aan de desbetreffende bepalingen voorkomende in de wetgeving van een vreemden Staat, dubbele belasting van winsten uit het scheepvaartbedrijf wordt voorkomen;

Overwegende dat Section 213, letter *b*, n°. 8, der in de Vereenigde Staten van Amerika geldende „Revenue Act” van de aldaar geheven „Income Tax” vrijstelt het inkomen van een niet in de Vereenigde Staten wonenden vreemdeling of een vreemden rechtspersoon, hetwelk uitsluitend bestaat uit baten verkregen met de exploitatie van een of meer schepen varende onder de vlag van een vreemd land, hetwelk eene gelijkwaardige vrijstelling verleent aan burgers van de Vereenigde Staten en aan in de Vereenigde Staten georganiseerde rechtspersonen;

Hebben goedgevonden en verstaan te bepalen:

Eenig artikel.

De niet binnen het Rijk wonende burgers van de Vereenigde Staten van Amerika, alsmede de in de Vereenigde Staten van Amerika georganiseerde rechtspersonen die binnen het Rijk het scheepvaartbedrijf uitoefenen met schepen varende onder de vlag van de Vereenigde

¹ De wet van 26 Juni 1926, S. 209 is vervallen.

De voorschriften uitgevaardigd krachtens laatstgenoemde wet, worden geacht krachtens art. 3 of krachtens art. 2, 1e lid der wet van 14 Juni 1930, S. 244 (*Verz.* n°. 3753) te zijn uitgevaardigd.

Zie art. 5 der wet van 14 Juni 1930, S. 244.

Staten, zijn met terugwerkende kracht tot 1 Januari 1921, ter zake van de uitsluitend met dat bedrijf behaalde winst aan geenerlei belasting onderworpen.

Onze Minister van Financiën is belast met de uitvoering van dit besluit, hetwelk in het *Staatsblad* zal worden geplaatst.

Het Loo, den 1sten October 1926.

WILHELMINA.

De Minister van Financiën, DE GEER.

(Uitgeg. 8 Oct. 1926.)

RESOLUTIE van den Minister van Financiën, van 30 Maart 1932, n°. 159 (*Verz.* n°. 4087), vaststellende een Instructie tot uitvoering van de wettelijke bepalingen betreffende de dividend- en tantiëmebelasting.

De Minister van Financiën,

Gezien de gewijzigde wet van 11 Januari 1918 (*Staatsblad* n°. 4, *Verz.* n°. 915), de gewijzigde wet van 26 Juli 1918 (*Staatsblad* n°. 502, *Verz.* n°. 980) en de wet van 13 Januari 1922 (*Staatsblad* n°. 9, *Verz.* n°. 1722);

Mede gezien de wet van 24 December 1931 (*Staatsblad* n°. 543, *Verz.* n°. 4043) tot wijziging van de laatstgenoemde wet;

Heeft goedgevonden en verstaan:

Vast te stellen de navolgende

Instructie tot uitvoering van de wettelijke bepalingen betreffende de dividend- en tantiëmebelasting.

HOOFDSTUK I.

Leggers.

§ 1. De inspecteurs houden voor alle in hunne inspectie gevestigde naamlooze vennootschappen, commanditaire vennootschappen op aandelen, coöperatieve vereenigingen en onderlinge verzekeringmaatschappijen, alsmede voor die vereenigingen (andere dan coöperatieve) welke uit den aard van haar doel eenige uitdeeling zouden kunnen doen, een legger, ingericht voor tienjarig gebruik.

Deze legger is opgenomen in de serie Dividend- en Tantiëmebelasting (D.T.B.) onder n°. 1.

§ 2. De leggers worden per gemeente systematisch gerangschikt. Zij worden in portefeuilles of kasten bewaard. Buiten gebruik gestelde leggers worden afzonderlijk opgeborgen.

Voorts verdient het aanbeveling lijsten aan te leggen, waarin de vennootschappen, vereenigingen en maatschappijen zijn gerangschikt naar de maand, waarin zij gewoonlijk hare uitdeeling doen.

§ 3. In de leggers worden opgeborgen de afdrukken van de statuten, de aangiften, de balansen en winst- en verlies-rekeningen en alle verdere bescheiden, die op de aanslagsregeling betrekking hebben. Deze stukken blijven bewaard zoolang de raadpleging daarvan nut kan hebben, doch in elk geval gedurende vijf jaren na het boekjaar waarop zij betrekking hebben. De volgeschreven leggers blijven doorlopend bewaard. De bijvoegsels tot de *Nederlandsche Staatscourant*, waarin zijn opgenomen akten betreffende naamlooze vennootschappen, coöperatieve en andere vereenigingen worden van wege het Departement van Financiën aan de inspecteurs toegezonden.

§ 4. Bij verlegging van zetel naar eene andere inspectie zendt de inspecteur den legger met de bijlagen aan den inspecteur over de nieuwe plaats van vestiging. Hij geeft daarvan terstond kennis aan den in § 86 bedoelden inspecteur der registratie.

De verzending heeft plaats in een verzegeld pakket. Van de ontvangst wordt bericht gezonden naar de plaats van afzending.

HOOFDSTUK II.

Aangiften.

§ 5. De aangiften (modellen A, B en C) zijn opgenomen in de serie D.T.B. onder nos. 2, 3 en 4; bij de modellen 2 en 4 wordt een uittreksel uit de wet uitgereikt, respectievelijk opgenomen in de serie D.T.B. onder de nos. 2a en 4a.

§ 6. De inspecteur voorziet de ter inspectie ingekomen aangiftebiljetten van eene aantekening nopens den dag van inlevering. Hij houdt op eene daartoe aan te leggen lijst aantekening van de verzending en ontvangst der biljetten.

Aan schriftelijke aanvragen om biljetten geeft de inspecteur gevolg door toezending van het gevraagde per post.

§ 7. Zoodra den inspecteur blijkt, dat eene bij art. 12 der wet voorgeschreven aangifte niet is gedaan, zendt hij aan het bestuur der vennootschap, vereeniging of maatschappij de bij art. 15, tweede lid, der wet voorgeschreven aanmaning, waarvoor gebruik gemaakt wordt van een formulier D.T.B. n°. 5. Dit formulier biedt tevens gelegenheid om het bestuur te herinneren aan zijne verplichting ingevolge art. 14 der wet. Het wordt zoo noodig met de pen aangevuld of gewijzigd.

Bedenkingen tegen eene aangifte (art. 16 der wet) kunnen ter kennis van het bestuur worden gebracht met gebruikmaking van het formulier Inkomstenbelasting n°. 23.

HOOFDSTUK II.

Aanslag.

§ 8. Wegens alle over een boekjaar gedane uitdeelingen wordt na ontvangst van de volledige aangifte één aanslag opgelegd, doch niet voordat bekend is of al dan niet verdeeling van opcenten moet plaats hebben volgens art. 3 der gewijzigde wet van 26 Juli 1918 (S. 502, Verz. n°. 980).

§ 9. Indien niet spoedig na het tijdstip, bedoeld in de vorige paragraaf, een definitieve aanslag kan worden vastgesteld, wordt een voorloopige aanslag overeenkomstig de aangifte opgelegd.

§ 10. De berekening van de aanslagen (voorloopige aanslagen en aanslagen wegens navordering of verhooging daaronder begrepen) van eenigszins ingewikkelden aard heeft plaats op een half vel papier, dat in den legger wordt bewaard. Van het opleggen van een voorloopigen aanslag, het vaststellen van een definitieven aanslag of het besluit om geen definitieven aanslag op te leggen, stelt de inspecteur te daartoe bestemder plaatse een aantekening op het aangiftebiljet.

§ 11. De aanslagen worden gebracht op kochieren, waarvoor het materieel D.T.B. n°. 6 wordt gebezigd.

HOOFDSTUK III.

Opmaken en behandeling van kohieren.

A. Algemeen.

§ 12. In verband met de regelingen getroffen in hoofdstuk IV e. v., welke op vele inspecties en kantoren voor enkele aanslagen een groote administratie zouden medebrengen, worden voor de invordering van de dividend- en tantième-belasting (behoudens de bepaling van § 71 Instructie Invordering 1925) alleen aangewezen de navolgende kantoren :

Kantoor der dir. bel.	voor alle aanslagen, welke worden vastgesteld door de(n) inspecteur(s) der directe belastingen.
Amsterdam	te Amsterdam.
Haarlem	in de directie Amsterdam, met uitzondering van den Inspecteur te Amsterdam (D.B.).
Arnhem	in de directie Arnhem.
Breda	in de directie Breda.
's-Gravenhage (1 ^e kantoor)	te 's-Gravenhage.
Groningen	in de directie Groningen.
's-Hertogenbosch	in de directie 's-Hertogenbosch.
Maastricht	in de directie Maastricht.
Rotterdam (1 ^e kantoor)	in de directie Rotterdam, met uitzondering van den Inspecteur te 's-Gravenhage (D.B.).
Utrecht	in de directie Utrecht.
Zwolle	in de directie Zwolle.

De Instructie betreffende de ontvangsten voor andere kantoren in zake de directe belastingen (V. v. V. n°. 3003) is op dividend- en tantièmebelasting toepasselijk, met dien verstande, dat de betaling moet plaats vinden in eens binnen veertien dagen na de dagteekening van het aanslagbiljet en dat de verrekening bedoeld in § 4 dier instructie op den dag van ontvangst plaats vindt.

§ 13. De kohieren worden per inspectie van aanslag en per kalenderjaar doorlopend genummerd, met aanduiding van de inspectie, bijv. Inspectie Haarlem n°. 1.

De op de kohieren voorkomende artikelen worden per kantoor en per kalenderjaar doorlopend genummerd. Daartoe geeft de in § 12 bedoelde ontvanger aan de verschillende inspecteurs, die voor zijn kantoor aanslagen vaststellen, een groep nummers op, welke voor de nummering van de aanslagen van elke inspectie bestemd is (bijv. Inspectie Alkmaar I nos. 1 t/m 100, Insp. Alkmaar II nos. 101 t/m 150, Insp. Beverwijk nos. 151 t/m 350, enz.). Bij het vaststellen van deze groepen wordt de alphabetische volgorde der inspecties in acht genomen, zoodat bij bewaring van de kohieren in volgorde van de artikelen de bewaring tevens zooveel mogelijk alphabetisch plaats vindt en naar het in lid 1 bedoelde volgnummer.

§ 14. De inspecteur zendt de door hem vastgestelde kohieren na bijwerking voor zooveel noodig van de leggers aan den inspecteur onder wien de in § 12 bedoelde ontvanger ressorteert.¹ De laatste boekt de kohieren terstond in het register D.T.B. n°. 15 (zie §§ 52 en 53) en zendt de kohieren vervolgens tegen ontvangstbewijs aan den ontvanger. Het ontvangstbewijs zendt laatstgenoemde inspecteur door aan den inspecteur, die de aanslagen vaststelde.

Voor het ontvangstbewijs, waarop melding wordt gemaakt van de dagteekening der aanslagbiljetten, kan het formulier Inkomstenbelasting n°. 37 worden gebezigd.

De in December vastgestelde kohieren worden zoo tijdig verzonden, dat ze nog vóór 31 December het ontvangkantoor kunnen bereiken.

§ 15. Na ontvangst van een kohier boekt de ontvanger dit in den staat D.T.B. n°. 14 (zie §§ 50 en 51).

§ 16. De ontvanger doet de aanslagbiljetten

¹ In deze instructie is niet telkens voorzien het geval, dat de inspecteur van aanslag dezelfde is als de inspecteur over het kantoor van invordering. In die gevallen is uiteraard van toezending geen sprake en zal soms het opmaken van een enkelen staat (bijv. extracten § 73, leden 2, 3, 5 en 6) kunnen vervallen.

binnen veertien dagen na de ontvangst van de kohieren uitreiken of verzendt ze binnen dien termijn per post. Met het oog op den termijn van betaling zorgt hij er voor, niet een dagteekening op de biljetten te vermelden, waarop de uitreiking nog niet kan zijn afgeloopen.

De ontvanger draagt bijzonder zorg voor een juiste invulling van de achterzijde van het aanslagbiljet, vooral voor zooveel betreft de aanwijzing van den bevoegden raad van beroep.

De dagteekening der biljetten wordt op de voorzijde der kohieren vermeld.

§ 17. De aanslagbiljetten worden van Rijkswege verstrekt. Zij zijn opgenomen in de serie D.T.B. onder n°. 35 (voorloopige aanslagen) en n°. 36 (definitieve aanslagen).

§ 18. Duplicaten van aanslagbiljetten kunnen worden verstrekt tegen betaling van een vergoeding van f 0.10. Deze vergoeding wordt verantwoord als leges.

§ 19. De in de journalen Comptabiliteit nos. 2 en 31b te boeken bedragen worden bij die boeking gesplitst in onderdeelen, zooals de kolomindeeling van die journalen aanwijst. Indien een betaling plaats heeft, waardoor de aanslag niet geheel wordt aangezuiverd, wordt het betaalde bedrag bij de boeking in het journaal Comptabiliteit n°. 2 in onderdeelen gesplitst in dezelfde verhouding als waarin die onderdeelen voorkomen in den aanslag.

§ 20. De betalingen worden uit de journalen Comptabiliteit n°. 2 in de kohieren afgeschreven.

B. Bijzondere gevallen.

§ 21. De in artikel 22 der wet bedoelde ophefdering vraagt de inspecteur bij brief.

§ 22. Voor navorderingsaanslagen wordt in kolom 10, van het kohier, onder het totaal belastbaar bedrag, in rooden inkt vermeld de reeds bij den primitieven aanslag belaste som. De in die kolom voorkomende roode en zwarte cijfers worden afzonderlijk opgeteld, waarna de beide totalen aan den voet van de bladzijde van elkaar worden afgetrokken.

§ 23. Voor aanslagen wegens navordering van belasting wordt het aanslagbiljet (D.T.B. n°. 36) met de pen als volgt gewijzigd:

a. in den aanhef wordt, tusschen de woorden: „Dividend- en Tantiëmebelasting” en: „aangeslagen”, ingevoegd: wegens nagevorderde belasting;

b. de woorden: „Belasting in hoofdsom” worden vervangen door: Nagevorderde belasting in hoofdsom.

Voorts worden ingevuld de regels: „Oorspronkelijk belast” (het in kolom 10 van het kohier in rooden inkt ingeschreven bedrag) en „Alsnog te belasten” (verschil tusschen het totaal belastbaar bedrag en het oorspronkelijk belast bedrag).

§ 24. Voor aanslagen wegens verhooging van belasting wordt het aanslagbiljet (D.T.B. n°. 36) met de pen gewijzigd als volgt:

a. in den aanhef wordt, tusschen de woorden: „Dividend- en Tantiëmebelasting” en: „aangeslagen”, ingevoegd: wegens verhooging volgens art. 25 der wet;

b. de woorden: „Belasting in hoofdsom” worden vervangen door: Verhooging van belasting in hoofdsom.

§ 25. Voorloopige aanslagen worden op een afzonderlijk kohier gebracht. Op het titelvel wordt vermeld, dat het kohier uitsluitend voorloopige aanslagen bevat. De kolommen 4 tot en met 10 blijven oningevuld.

De op zulk een kohier voorkomende aanslagen worden niet in den legger aangeteekend.

§ 26. Een definitieve aanslag, waaraan een voorloopige is voorafgegaan, wordt, onder verwijzing naar den voorloopigen aanslag, doch overigens op de gewone wijze, in zwarten inkt, in het kohier ingeschreven. Onder deze inschrijving worden in de kolommen 11, 13, 14, 15 en 16 de overeenkomstige bedragen van den voorloopigen aanslag in rooden inkt vermeld. Het verschil tusschen het zwarte en het roode totaal wordt vervolgens in zwarten inkt uitgetrokken in de kolom: „In te vorderen bedrag”.

Voor aanslagen, waaraan geen voorloopige aanslag is voorafgegaan, is uiteraard het in de laatstgenoemde kolom te vermelden bedrag gelijk aan dat, vermeld in kolom 16. Indien in de kolommen 11, 13, 14, 15 en 16 van een kohier in het geheel geen roode cijfers voor-

komen, kan de kolom „In te vorderen bedrag” oningevuld blijven.

De in de kolommen 11, 13, 14, 15 en 16 in zwarten inkt en in rooden inkt voorkomende bedragen worden afzonderlijk opgeteld en verzameld, waarna de eindtotalen van elkaar worden afgetrokken. De aldus gevonden verschillen worden op de voorzijde van het kohier vermeld in zwarten inkt.

§ 27. Komt op een kohier een definitieve aanslag voor, waaraan een voorloopige aanslag is voorafgegaan, dan stelt de ontvanger bij den voorloopigen aanslag een verwijzing naar den definitieven.

§ 28. In § 26 wordt ervan uitgegaan, dat de definitieve aanslag hooger is dan de daaraan voorafgegane voorloopige.

In het niet dikwijls voorkomende geval, dat een definitieve aanslag lager is dan de voorloopige, wordt het in kolom 17 te vermelden verschil in rooden inkt uitgetrokken.

Mochten zelfs bij bepaling van de verschillen, bedoeld in den laatsten zin van § 26 de roode totalen de zwarte overtreffen, dan worden deze verschillen ook in rooden inkt op de voorzijde van het kohier vermeld. In het register D.T.B. n°. 15 en in den staat D.T.B. n°. 14 worden zij in rooden inkt geboekt en, als negatieve kohiertotalen, bij de totaliseering van dat register en van dien staat afgetrokken in plaats van bijgeteld.

§ 29. Indien op een kohier een definitieve aanslag voorkomt die lager is dan de daaraan voorafgegane voorloopige, boekt de ontvanger het bedrag waarmee de voorloopige aanslag den definitieven overtreft (het in rooden inkt uitgetrokken verschil) in het journaal Comptabiliteit n°. 31b. Voor zoover dit bedrag nog op den voorloopigen aanslag openstaat, schrijft hij het op dezen laatsten aanslag af, door boeking in het journaal Comptabiliteit n°. 2, waarbij § 19, tweede lid, zoo noodig, overeenkomstige toepassing vindt. Het overschot kan aan de belanghebbende worden uitbetaald en wordt, in afwachting van die uitbetaling, geboekt in het journaal Comptabiliteit n°. 25 als in bewaring genomen geld.

§ 30. Indien de definitieve aanslag lager is dan de daaraan voorafgegane voorloopige aan-

slag, deelt de ontvanger in de ruimte van het aanslagbiljet, bestemd voor het afschrijven der betalingen, mede, dat de voorloopige aanslag ambtshalve is verminderd, c.q. onder vermelding, dat het te veel betaalde ten kantore in ontvangst kan worden genomen of op de postrekening van de aangeslagene is of zal worden overgeschreven.

HOOFDSTUK IV.

Verminderingen, kwijtscheldingen en oninbare posten.

§ 31. Van het bedrag der verminderingen en kwijtscheldingen, verleend bij of voortvloeiende uit arresten van den Hoogen Raad, uitspraken van de Kroon en beschikkingen van den Minister of van den directeur over de inspectie van aanslag, geeft de inspecteur, die den aanslag vaststelde, kennis aan den aangeslagene en aan den ontvanger op een formulier D.T.B. n°. 7. Op dezelfde wijze wordt gehandeld ten aanzien van uitspraken van raden van beroep, doch niet voordat de uitspraak onherroepelijk is geworden.

§ 32. Van de verleende verminderingen en kwijtscheldingen houdt de inspecteur, die den aanslag vaststelde, aantekening in een met de pen te trekken register.

Voorstellen tot vermindering ambtshalve van aanslagen volgens art. 35 der wet worden ter directie ingeschreven in een daartoe aan te leggen register.

§ 33. De aanslagen of gedeelten van aanslagen die, ondanks daartoe tijdig en behoorlijk aangewende pogingen, niet kunnen worden ingevorderd, brengt de ontvanger op staten van oninbare posten D.T.B. n°. 8.

Bij de inschrijving worden de als oninbaar voorgedragen sommen gesplitst in onderdeelen en wel, wat gedeelten van aanslagen betreft, in dezelfde verhouding als waarin die onderdeelen voorkomen in den desbetreffenden totalen aanslag.

De staten D.T.B. n°. 8 worden opgemaakt per kantoor.

§ 34. De ontvanger zendt den staat van

oninbare posten met de daarbij behoorende bescheiden aan zijn inspecteur, die de stukken om bericht zendt aan de(n) inspecteur(s), die de(n) aanslag(en) heeft (hebben) vastgesteld en ze na terugontvangst met zijn advies zendt aan zijn directeur.

De directeur teekent op den staat zijn beslissing aan en zendt de stukken terug aan den inspecteur, van wien hij ze ontving.

Tegelijkertijd doet de directeur van zijn beslissing rechtstreeks mededeeling aan den ontvanger door middel van een formulier D.T.B. n°. 9.

De inspecteur over het kantoor van invordering zendt den vastgestellten staat van oninbare posten ter kennisneming aan zijne ambtgenooten, van wie aanslagen op dien staat voorkomen en doet hem vervolgens aan den ontvanger toekomen.

§ 35. Ten aanzien van de formulieren D.T.B. nos. 7 en 9 vinden de bepalingen van de I.F.T. (*Verzameling* n°. 3792) zooveel mogelijk overeenkomstige toepassing, met inachtneming echter van de volgende paragrafen.

§ 36. Ten aanzien van oninbare posten vindt § 120 der Instructie Invordering 1925 overeenkomstige toepassing. Zij worden derhalve in één som geboekt in de journalen Comptabiliteit nos. 2 en 31*b*, met inachtneming van § 19.

Ook § 121, eerste tot en met vierde lid, dier Instructie vindt overeenkomstige toepassing. Met betrekking tot de aan de gemeente(n) toekomende opcenten wordt bijzondere instructie aan het Hoofdbestuur gevraagd.

§ 37. Voor het opnieuw betaalbaar stellen van een niet tijdig door den belanghebbende in ontvangst genomen teruggave wegens vermindering of kwijtschelding, maakt de directeur over het ontvangkantoor gebruik van een formulier D.T.B. n°. 10.

§ 38. Voor het tegenkohier wordt gebezigd een formulier D.T.B. n°. 11.

Er wordt iedere maand slechts één tegenkohier opgemaakt voor het geheele kantoor; een verzamelstaat blijft derhalve achterwege.

Het tegenkohier wordt samengesteld uit het journaal Comptabiliteit n°. 31*b* en vermeldt in hoofdzaak alleen het totaal van de in den

loop der maand geboekte verminderingen en kwijtscheldingen en het totaal van de in den loop der maand geboekte oninbare posten.

Teneinde het opmaken van het tegenkohier te vergemakkelijken, worden de boekingen in het journaal Comptabiliteit n°. 31b, voor zoover zij geen verminderingen of kwijtscheldingen betreffen, aangeduid als volgt :

de oninbare posten met de letter : O ; de overige (geen verminderingen of kwijtscheldingen betreffende) met de letter : A.

§ 39. Voordat hij het tegenkohier overeenkomstig § 20 der I.F.T. aan den inspecteur zendt, boekt de ontvanger het daarin opgenomen totaal der verminderingen, kwijtscheldingen en oninbare posten in den staat D.T.B. n°. 14.

HOOFDSTUK V.

Restantlijsten.

Registers en opgaven kohieren en tegenkohieren.

§ 40. De over een kalenderjaar verantwoorde zuivere ontvangsten moeten gelijk zijn aan het herleide kohierbedrag over dat kalenderjaar, verminderd met de gedurende dat kalenderjaar ten ontvangkantore afgewikkelde verminderingen, kwijtscheldingen en oninbare posten.

Onder het herleide kohierbedrag over een kalenderjaar wordt verstaan het totaal van de gedurende dat kalenderjaar vastgestelde kohieren, vermeerderd met alle bij den aanvang van het kalenderjaar in alle kohieren openstaande bedragen en verminderd met alle bij het einde van het kalenderjaar in alle kohieren openstaande bedragen.

De voor het verrichten van deze contrôle noodige cijfers kunnen worden ontleend aan de restantlijsten, de staten en de registers, nader omschreven in de volgende paragrafen van dit hoofdstuk.

§ 41. Alle bedragen, die bij het einde van een kalenderjaar nog op de kohieren (ongeacht wanneer zij zijn vastgesteld) openstaan, brengt de ontvanger in de eerste dagen van het volgend jaar op één per kantoor op te maken restant-

lijst, waarvoor het materieel D.T.B. n°. 12 wordt gebezigd.

§ 42. De inschrijving in de restantlijst geschiedt in volgorde van de jaren, waarin de aanslagen zijn vastgesteld, te beginnen met het oudste jaar; voorts in volgorde van de kohier-artikelen.

Bij de inschrijving worden de openstaande bedragen gesplitst in onderdeelen en wel, wat gedeelten van aanslagen betreft, in dezelfde verhouding als waarin die onderdeelen voorkomen in den oorspronkelijken aanslag.

Voor het overige worden de aanwijzingen van het model D.T.B. n°. 12 gevolgd.

§ 43. Op de voorzijde van de restantlijst plaatst de ontvanger een berekening, ten blijke dat de gelijkheid, bedoeld in het eerste lid van § 40 aanwezig is. Dit zal het geval zijn, indien het resultaat der berekening (het „verschil”) nihil bedraagt.

Slaagt de ontvanger er niet in, de hierbedoelde gelijkheid te verkrijgen, dan doet hij daarvan onverwijld bij brief mededeeling aan den inspecteur. Laatstgenoemde zendt deze mededeeling, met zijn advies, door tusschenkomst van den directeur, aan het Departement van Financiën.

§ 44. De inspecteur kan toestaan, dat de bedragen die openstaan in kohieren, welke zijn vastgesteld in den loop van December van het afgelopen jaar, niet stuk voor stuk in de restantlijst worden ingeschreven. Er moet echter worden zorg gedragen, dat de restantlijst het totaal van alle openstaande aanslagen, gesplitst in onderdeelen, aanwijst en dat een behoorlijke verificatie van dat totaal mogelijk is.

§ 45. De restantlijst wordt aan den inspecteur gezonden. Deze gaat zooveel mogelijk na, of het gerechtvaardigd is, dat de op de restantlijst voorkomende posten nog niet zijn aangezuiverd en neemt, indien dit niet het geval mocht zijn, onverwijld de maatregelen die hij noodzakelijk acht.

Vervolgens controleert de inspecteur de juistheid van de op de voorzijde van de restantlijst voorkomende berekening.

Ten aanzien van de in andere inspecties vastgestelde aanslagen treedt hij in overleg met

zijn ambtgenooten, die de aanslagen vaststelden.

§ 46. Na het onderzoek van de restantlijst volgens de vorige paragraaf, boekt de inspecteur de totalen van dat stuk in de desbetreffende registers D.T.B. n°. 15 op den voet van § § 52 en 53.

Vervolgens doet hij den ontvanger toekomen een formulier D.T.B. n°. 13, zijnde een opdracht tot overboeking van het totaal der restantlijst in de staten D.T.B. n°. 14 op den voet van de § § 50 en 51.

§ 47. Nadat de ontvanger de hem bij het formulier D.T.B. n°. 13 opgedragen overboeking heeft verricht stelt hij op dat formulier een desbetreffende aantekening en zendt het daarna rechtstreeks aan het Departement van Financiën.

§ 48. De in de § § 41 tot en met 47 voorgescreven werkzaamheden behooren dermate te worden bespoedigd, dat de inzending van het formulier D.T.B. n°. 13 aan het Departement van Financiën uiterlijk op 15 Januari kan plaats hebben.

Die inzending mag niet worden vertraagd, noch wanneer zich het geval mocht voordoen, bedoeld in § 43, tweede lid, noch in verband met den uitslag van het onderzoek, bedoeld in § 45.

§ 49. De restantlijst D.T.B. n°. 12 blijft in handen van den inspecteur.

Bij zijn eerstvolgend kantooronderzoek gaat deze, aan de hand van de ten ontvangkantore aanwezige bescheiden, na of alle op de restantlijst gebrachte bedragen inderdaad nog niet op 31 December van het afgelopen kalenderjaar waren aangezuiverd.

Voorts blijft de inspecteur zijn aandacht wijden aan de aanzuivering van de op de restantlijst gebrachte posten.

§ 50. De ontvanger houdt per kantoor en per kalenderjaar een staat D.T.B. n°. 14 bij, waarin worden geboekt :

a. het totaal van de bij den aanvang van het kalenderjaar openstaande aanslagen en gedeelten van aanslagen ;

b. de totalen van de gedurende het kalenderjaar *vastgestelde* kohieren ;

c. het totaal van de bij het einde van het kalenderjaar openstaande aanslagen en gedeelten van aanslagen ;

d. de totalen van de tegenkohieren betreffende de gedurende het kalenderjaar ten ontvangkantore afgewikkelde verminderingen, kwijtscheldingen en oninbare posten.

§ 51. De boekingen, volgens de vorige paragraaf te verrichten in den staat D.T.B. n°. 14 van een bepaald kalenderjaar, hebben plaats als volgt :

die, bedoeld onder a : vóór 15 Januari van het kalenderjaar, aan de hand van het dan juist ontvangen formulier D.T.B. n°. 13, als eerste post, in zwarten inkt, in kolom 4, met de omschrijving : Overdracht van het vorig jaar ;

die, bedoeld onder b : zoodra een kohier is ontvangen, met inachtneming van § 15 en § 28, laatste lid ; indien de eerste inschrijving plaats heeft in de eerste helft van Januari, wordt, zoo noodig, de eerste regel opengelaten voor de boeking van het formulier D.T.B. n°. 13 ;

die, bedoeld onder c : vóór 15 Januari van het volgend kalenderjaar, aan de hand van het dan juist ontvangen formulier D.T.B. n°. 13, als laatste post, in rooden inkt (af te trekken, negatief bedrag), in kolom 4, met de omschrijving : Overdracht naar het volgend jaar ;

die, bedoeld onder letter d : voordat het tegenkohier aan den inspecteur wordt toegezonden (zie § 39).

§ 52. De inspecteur over de standplaats van een der in § 12 genoemde ontvangers houdt per kalenderjaar een register D.T.B. n°. 15 bij, waarin hij boekt :

a. het totaal van de bij den aanvang van het kalenderjaar openstaande aanslagen en gedeelten van aanslagen ;

b. de totalen van de gedurende het kalenderjaar *vastgestelde* en aan den ontvanger toegezonden kohieren ;

c. het totaal van de bij het einde van het kalenderjaar openstaande aanslagen en gedeelten van aanslagen.

§ 53. De inschrijvingen, volgens de vorige paragraaf te verrichten in het register D.T.B. n°. 15 van een bepaald kalenderjaar, hebben plaats als volgt :

die, bedoeld onder a : in het begin van het kalenderjaar, aan de hand van de dan juist ontvangen restantlijst D.T.B. n°. 12 (zie § 46), als eerste post, in zwarten inkt, in de kolommen 4 en 7 tot en met 11, met omschrijving : Overdracht van het vorig jaar ;

die, bedoeld onder b : voordat een kohier aan den ontvanger wordt toegezonden (zie § 14 en § 28, laatste lid) ; indien de eerste inschrijving plaats heeft in het begin van Januari, wordt, zoo noodig, de eerste regel opengelaten voor de boeking van de overdracht van het vorig jaar ;

die, bedoeld onder c : in het begin van het volgend kalenderjaar, aan de hand van de dan juist ontvangen restantlijst D.T.B. n°. 12 (zie § 46), als laatste post, in rooden inkt, in de kolommen 4 en 7 tot en met 11, met omschrijving : Overdracht naar het volgend jaar.

§ 54. Het register D.T.B. n°. 15 wordt na de laatste inschrijving (dat is na de boeking van de overdracht naar het volgend jaar) opgeteld en afgesloten als volgt.

Onder de totaaltelling van de kohierbedragen (de overdrachten van en naar het vorig en het volgend jaar niet medegeteld) wordt geplaatst de overdracht van het vorig jaar, waarna beide bedragen worden opgeteld. Van het aldus verkregen totaal wordt afgetrokken de overdracht naar het volgend jaar. Het verschil wijst aan het herleide kohierbedrag, gesplitst in onderdeelen.

§ 55. Uit het overeenkomstig de vorige paragraaf afgesloten register D.T.B. n°. 15 wordt een uittreksel vervaardigd, waarin — gesplitst in onderdeelen — de overdracht van het vorig jaar, het totaal der kohieren, de overdracht naar het volgend jaar en het herleide kohierbedrag worden opgenomen.

Voor het uittreksel wordt met de pen te wijzigen materieel D.T.B. n°. 15 gebezigd.

§ 56. De inspecteur over de standplaats van een der in § 12 genoemde ontvangers houdt per kalenderjaar een register D.T.B. n°. 16 bij, waarin hij boekt :

a. de aan de tegenkohieren ontleende totalen der gedurende het kalenderjaar ten ontvangkantore afgewikkelde verminderingen en kwijtscheldingen ;

b. de aan de tegenkohieren ontleende totalen der gedurende het kalenderjaar ten ontvang-kantore afgewikkelde oninbare posten.

§ 57. De inschrijvingen volgens de vorige paragraaf hebben plaats in de eerste dagen van elke maand, aan de hand van het dan juist ontvangen tegenkohier over de vorige maand. De bedragen betreffende oninbare posten worden daarbij aangeduid met de letter: O.

§ 58. Het register D.T.B. n°. 16 wordt na de laatste inschrijving (dat is de boeking van het tegenkohier over de maand December) opgeteld en afgesloten. Deze optelling en afsluiting geschiedt zoodanig, dat eerst het totaal der verminderingen en kwijtscheldingen, daarna het totaal der oninbare posten en, eindelijk, het totaal der tegenkohieren wordt verkregen.

§ 59. Uit het overeenkomstig de vorige paragraaf afgesloten register D.T.B. n°. 16 wordt een uittreksel vervaardigd, waarin — gesplitst in onderdeelen — het totaal der verminderingen en kwijtscheldingen, het totaal der oninbare posten en in de derde plaats het totaal der tegenkohieren worden opgenomen.

Voor het uittreksel wordt met de pen te wijzigen materieel D.T.B. n°. 16 gebezigd.

§ 60. Behalve de uittreksels D.T.B. n°. 15 en 16 vervaardigt de inspecteur, uit de afgesloten registers D.T.B. n°. 15 en 16, één uittreksel D.T.B. n°. 18.

In dit uittreksel wordt, volgens de aanwijzingen van het model, het herleide kohierbedrag volgens het register D.T.B. n°. 15 verminderd met het totaal der tegenkonieren volgens het register D.T.B. n°. 16, waarna het door den ontvanger over het kalenderjaar aan te zuiveren bedrag wordt verkregen.

§ 61. De inspecteur zendt de uittreksels D.T.B. n°. 15, 16 en 18 uiterlijk 15 Februari aan den directeur, die ze vóór 1 Maart doorzendt aan het Departement van Financiën.

HOOFDSTUK VI.

Uitkeering gemeente-opcenten.

§ 62. De inspecteur, die den aanslag vaststelt, tracht zooveel mogelijk te bevorderen,

dat de opgaven van de gemeenten volgens artikel 4 der wet van 26 Juli 1918 (*Staatsblad* n°. 502, *Verzameling* n°. 980), binnen den daartoe gestelden termijn van twee maanden na afloop van het boekjaar binnenkomen. Opgaven die eerst binnenkomen, nadat de opcenten in het voorloopig kohier of in het kohier zijn uitgetrokken in kolom 14 („Gemeente-opcenten niet te verdeelen”) blijven buiten aanmerking (zie ook § 71, laatste lid en § 81).

Telkens wanneer echter in het geval, bedoeld in den laatsten zin van het vorige lid, aan de gemeente van aanslag opcenten worden uitgekeerd of van deze gemeente opcenten worden teruggevorderd (zie §§ 63 en 64), geeft de bovenbedoelde inspecteur daarvan aan de uitgesloten gemeente kennis door middel van een formulier D.T.B. n°. 19. Aan de gemeente van aanslag zendt deze inspecteur eveneens een formulier D.T.B. n°. 19, tegelijk met den staat D.T.B. n°. 21, waarbij de desbetreffende opcenten worden uitgekeerd of teruggevorderd.

Ter meerdere zekerheid, dat de verzending van de mededeelingen D.T.B. n°. 19 niet wordt verzuimd, zendt bovenbedoelde inspecteur, zoodra een opgave van het gemeentebestuur, als bedoeld is in den laatsten zin van het eerste lid, binnenkomt, deze rechtstreeks ter inzage aan den ontvanger, die de belasting invordert. Laatstgenoemde stelt in het kohier bij de(n) betreffende(n) aanslag(en) een aanteekening en zendt de opgaaf aan den inspecteur terug. Met behulp van deze aanteekeningen duidt de ontvanger later in den staat D.T.B. n°. 20 de hierbedoelde posten aan door die met blauw potlood te onderstrepen.

§ 63. Op den laatsten dag van iedere maand telt de ontvanger de in den loop der maand in het journaal Comptabiliteit n°. 2 in ontvangst geboekte gemeente-opcenten, voorkomende in kolom 7 („niet te verdeelen”) samen op een voor elke gemeente van aanslag afzonderlijk op te maken staat D.T.B. n°. 20. Op denzelfden staat worden, eveneens per gemeente, samengesteld de in het journaal Comptabiliteit n°. 31b in uitgaaf geboekte gemeente-opcenten, voorkomende in kolom 7 („niet te verdeelen”). De oninbare posten worden in deze opgaven niet begrepen.

Aan den voet van elken staat wordt het totaal der uitgaven afgetrokken van het totaal der ontvangsten of omgekeerd. De ontvanger neemt deze verschillen over op in triplo op te maken staten D.T.B. n°. 21, die per gemeente worden samengesteld. De staten D.T.B. nos. 20 en 21 zendt de ontvanger nog op den laatsten dag der maand aan zijn inspecteur.

§ 64. De inspecteur over het kantoor van invordering vergelijkt de staten D.T.B. n°. 21 met de staten D.T.B. n°. 20. Uiterlijk op den tweeden dag, nadat hij de staten heeft ontvangen, zendt hij twee exemplaren van de staten D.T.B. n°. 21 aan het Departement van Financiën, dat voor de verrekening zorg draagt. Het derde exemplaar zendt hij, belegd met den betrekkelijken staat D.T.B. n°. 20, aan zijn ambtgenoot, die de aanslagen heeft vastgesteld.

§ 65. De inspecteur, die de aanslagen heeft vastgesteld onderteekent den staat D.T.B. n°. 21 en zendt hem aan het bestuur der belanghebbende gemeente, zoo noodig vergezeld van een of meer staten D.T.B. n°. 19 (verg. § 62, lid 2).

In het laatste geval verzendt hij gelijktijdig de noodige staten D.T.B. n°. 19 aan de uitgesloten gemeente(n).

§ 66. De inspecteur over de standplaats van een der in § 12 genoemde ontvangers boekt de staten D.T.B. n°. 21, voordat hij die overeenkomstig § 64 doorzendt, in een register D.T.B. n°. 22, dat hij per kalenderjaar bijhoudt.

Het register wordt in het begin van elke maand doorlopend opgeteld en wel onmiddellijk na de inschrijving van de staten D.T.B. n°. 21 over de vorige maand.

Het totaal van het register D.T.B. n°. 22 wordt op een staat D.T.B. n°. 23 vermeld, welke met den brief bedoeld in § 94 der V. C. aan het Departement van Financiën (afdeeling Comptabiliteit) wordt gezonden.

Terug te vorderen bedragen worden in het register D.T.B. n°. 22 en in den staat D.T.B. n°. 23 uitgetrokken in rooden inkt en bij de optelling van het register D.T.B. n°. 22 afgetrokken.

Voor de inzending van den staat D.T.B. n°. 23 overtuigt de inspecteur zich, dat het daarin vermelde bedrag in overeenstemming

is met het zuiver bedrag der niet te verdeelen gemeente-opcenten, verantwoord in de bij het tweede exemplaar van den maandstaat gevoegde opgave Comptabiliteit n°. 86b.

§ 67. De in den loop eener maand in de journalen Comptabiliteit nos. 2 en 31b in de kolom „Gemeente-opcenten (te verdeelen)” geboekte opcenten, brengt de ontvanger op den laatsten dag dier maand op opgaven D.T.B. n°. 24. De oninbare posten worden in deze opgaven niet begrepen. Voor ieder kohierartikel wordt een afzonderlijke opgave samengesteld.

Indien in een opgave ontvangsten en teruggaven voorkomen tot gelijke sommen, zoodat het saldo over de maand nihil bedraagt, wordt deze opgave uitgeschoten en blijft zij verder buiten aanmerking.

De eindbedragen van de overblijvende opgaven verzamelt de ontvanger op een staat D.T.B. n°. 25.

De staat D.T.B. n°. 25, met de daarbij behorende opgaven D.T.B. n°. 24, zendt de ontvanger op den laatsten dag der maand aan zijn inspecteur.

Deze gaat na of de stukken met elkaar in overeenstemming zijn en zendt de opgaven D.T.B. n°. 24 aan de inspecteurs, die den aanslag vaststelden.

§ 68. Aan de hand van de opgave D.T.B. n°. 24 gaat de inspecteur, die den aanslag heeft vastgesteld, onverwijld over tot verdeling van de daarin genoemde opcenten, hetzij die moeten worden uitgekeerd, dan wel teruggevorderd.

Voorloopig blijven echter buiten behandeling :

a. de opgaven betreffende definitieve aanslagen, die nog niet onherroepelijk vaststaan ;

b. de opgaven betreffende aanslagen waarvoor ter zake van een vroegere verdeling nog een bezwaar krachtens artikel 4 der wet van 26 Juli 1918 (*Staatsblad* n°. 502, *Verzameling* n°. 980) bij de Kroon aanhangig is.

Voor de toepassing van het vorige lid, letter b, wordt een definitieve aanslag geacht één geheel uit te maken met den daaraan voorafgegaan voorloopigen aanslag.

§ 69. De opcenten, vermeld in de in het tweede lid van de vorige paragraaf, onder letters a en b, bedoelde opgaven, komen in ver-

deeling, zoodra de aanslag onherroepelijk is geworden of op het bezwaar is beslist.

§ 70. De voor de verdeeling benoodigde gegevens vraagt de inspecteur reeds dadelijk bij het regelen van den aanslag of bij het opleggen van den voorloopigen aanslag op den voet van art. 5, eerste lid, der wet van 26 Juli 1918 (*Staatsblad* n°. 502, *Verzameling* n°. 980), zoo noodig door tusschenkomst van zijn ambtgenoot over de gemeente of het gedeelte der gemeente, waar een gedeelte van het bedrijf is gevestigd. Hij bezigt daartoe het formulier D.T.B. n°. 26.

§ 71. De verdeeling heeft plaats met gebruikmaking van het formulier D.T.B. n°. 27.

In kolom 1 van dit formulier worden, behalve de gemeenten van aanslag, vermeld alle gemeenten, wier besturen een opgaaf volgens artikel 4, tweede lid, der wet van 26 Juli 1918, hebben ingezonden, alsmede die, welker besturen geen opgaaf hebben ingezonden, voor zoover zij, blijkens ter inspectie berustende gegevens, over vorige jaren recht hadden op een aantal in de opcenten en niet bekend is, dat dit recht is vervallen.

Voorts wordt bij de verdeeling gelet op uitspraken van de Kroon betreffende vroegere verdeelingen van opcenten, in denzelfden aanslag begrepen. Het laatste lid van § 68 vindt hierbij overeenkomstige toepassing.

De omstandigheid, dat het bestuur eener gemeente niet tijdig de bij artikel 4, tweede lid, der wet van 26 Juli 1918 voorgescreven opgave heeft ingezonden, behoort geen aanleiding te geven om die gemeente van de verdeeling uit te sluiten.

De bepalingen van het derde en het vierde lid kunnen niet tot gevolg hebben, dat verdeeling plaats heeft van opcenten, die in het kohier zijn uitgetrokken in de kolom „Gemeente-opcenten (niet te verdeelen)”. Deze opcenten worden steeds op den voet van de §§ 63 en 64 ten volle uitgekeerd aan of ten laste gebracht van de gemeente van aanslag, met inachtneming van § 62.

§ 72. Terstond bij de ontvangst van een opgave D.T.B. n°. 24 wordt ter inspectie van aanslag een formulier D.T.B. n°. 27 aangelegd en wordt de ontvangen opgave D.T.B. n°. 24

daarop ter bestemder plaatse geboekt. Indien bij de ontvangst van een opgave D.T.B. n°. 24 nog niet afgedane oudere opgaven D.T.B. n°. 24 ter inspectie aanwezig zijn, wordt de nieuwe opgave op het loopende formulier D.T.B. n°. 27 bijgeschreven. De opgaven D.T.B. n°. 24 worden bij dat formulier bewaard.

Op het formulier komt dus in verdeeling het totaal of het saldo van de eindbedragen van alle ter inspectie aanwezige opgaven D.T.B. n°. 24 te zamen, voor zoover zij op het betreffende kohier-artikel betrekking hebben en niet reeds vroeger zijn verdeeld.

§ 73. De minute van den staat D.T.B. n°. 27 blijft, met de daarbij behorende formulieren D.T.B. n°. 24, ter inspectie van aanslag berusten.

Een afschrift van die minute zendt de inspecteur aan het bestuur van elk der daarin genoemde gemeenten en aan het Departement van Financiën; dit laatste zorgt voor de verrekening. Voorts zendt hij een extract D.T.B. n°. 27, aan zijn ambtgenoot over het kantoor van invordering ter bijwerking van den staat D.T.B. n°. 25 en van het register D.T.B. n°. 28 (verg. § 75). In dit extract wordt niet overgenomen de staat van verdeeling. Worden alle afschriften gelijktijdig door middel van doorslag vervaardigd, dan kan ook aan den inspecteur over het kantoor van invordering een volledig afschrift worden gezonden.

Indien de eindbedragen van de op de minute van een staat D.T.B. n°. 27 vermelde opgaven D.T.B. n°. 24 te zamen een saldo nihil opleveren en diensgevolge geen verdeeling plaats vindt, worden uiteraard ook geen afschriften aan de gemeentebesturen en aan het Departement van Financiën gezonden. Echter wordt dan wel een extract als in het vorige lid is bedoeld gezonden aan den inspecteur over het kantoor van invordering, ter aanteekening van de afdoening der opgaven D.T.B. n°. 24 op den staat D.T.B. n°. 25.

De in de vorige twee leden bedoelde verzending geschiedt zoo tijdig, dat het extract den inspecteur over het kantoor van invordering bereikt uiterlijk op den laatsten werkdag van de maand, waarin de verzending plaats heeft.

In het begin van elk kalenderkwartaal, ge-

lijktijdig bij het opmaken van den staat D.T.B. n°. 30 (verg. § 77), worden uit de opsomming van de op den laatsten dag der juist verstreken maand nog niet tot verdeeling gebrachte opgaven D.T.B. n°. 24 in onderdeel C van dien staat, extracten vervaardigd per inspectie van aanslag.

Deze extracten worden gezonden aan de inspecteurs, die de aanslagen regelden, ten einde na te gaan of de opsomming overeenstemt met de ter inspectie aanwezige nog niet afgedane opgaven D.T.B. n°. 24. De extracten worden voor conform geteekend teruggezonden of eventueele verschillen worden door overleg tusschen den inspecteur van aanslag en den inspecteur over het kantoor van invordering opgelost. Voor de extracten kan de achterzijde van het formulier D.T.B. n°. 30 worden gebruikt, nadat de gewijzigde bestemming duidelijk is aangegeven.

§ 74. In de eerste dagen van elke maand boekt de inspecteur over de standplaats van één der in § 12 genoemde ontvangers het eindbedrag van den dan juist ingekomen staat D.T.B. n°. 25 in de kolommen 1 en 2 van een per kalenderjaar te houden register D.T.B. n°. 28.

Onmiddellijk na deze inschrijving wordt kolom 3 afgesloten.

§ 75. In de kolommen 3 tot en met 6 van het register D.T.B. n°. 28 boekt de inspecteur over het kantoor van invordering de totaalbedragen, die blijkens de door hem zelf en (of) zijn ambtgenooten opgemaakte formulieren D.T.B. n°. 27 tot verdeeling zijn gebracht.

Deze boeking heeft plaats onmiddellijk voordat hijzelf de afschriften D.T.B. n°. 27 volgens § 73 verzendt, e.q. onmiddellijk nadat hij een extract D.T.B. n°. 27 van een ambtgenoot heeft ontvangen.

Op den laatsten dag van elke maand, nadat alle gedurende die maand verzonden afschriften D.T.B. n°. 27 zijn geboekt, wordt kolom 6 van het register D.T.B. n°. 28 opgeteld en afgesloten.

§ 76. De inspecteur over de standplaats van een der in § 12 genoemde ontvangers houdt per kalenderjaar een rekening D.T.B. n°. 29, waarin de ontvangen voor verdeeling in aanmerking

komende gemeente-opcenten worden geboekt tegenover de in verdeeling gebrachte gemeente-opcenten.

In deze rekening worden aangeteekend :

a. Het totaal-bedrag der bij het begin van het kalenderjaar nog niet in verdeeling gebrachte gemeente-opcenten volgens ter inspectie aanwezige staten D.T.B. n°. 25.

Deze boeking geschiedt in de eerste dagen van het kalenderjaar, aan de hand van de opgave D.T.B. n°. 30 (zie § 77) over December van het juist geëindigde jaar, onder de omschrijving : Saldo vorig jaar ; het bedrag wordt uitgetrokken in de kolommen 3, 5 en 7.

b. De in den loop van elke maand ontvangen, te verdeelen gemeente-opcenten.

Deze boeking geschiedt in de kolommen 4 en 5, in de eerste dagen van elke maand, nadat kolom 2 van het register D.T.B. n°. 28 is afgesloten, door overneming van het in die kolom geboekte bedrag over de juist geëindigde maand.

c. De in den loop van elke maand in verdeeling gebrachte gemeente-opcenten.

Deze boeking geschiedt in kolom 6, in de eerste dagen van elke maand, nadat kolom 6 van het register D.T.B. n°. 28 is afgesloten, door overneming van de telling dier kolom over de juist geëindigde maand.

De boekingen, bedoeld onder *b* en *c*, geschieden tegelijkertijd, op denzelfden regel, onder de omschrijving : Totaal (maand) 19 Op dienzelfden regel wordt ook kolom 7 ingevuld.

Onmiddellijk na de boekingen, bedoeld onder *b* en *c*, worden alle geldkolommen doorlopend opgeteld.

Deze totaalstelling, te omschrijven als : Totaal-generaal, doet kennen :

a. het totaal-bedrag der bij het begin van het kalenderjaar reeds ontvangen, doch nog niet in verdeeling gebrachte gemeente-opcenten;

b. het totaal-bedrag der gedurende het loopend kalenderjaar, tot en met de juist geëindigde maand, ontvangen gemeente-opcenten die voor verdeeling in aanmerking komen ;

c. het totaal-bedrag gedurende het kalenderjaar, tot en met de juist geëindigde maand, in verdeeling gebrachte gemeente-opcenten ;

d. het totaal-bedrag der bij het einde van

de juist verstreken maand reeds ontvangen, doch nog niet in verdeeling gebrachte gemeente-opcenten.

§ 77. Bij den brief, bedoeld in § 94 der V. C., voegt de inspecteur een opgave D.T.B. n°. 30, die vermeldt :

In onderdeel A. :

Het laatste totaal-generaal van de rekening D.T.B. n°. 29 ;

In onderdeel B. :

Een verklaring dat de staat Comptabiliteit n°. 86*b* overeenstemt met het bedrag, vermeld in kolom 2 van onderdeel A.

In onderdeel C. :

De bij het einde der juist verstreken maand nog niet tot verdeeling gebrachte bedragen, voorkomende op staten D.T.B. n°. 24, samen te stellen uit de staten D.T.B. n°. 25.

De opgaven D.T.B. n°. 24 worden stuk voor stuk ingeschreven in volgorde van de dagteekening, te beginnen met de oudste.

Vervolgens wordt in één bedrag ingeschreven het totaal van den eenige dagen te voren ontvangen staat D.T.B. n°. 25 over de juist verstreken maand.

De totaaltelling van alle aldus ingeschreven bedragen moet gelijk zijn aan het bedrag, vermeld in kolom 5 van onderdeel A.

§ 78. Met betrekking tot de staten D.T.B. n°. 25, de staten van verdeeling D.T.B. n°. 27, het register D.T.B. n°. 28, de rekening D.T.B. n°. 29 en de opgaven D.T.B. n°. 30 vindt het voorlaatste lid van § 66 overeenkomstige toepassing.

§ 79. Aan de gemeentebesturen die dit verzoeken, wordt verstrekt :

a. een uittreksel op formulier D.T.B. n°. 31 uit ieder kohier, vermeldende, voor zooveel de in de gemeente opgelegde aanslagen betreft, het artikel van het kohier, den naam van den aangeslagene, het boekjaar en het bedrag der gemeente-opcenten ;

b. opgaven op formulier D.T.B. n°. 32, vermeldende voorzooveel de in de gemeente opgelegde aanslagen betreft, het bedrag der gemeente-opcenten, begrepen in de ten ontvangkantore geboekte verminderingen, kwijtscheldingen en oninbare posten ;

c. opgaven op formulier D.T.B. n°. 33, ver-
S. & J. n°. 86, 6e dr.

meldende, voor zooveel de in de gemeente opgelegde aanslagen betreft, het bedrag der gemeente-opcenten, begrepen in alle op 31 December van een kalenderjaar nog niet aangezuiverde aanslagen en gedeelten van aanslagen.

§ 80. De stukken, bedoeld in de vorige paragraaf, onder *a*, worden opgemaakt en verzonden door den inspecteur, telkens wanneer hij een kohier heeft vastgesteld; die, bedoeld onder *b* en *c*, door den ontvanger en wel die onder *b* maandelijks, voordat het tegenkohier aan den inspecteur wordt gezonden en die onder *c*, in het begin van het volgend kalenderjaar, voordat de restantlijst D.T.B. n°. 12 aan den inspecteur wordt gezonden.

HOOFDSTUK VII.

Algemeene bepalingen.

§ 81. De bepalingen van de vorige hoofdstukken zijn o. m. gegrond op de onderstelling, dat in een definitieven aanslag, voorafgegaan door een voorloopigen, de onderdeelen voorkomen in dezelfde verhouding als in den voorloopigen aanslag. Eveneens is verondersteld, dat in verminderingen en kwijtscheldingen de verhouding tusschen de onderdeelen dezelfde is als in den aanslag.

Mocht het in eenig bijzonder geval noodig zijn, dat in strijd met deze onderstelling wordt gehandeld, dan moet vooraf nadere instructie aan het Hoofdbestuur worden gevraagd.

Als een bijzonder geval in den zin van het vorig lid wordt *niet* beschouwd dat, waarin, nadat in den voorloopigen aanslag de gemeente-opcenten zijn uitgetrokken als „niet te verdeelen”, nog een opgave binnenkomt volgens art. 4 der wet van 26 Juli 1918 (*Staatsblad* n°. 502). Alsdan worden immers de opcenten, ondanks de nadere opgave, ook in den definitieven aanslag als „niet te verdeelen” uitgetrokken (zie § 62).

§ 82. Ten aanzien van de dividend- en tantiëmebelasting vinden de bepalingen van Hoofdstuk I der Instructie Invordering 1925 zooveel mogelijk overeenkomstige toepassing.

Van het materieel en de modellen vermeld in, of vastgesteld bij die Instructie wordt, met de noodige wijzigingen, ook gebruik gemaakt voor de dividend- en tantiëmebelasting.

Uitstel van betaling verleent de ontvanger slechts in bijzondere gevallen en slechts met goedvinden van den inspecteur, die den aanslag heeft vastgesteld.

§ 83. Bij de uitvoering van de artt. 45, 46 en 47 der wet vinden de bepalingen van hoofdstuk XII der „Algemeene Instructie” overeenkomstige toepassing.

§ 84. De schrifturen betreffende de dividend- en tantiëmebelasting worden onder sluiting bewaard. De kohieren worden op de ontvangkantoren in een stevigen omslag of in een portefeuille opgeborgen.

§ 85. De ambtenaren der registratie zijn, bij het verstrekken van inlichtingen ten behoeve van de uitvoering der wet aan den inspecteur der directe belastingen, ontheven van de geheimhouding, hun, in welken vorm ook, opgelegd.

§ 86. Ten behoeve van de uitvoering der Registratiewet 1917 zendt de inspecteur der directe belastingen jaarlijks vóór 1 November, vergezeld van een geleidebrief, aan den inspecteur der registratie de leggers (met bijbehorende bescheiden) van de naamlooze vennootschappen, commanditaire vennootschappen op aandeelen en vereenigingen, welke voor de toepassing der wet op de dividend- en tantiëmebelasting geacht worden te zijn gevestigd binnen den ambtskring van laatstgenoemden inspecteur. De leggers zullen door den inspecteur der registratie vóór 1 Januari d.a.v. worden teruggezonden.

Leggers, die in verband met de behandeling van ingekomen beroepschriften of uit anderen hoofde, niet vóór 1 November kunnen worden gemist, worden voorloopig achtergehouden, doch zoo spoedig mogelijk nagezonden. Van de omstandigheid, dat zij zijn achtergehouden, maakt de inspecteur melding in den geleidebrief.

§ 87. Van de bedragen die, blijkens ingeleverde aangiften A en C, door commissarissen of gecommitteerden, bestuurders of beheerende vennoten en verder personeel eener vennootschap, vereeniging of maatschappij aan salaris en winstaandeel zijn genoten, doet de inspecteur opgaaf toekomen aan zijne ambtgenooten, in wier inspectie die personen wonen. Voor deze

opgaaf wordt gebruik gemaakt van het materieel D.T.B. n°. 34.

Indien de hierbovenbedoelde personen of lichamen niet binnen het Rijk wonen, of gevestigd zijn, zendt de inspecteur het formulier D.T.B. n°. 34 aan den Inspecteur der directe belastingen te *'s-Gravenhage*. Vóór de verzending stelt hij een onderzoek in, of de opbrengst van het beroep geheel of gedeeltelijk geacht moet worden onder artikel 24 der wet op de inkomstenbelasting te vallen. Is dit niet het geval, dan wordt zulks op het formulier D.T.B. n°. 34 medegedeeld, terwijl alsdan bovendien, indien de opgave betreft een in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao wonend persoon of aldaar gevestigd lichaam, een afschrift van het formulier aan den Accountant, hoofd van het 2de bureau voor den accountantsdienst te *'s-Gravenhage*, wordt gezonden ten behoeve van de overzeesche belastingadministratie.

Indien de in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao wonende personen of het aldaar gevestigd lichaam de opbrengst van zijn beroep wel geheel of gedeeltelijk in Nederland verwerft, behoeft geen afschrift van het formulier D.T.B. n°. 34 op den voet van het voorgaand lid te worden verzonden, omdat dan de inspecteur, belast met de regeling van den aanslag in de inkomstenbelasting, de overzeesche belastingadministratie behoort in te lichten door verzending van een formulier A (Directe Belastingen n°. 15), als bedoeld is bij de resolutie van 18 Januari 1922, n°. 106.

§ 88. Indien een teruggaaf als bedoeld is in § 37, eerste lid, letter *a* of *b*, der V.C., moet worden geboekt na afloop van het kalenderjaar waarover de met de teruggaaf verband houdende ontvangst is verantwoord, vraagt de ontvanger vooraf instructie aan het Hoofdbestuur.

In afwachting van die instructie wordt, zoo noodig, het teruggegeven bedrag geboekt in het journaal Comptabiliteit n°. 46 als voorloopige uitgave.

De ontvanger vraagt eveneens instructie aan het Hoofdbestuur alvorens met betrekking tot de dividend- en tantiëmebelasting een onjuistheid te herstellen op den voet van het derde lid van § 65 der V.C.

HOOFDSTUK VIII.

Slot- en overgangsbepalingen.

§ 89. In de Voorschriften Comptabiliteit (*Verzameling* n°. 2925) worden de volgende wijzigingen aangebracht :

I. Als enz.

§ 90. De enz.

§ 91. Deze resolutie treedt in werking met ingang van 1 Juli 1932 ; op dat tijdstip vervallen de gewijzigde Instructie Dividendbelasting (*Verzameling* n°. 992) en de gewijzigde resolutie van 14 Januari 1919, n°. 82 (*Verzameling* n°. 1048).

Een en ander behoudens de volgende bepalingen.

§ § 92 t/m 106. Overgangsbepalingen.

§ 107. Met ingang van 1 Januari 1933 wordt aan de kantoren, welke belast blijven met de ontvangst van dividend- en tantiëmebelasting, het navolgend materieel uitsluitend van den druk 1932 of later gebruikt :

Comptabiliteit nos. 2, 81, 82 en 84.

De vroegere drukken van dit materieel worden aan de overige kantoren opgebruikt en zullen ook uit het magazijn aan die kantoren worden verstrekt.

§ 108. Het materieel van de serie D.T.B., zooals dat ingevolge deze instructie is vastgesteld, alsmede het nieuw ingestelde materieel van de serie Comptabiliteit is opgenomen in de hiernavolgende lijst.

§ § 109—110. Het enz.

§ 111. Deze instructie kan worden aangehaald als Instructie Dividend- en Tantiëmebelasting (I.D.T.B.).

Voor gelijkloidend afschrift.

De Secretaris-Generaal,

VAN ASCH VAN WILK.

Serie en nummer.	OMSCHRIJVING.	Indeeling.	Verwijzing naar de voorschriften.	Aan te vragen door:
DTB n ^o . 1	Legger.	vellen	1 I.D.T.B.	I. ¹
" 2	Aangiftebiljet (model A).		5 "	I.
" 2a	Uittreksel uit de wet (behoort bij model A).	vellen à 2 ex.	5 "	I.
" 3	Aangiftebiljet model B).	"	5 "	I.
" 4	" (" C).	"	5 "	I.
" 4a	Uittreksel uit de wet (behoort bij model C).	"	5 "	I.
" 5	Aanmaning tot inlevering aangifte.	vellen à 4 ex.	7 "	I.
" 6	Kohier.	tit. en binnenv.	11 "	I.
" 7	Kennisgeving verleende vermindering of kwijtschelding.	vellen	31 "	I.
" 8	Staat van oninbare posten.	"	33 "	O. § 12
" 9	Mededeeling van oninbaar geleden bedragen.	vellen à 2 ex.	34 "	D.
" 10	Kennisgeving van opnieuw betaalbaarstelling van niet in ontvangst genomen bedragen.	vellen	37 "	D.
" 11	Tegenkohier.	vellen à 2 ex.	38 "	O. § 12.
" 12	Restantlijst van openstaande aanslagen.	tit. en binnenv.	41 "	O. § 12.
" 13	Vaststelling bedrag der restantlijsten.	vellen à 2 ex.	46. "	I. § 12.
" 14	Staat van bedragen kohieren en tegenkohieren.		47, 48 "	
" 15	Register van kohierbedragen.	vellen	50 "	O. § 12.
" 16	Register van bedragen der tegenkohieren.	tit. en binnenv.	52 "	I. § 12.
" 17	Opgaaf statistiek.	vellen	56 "	I. § 12.
		tit. en binnenv.	1 Instr.Stat. Div.-bel. § 1	I.
" 18	Opgaaf van aan te zuiveren kohierbedragen.	vellen à 4 ex.	60 I.D.T.B.	I. § 12.
" 19	Kennisgeving van uitkeering van niet-verdeelde gemeente-opcenten, waarop voor verdeling aanspraak is gemaakt.	"	62 "	I.
" 20	Opgave van niet voor verdeling in aanmerking komende gemeente-opcenten.	vellen à 2 ex.	63 "	O. § 12.
" 21	Opgaaf van niet te verdeelen gemeente opcenten (aan gemeenten).	vellen à 4 ex.	63 "	O. § 12.
" 22	Register van uitgekeerde gemeente-opcenten, niet voor verdeling in aanmerking komende.	vellen	66 "	I. § 12.
" 23	Opgaaf van niet te verdeelen gemeente-opcenten (aan Dept.).	vellen à 4 ex.	66 "	I. § 12.
" 24	Opgaaf van ontvangen, te verdeelen gemeente-opcenten.	vellen à 2 ex.	67 "	O. § 12.
" 25	Staat, houdende opgave van ingezonden opgaven DTB 24.	"	67 "	O. § 12.
" 26	Verzoek om gegevens inzake verdeling gemeente-opcenten.	"	70 "	I.
" 27	Staat van verdeling gemeente-opcenten.	"	71 "	I.
" 28	Register van ontvangen, terugbetaalde en in verdeling gebrachte gemeente-opcenten.	vellen	74, 75.	I. § 12.
" 29	Rekening nopens de voor verdeling in aanmerking komende gemeente-opcenten.	vellen à 2 ex.	76 "	I. § 12.
" 30	Maandopgave inzake te verdeelen gemeente-opcenten aan het Departement.	"	77 "	I. § 12.
" 31	Opgaaf vastgestelde aanslagen.	"	79 "	I.
" 32	Opgaaf geboekte verminderingen, kwijtscheldingen en oninbare posten.	vellen à 4 ex.	79 "	O. § 12.

¹ In deze kolom beteekent: D = directeur; I = elke aanslagregelende inspecteur; I § 12 = inspecteur onder wien een ontvanger bedoeld in § 12 dezer instructie ressorteert; O § 12 = ontvanger, bedoeld in § 12 dezer instructie.

Serie en nummer.	OMSCHRIJVING.	Indeeling.	Verwijzing naar de voor- schriften.	Aan te vragen door :
DTB n ^o . 33	Opgaaf openstaande aanslagen en gedeelten van aanslagen, voor zooveel de gemeente-opcenten betreft.	vellen à 4 ex.	§ 79 I.D.T.B.	O. § 12.
" 34	Opgaaf uitgekeerde salarissen en winstaandeelen.	"	§ 87 "	I.
" 35	Aanslagbiljet voor voorloopige aanslagen.	st.	§ 17 "	O. § 12.
" 36	Aanslagbiljet voor definitieve, verhoogings- en navorderings- aanslagen.	st.	§ 17 "	O. § 12.
—	Portefeuilles.	st.	§ 2 "	I.
Compt. n ^o . 31b	Journaal voor de boeking van teruggaven op de dividend- en tantiëmebelasting.	reg. van 5, 2 en 1 vel	§ 37, 2 ^e lid en § 67, 1 ^e lid, v.c.	O. § 12.
" 86b	Splitsing van de ontvangsten wegens de dividend- en tantiëme- belasting.	vellen à 2 ex.	§ 93, 2 ^e lid, v.c.	O. § 12.

ALPHABETISCH REGISTER.

(De cijfers duiden de artikelen der wet aan.)

Aandeelen. Bezit van — in andere vennootschappen, enz. Aftrek van opbrengst uit — 3. 10. 29.

„ Uitreiking van of bijschrijving op — of obligatiën wordt als uitdeeling beschouwd. 5.

Aandeelhouders. Alle uitdeelingen, aan preferente en gewone — gedaan, vallen onder deze wet. 2.

Aangifte. 12—14. 15. 32. 40.

„ Aanmaning tot herstel van het verzuim van — 15.

„ Kennisneming van bedenkingen tegen eene — 16.

Aangiftebiljetten. Vaststelling formulieren. 13.

Aanslag. 15—18.

„ Bezwaren tegen den — 19. 20.

„ Plaats van — 14bis.

„ Bezwaren deswege. 14ter.

„ Gemeente van — 15.

„ Handhaving van den — in bepaalde gevallen. 20.

„ Verhooging van den — 24—26.

„ Ambtshalve vermindering van een onjuisten — 35.

Aanslagbiljet. 18. 37.

Aansprakelijkheid van vereffenaars. 11. Zie ook : 14. 31.

Aftrek van opbrengst uit bezit van aandeelen in andere vennootschappen. 3. 10. 29.

Algemeene maatregel van bestuur tot vaststelling van het formulier voor het aangiftebiljet. 13.

Algemeen nut. Geen belasting wordt geheven van uitdeelingen op aandeelen van naaml. venn. met een tot — strekkend doel. 4.

Arbeid. Betaling aan leden of aandeelhouders voor verrichten — geldt niet als uitdeeling. 5.

Balans. Verplichting tot inlevering van een afschrift der — 14. 41.

Batig saldo. Verdeeling van het — bij liquidatie geldt als uitdeeling. 6.

Bedrag der belasting. 10.

Beheerende vennoten. Alle uitdeelingen, aan — gedaan, vallen onder deze wet. 2; ook salarissen boven zekere grens. 7.

„ eener commanditaire vennootschap op aandeelen zijn begrepen onder „bestuur”. 31.

Belasting. Voorwerp, bedrag en verschuldigheid der — 1—11.

„ wordt van bepaalde uitdeelingen niet geheven. 4.

„ Voorkoming van dubbele — 27—29.

Beroepschrift. Indienen van een — bij den raad van beroep, bij bezwaren tegen den aanslag. 19; tegen navordering. 23; tegen aanslag tot verhooging. 26.

„ Inrichting van het — 24.

Bestuur. Wat daaronder in deze wet wordt begrepen. 31.

Bestuurders. Alle uitdeelingen, gedaan aan —, vallen onder deze wet. 2; ook salarissen boven zekere grens. 7.

„ Verplichtingen van bestuurders tot aangifte, inlevering balans, enz. 12. 14. 17.

Bezwaren tegen de plaats van vestiging. 14ter.

„ tegen den aanslag. 19. 20.

„ „ „ „ tot navordering. 23.

Bezwaren tegen den naderen aanslag voor verhooging. 26.

Biljetten voor aangifte van uitdeelingen of voor negatieve aangiften. 13.

Bijschrijving op aandeelen of obligatiën wordt als uitdeeling beschouwd. 5.

Bijzondere bepalingen. 31—39.

Boeken. Verplichting om inzage te verleen van — 17. 20.

Buitenland. Voorkoming van dubbele belasting bij vennootschappen enz., ook werkende in het — 28—29.

Buitenlandsch personeel. 9bis.

Commanditaire vennootschappen op aandeelen. Belasting wordt geheven van de uitdeelingen der binnen het Rijk gevestigde — 1.

„ Belasting wordt niet geheven van uitdeelingen aan de voor het geheel aansprakelijke vennoten van — 4.

Commissarissen. Alle uitdeelingen, gedaan aan —, vallen onder deze wet. 2; ook salarissen boven zekere grens. 7.

Concessionarissen. Alle uitdeelingen, gedaan aan —, vallen onder deze wet. 2.

Coöperatieve vereenigingen. Belasting wordt geheven van de uitdeelingen der binnen het Rijk gevestigde — 1.

„ Wat te verstaan is onder maatschappelijk kapitaal bij — 7.

Deelnemers of deelgerechtigden in de winst. Alle uitdeelingen aan — vallen onder deze wet. 2.

Deskundigen. Verplichting tot geheimhouding rust ook op niet-ambtelijke — 33.

Directeur der directe belastingen kan ambts-halve een onjuisten aanslag vermindern. 35. 47.

Directie. *Zie*: Bestuurders.

Dividend is uitdeeling in den zin dezer wet. 2.

Dubbele belasting. Voorkoming van — 27—29.

Dwaling. Kwijtschelding van verhooging bij — of verschoonbaar verzuim. 36.

Fondsen. Alle uitdeelingen, gedaan aan houders van aandeele in afzonderlijke —, vallen onder deze wet. 2.

„ Afzonderlijke — worden tot het kapitaal gerekend. 5.

Gecommitteerden. Alle uitdeelingen, gedaan aan —, vallen onder deze wet. 2; ook salarissen boven zekere grens. 7.

Geheimhouding. Verplichting tot — 33. 34. 43.

Gezamenlijk bedrag als winstaandeel of salaris voor meerdere personen. 9.

Handhaving van den aanslag in bepaalde gevallen. 20.

Holding companies. *Zie*: Aandeele. Bezit van — in andere vennootschappen, enz.

Inkomstenbelasting. Wijziging der wet op de — 1914. 48. 50.

Inspecteur der directe belastingen. Verplichting tot inlevering van een afschrift der balans en der winst- en verlies-rekening bij den — 14.

„ stelt den aanslag vast. 15; maant aan tot herstel van verzuim der aangifte. 15.

„ wijkt van de aangifte niet af dan na het bestuur gelegenheid te hebben gegeven tot beantwoording van zijn bedenkingen. 16.

Inspecteur der directe belastingen geeft gelegenheid tot opheldering, alvorens tot navordering over te gaan. 22.

„ stelt naderen aanslag voor de verhooging vast. 25.

Invordering van de belasting bij gebreke van betaling. 38.

Inwerkingtreding der wet. 50.

Inzage van boeken. Verplichting tot het verleen van — 17.

Kapitaal. Terugbetaling van — wordt niet als uitdeeling beschouwd. 5.

„ Afzonderlijke fondsen worden tot het — gerekend. 5.

„ Wat onder maatschappelijk — wordt verstaan. 7.

Kwijtschelding van verhooging bij dwaling of verschoonbaar verzuim. 36.

Leden. Alle uitdeelingen, gedaan aan —, vallen onder deze wet. 2.

Levering van goederen. Betaling aan leden of aandeelhouders voor — geldt niet als uitdeeling. 5.

Liquidatie. Wat bij — als uitdeeling geldt. 6.

Maatschappelijk kapitaal. Wat daaronder wordt verstaan. 7.

Naamlooze vennootschappen. Belasting wordt geheven van de uitdeelingen der binnen het Rijk gevestigde — 1.

„ met een ten algemeenen nutte strekkend doel. Belasting wordt niet geheven van uitdeelingen op aandeelen van — 4.

Navordering. 21—23. 47.

Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao.

Voorkoming van dubbele belasting bij vennootschappen enz., ook werkende in — 27. 29.

Negatieve aangifte. 12.

Obligatiën. Bijschrijving op of uitreiking van aandeelen of — wordt als uitdeeling beschouwd. 5.

Onderlinge verzekeringmaatschappijen. Belasting wordt geheven van de uitdeelingen der binnen het Rijk gevestigde — 1.

Onjuiste aanslag. Vermindering. 35.

Ontbinding. Aansprakelijkheid voor de belasting bij — 11. Zie ook: 14. 31.

Ontvangbewijs wordt desverlangd afgegeven bij inlevering van een aangiftebiljet. 13.

- Opbrengst van het bedrijf. 27. 28 (bij ook in Nederlandsch-Indië, Suriname of Curaçao of in het buitenland werkende vennootschappen, enz.).
- Oprichters. Alle uitdeelingen, gedaan aan —, vallen onder deze wet. 2.
- Opsporing van overtredingen dezer wet. 45.
- Overgangs- en slotbepalingen. 48—50.
- Personeel. Ook uitdeelingen aan — vallen onder deze wet. 2; ook salarissen boven zekere grens. 7.
- „ Buitenlandsch — 9bis.
- Plaats van vestiging eener vennootschap, enz. 14bis.
- „ Bezwaren deswege. 14ter.
- Preferente aandeelhouders. Zie: Aandeelhouders.
- Publiekrechtelijke lichamen als aandeelhouders van naaml. venn. met een ten algemeenen nutte strekkend doel. 4.
- Raad van beroep voor de directe belastingen. Inbrengen van bezwaren tegen den aanslag bij den — 19; tegen navordering. 23; tegen verhooging. 26.
- Registratie. Vrijdom van recht van — 39.
- Rekening. Zie: Winst- en verliesrekening.
- Salarissen van commissarissen, bestuurders, enz. boven zekere grens zijn mede aan de belasting onderworpen. 7. 8.
- „ Wat onder salaris wordt verstaan. 7.
- Slot- en overgangsbepalingen. 48—50.
- Staat. De belasting wordt niet geheven van uitdeelingen aan den — als zoodanig. 4.
- Strafrechtelijke bepalingen. 40—47.
- Strafvervolging. Voorkoming van de — 40.
- „ geschiedt vanwege den Minister van Financiën. 46.
- Tantièmes zijn uitdeelingen in den zin dezer wet. 2.
- Termijn binnen welken aangifte moet geschieden. 12; — binnen welken de belasting moet zijn voldaan. 38.
- Terugbetaling van kapitaal wordt niet als uitdeeling beschouwd. 5.
- Titel der wet. 49.
- Transactie toegelaten, zoolang geen dagvaarding heeft plaats gehad. 46.
- Uitdeeling. Het besluit tot het doen van eene uitdeeling mag niet uitgevoerd worden dan na aangifte. 12.

Uitdeeling. Negatieve aangifte vereischt, wanneer geen — wordt gedaan. 12.

Uitdeelingen. Belasting wordt geheven van — 1.

„ Wat daaronder wordt verstaan. 2. 5. 6.

„ aan den Staat, op aandeelen van naaml. venn. met een ten algemeenen nutte strekkend doel en aan de voor het geheel aansprakelijke vennooten van commanditaire vennootschappen. 4.

Uitreiking van aandeelen of obligatiën wordt als uitdeeling beschouwd. 5.

„ van aanslagbiljetten. 37.

Vennooten. *Zie:* Beheerende vennooten en commanditaire vennooten.

Vennootschappen. Belasting wordt geheven van de uitdeelingen der binnen het Rijk gevestigde naamlooze — en commanditaire — op aandeelen. 1.

„ met een ten algemeenen nutte strekkend doel. 4.

Verdeeling van het batig saldo bij liquidatie. 6.

Vereffening. Aansprakelijkheid voor de belasting bij — 11. *Zie ook:* 14. 31.

Verhooging der verzekerde som wordt als uitdeeling beschouwd. 5.

„ van den aanslag. 24—26.

Vermindering van een onjuisten aanslag. 35.

Verschuldigdheid der belasting. 11; bij vereffening. 11.

Verzekerde som. Verhooging der — wordt als uitdeeling beschouwd. 5.

Verzekeringmaatschappijen. *Zie:* Onderlinge verzekeringmaatschappijen. *Zie ook:* 27. 28.

Verzuim der aangifte. Aanmaning tot herstel van — 15.

Vestiging van eene vennootschap, vereeniging of maatschappij binnen het Rijk. 1. 14bis.

Voorwerp der belasting. 1—9.

Winst- en verliesrekening. Verplichting tot inlevering van een afschrift der — 14.

Zegel. Vrijdom van — 39.

EERSTE AANVULLING

DER

Wet op de Dividend- en Tantième- belasting 1917.

WET van den 8sten December 1933, S. 663, tot
tijdelijke voorziening tot versterking van
de middelen tot dekking van de uitgaven
des Rijks.

Zie omtrent deze wet:

*Bijl. Handel. 2e Kamer 1933/1934, n°. 174,
1—5.*

Handel. id. 1933/1934, bladz. 495.

*Bijl. Handel. 1e Kamer 1933/1934, n°. 174,
bladz. 1—3.*

Handel. id. 1933/1934, bladz. 70.

Wij WILHELMINA, enz. . . . doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben,
dat het in verband met het vervallen van ver-
schillende belastingen, geheven ten bate van
de algemeene middelen en van het Leening-
fonds 1914 en mede in verband met de ophef-
ting van het Leeningfonds 1914, noodzakelijk
is, eene tijdelijke voorziening te treffen tot ver-
sterking van de middelen tot dekking van de
uitgaven des Rijks;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State, enz.

Art. 1. Enz.

5. Er worden geheven 33 opcenten op de
aanslagen in de dividend- en tantiëmebelasting
wegens uitdeelingen als bedoeld zijn in artikel 2
en salarissen als bedoeld zijn in artikel 7 der
Wet op de Dividend- en Tantiëmebelasting
1917, betrekking hebbende op een boekjaar,
welks einde valt tusschen 1 Mei 1934 en 1 Mei
1939.

6. Enz.

Lasten en bevelen, enz.

Gegeven te 's-Gravenhage, den 8sten De-
cember 1933.

WILHELMINA.

De Minister van Financiën, O u d.

(Uitgeg. 9 Dec. 1933.)

... ..

RIGHTS AND PRIVILEGES

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

... ..

TWEEDE AANVULLING

DER

Wet op de Dividend- en Tantième- belasting 1917.

WET van den 27sten Juli 1934. S. 448, houdende wijziging van de Registratiewet 1917 en van de wet van 7 Augustus 1933, *Staatsblad* n°. 432, tot wijziging van die wet en vermindering van dividend- en tantiëmebelasting.

Zie omtrent deze wet :

Bijl. Hand. 2e Kamer 1933/1934, n°. 429, 1—4.

Hand. idem 1933/1934, *bladz.* 2320.

Hand. 1^e Kamer 1933/1934, *bladz.* 663.

Wij WILHELMINA, enz. . . . doen te weten :

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het wenschelijk is eenige uitbreiding te geven aan de mogelijkheid om tot ontbinding van naamlooze vennootschappen, wier vermogen voor een groot gedeelte uit onroerend goed bestaat, te geraken zonder betaling van registratierecht en in verband daarmee een technische wijziging in de Registratiewet 1917 aan te brengen en voorts om bij een dergelijke ontbinding eenige vermindering van de te heffen dividend- en tantiëmebelasting toe te staan ;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State, enz.
Art. I. Enz.

Art. III. De dividend- en tantiëmebelasting, welke ingevolge artikel 6 der Wet op de Dividend- en Tantiëmebelasting 1917 verschuldigd is bij de liquidatie van eene vennootschap, wordt verminderd tot op twee derde, indien ten aanzien van onroerende zaken dier vennootschap § 1 van artikel III der wet van 7 Augustus 1933, *Staatsblad* n°. 432, toepassing heeft gevonden.

Art. IV. De artikelen I en II treden in werking met ingang van den dag na dien der afkondiging van deze wet.

Artikel III wordt geacht in werking te zijn getreden met ingang van 11 September 1933.

Lasten en bevelen, enz.

Gegeven te 's-Gravenhage, den 27sten Juli 1934.

WILHELMINA.

De Minister van Financiën, O u d.
(*Uitgeg. 10 Aug. 1934.*)

DERDE AANVULLING

DER

Wet op de Dividend- en Tantième- belasting 1917.

WET van den 20sten December 1935, S. 725.
tot heffing van opcenten op enkele be-
lastingen ter versterking van de middelen
tot dekking van de uitgaven des Rijks.

Zie omtrent deze wet:

*Bijl. Hand. 2e Kamer 1935/1936, n°. 170,
1—7.*

Hand. id. 1935/1936, blz. 347—362.

*Bijl. Hand. 1e Kamer 1935/1936, n°. 170,
blz. 1.*

Hand. id. 1935/1936, blz. 181—196.

Wij WILHELMINA, enz. ... doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben,
dat het noodig is ter versterking van de mid-
delen tot dekking van de uitgaven des Rijks
in het begrootingsjaar 1936 opcenten te heffen
op enkele belastingen;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State, enz.
Art. 1. Enz.

4. Boven de opcenten, geheven ingevolge
de wetten van 26 Juli 1918, *Staatsblad* n^o.
502 en van 8 December 1933, *Staatsblad* n^o.
663, worden 20 opcenten geheven op de hoofd-
som der dividend- en tantièmebelasting, voor-
zooover die belasting betrekking heeft op een
boekjaar, dat met of in 1935 is aangevangen.

5. Deze wet treedt in werking met den dag,
volgende op dien harer afkondiging.

Lasten en bevelen, enz.

Gegeven te 's-Gravenhage, den 20sten De-
cember 1935.

WILHELMINA.

De Minister van Financiën, O u d.

(Uitgeg. 27 December 1935.)

VIERDE AANVULLING

DER

Wet op de Dividend- en Tantième- belasting 1917.

WET van den 28sten December 1936, S. 407,
tot heffing van opcenten op enkele belas-
tingen in de begrootingsjaren 1937 en 1938.

Zie omtrent deze wet:

*Bijl. Hand. 2e Kamer 1936/1937, n°. 170,
blz. 1—5.*

Hand. id. 1936/1937, blz. 416.

*Bijl. Hand. 1e Kamer 1936/1937, n°. 170,
blz. 1—3.*

Hand. id. 1936/1937, blz. 79.

Wij WILHELMINA, enz. ... doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben,
dat het noodig is ter versterking van de mid-
delen tot dekking van de uitgaven des Rijks
ook in de begrootingsjaren 1937 en 1938 op-
centen te heffen op enkele belastingen;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State, enz.

Art. 1. In de wet van 20 December 1935
(*Staatsblad* n°. 725) worden de volgende wij-
zigingen aangebracht:

a. In artikel 1, in den eersten volzin van
artikel 2 en in artikel 3 wordt telkens in
plaats van het jaartal „1936” gelezen: 1936,
1937 of 1938.

b. In artikel 4 wordt het jaartal „1935”
vervangen door de woorden en getallen: een
der jaren 1935, 1936 of 1937.

2. Aan artikel 3, lid 2, der wet van 20
December 1935 (*Staatsblad* n°. 725) wordt,
met vervanging van de punt aan het slot door
een komma, toegevoegd:

terwijl in plaats van artikel 59a, lid 2,
geldt, dat de overeenkomstig het vorenstaande
verhoogde rechten naar boven worden afge-
rond tot op tien cent of een veelvoud daarvan,
met een maximum van zestig cent.

3. Deze wet treedt in werking met den dag,
volgende op dien harer afkondiging.

Lasten en bevelen, enz.;

Gegeven te 's-Gravenhage, den 28sten De-
cember 1936.

WILHELMINA.

De Minister van Financiën, O u d.

(Uitgeg. 31 December 1936.)

